"cogito ergo sum"

HAYALET

Resimli Mecmua

Ocak 2019 Sayı 19

Hayalet
Ocak 2019

Sayı: 19

Yayın yönetmeni
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Editör
Aynur Kulak

**Hayalet Ocak 2019
Sayı 19'nın oluşmasında
değerli katkıları ile
destek veren arkadaşlarımız**

Atilla Bilgen - Aynur Kulak
Elvan Adıgüzel - Hakan Karataş
Gökçe Mehmet Ay - Gülhan D Sevinç
Mehmet Berk Yaltırık - Melehat Yılmaz
Mesut Ekener - Reha Ülkü
Süheyl Toktan -Tayfun Öneş
Tevfik Emre - Oğuz Özteker
Okan Kasnak - Onur Ataç
Ümit Kireççi -Yusuf Gürkan

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

Merhaba...

Yeni bir yıl, yeni sayı, yeni editör, yeni yazarlar,
yeni konular...

Yeniden birlikteyiz...

Bu kadar yeniliğin arasında değişmeyen tek şey ise
“her ayın dibinde masa üstünüzde” düsturumuz...

İyi okumalar.

Hayal’et Resimli Mecmua

DUYDUK DUYMADIK DEMEYİN...

https://www.facebook.com/Hayalet-e-Dergi-657309587810169/?ref=bookmarks

Dostlar...Kayıp Rıhtım'ın gelenekselleşen Yılın En'leri anketinde Rıhtım okurları tarafından Yılın e-Dergisi kategorisinde Hayal-et e-Dergide aday gösterilmiş... Kendilerine çok teşekkür ediyoruz.

Duyurmak, göz atmak ve Hayal-et Resimli Mecmuaya oy vermek isterseniz bağlantı linki şudur:

https://kayiprihtim.com/…/2018-yilin-enlerinde-oylama-sure…/

6 Şubat'a kadar oy verebilirsiniz

KAYIP RIHTIM ÖDÜLLER

2018 Yılın EN'lerinde Oylama Süreci Başladı!

Adaylarını okurlarımızın katılımıyla belirlediğimiz 2018'in EN'leri Oylaması yayında! Seçiminizi yapın ve 2018'in favorilerini hep birlikte belirleyelim!

ÖNEMLİ NOT: Ankete oy verebilmeniz için Gmail hesabına sahip olmanız gerekmektedir. Anketlerin tamamına katılmak zorunda değilsiniz, dilediğiniz kategoriyi atlayabilirsiniz. Her kategoride birden fazla aday için oy kullanabilirsiniz.

Son katılım tarihi: 6 Şubat 2019

Sözüm Meclisten İçeri...

EDGAR ALLAN POE

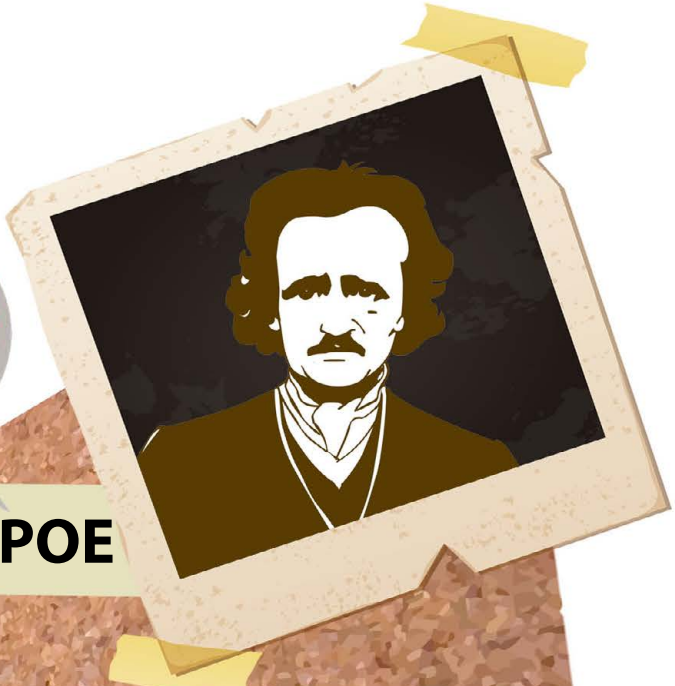

Dedi kuzgun: "Hiçbir zaman!"

Gündüz düş görenler, sadece gece düş görenlerin kaçırdığı pek çok şeyin farkındadır.

Göründüğümüz veya gördüğümüz her şey düş içinde bir düş değil de ne?

Ben bir yazarım. Haliyle, aklım başımda değil.

Dünya'nın gördüğü her büyük başarı, önce bir hayaldi.

En büyük çınar bir tohumdu, en büyük kuş bir yumurtada gizliydi.

Duyguların aşırı güçlü oluşunu delilik zannediyorsunuz.

Mazi, ayakkabımın içinde kalan bir çakıl taşıdır.

Doğa Defteri 2019

Yazar	*: Deniz Gezgin*
Kapak Tasarımı	*: Eylem Sezer*
Sayfa Sayısı	*: 184*
Basım Tarihi	*: Aralık 2018*
Fiyat	*: 16 TL*

YILIN EN SOĞUK ÜÇ GÜNÜ: Bocuk, Zemheri ve Karakoncolos

Sel Yayıncılık 2019 Doğa Defteri'yle mevsimlerin seyrini gündönümleri, fırtınalar, uçanlar ve çiçek açanlarla tutuyor. Hayvanların izinden, bitkilerin gölgesinden, doğanın seslerinden sayılamaz zamanı dinleyip gözleyerek o kadim canlılık bilgisini hatırlamaya çağırıyor.

Doğa Defteri'ndeki bilgiler bilimsel olduğu kadar kültürel ve geleneksel de. Bugün Bocuk ile başlayan en soğuk günler Zemheri ve

Karakoncolos adlı iki fırtınayla kış mevsimlerinin en şiddetli günleri olarak bilinegelmiş. Kültürel olarak bacaların soğuk olmasıyla bilinen bu günle korku hikâyeleriyle koşut tutulmuş.

İşte Doğa defterinden korku hikâyeleriyle bezeli üç günün hikâyesi:

08 Ocak Salı:

Bocuk Gecesi

Kışın en sert ve en soğuk gecesinin yaşanacağı düşünülen bugün bocuk adlı korkunç bir varlıktan söz edilir. Köylerde, bocuk ana, bocuk dede ya da kurt olarak düşünülen bocuk canavarını temsilen üstü tüylerle, çalılarla donatılmış bir sopa gezdirilir. Bocuk pencereye vurduğunda ya da kapıya geldiğinde ev sahibi onu kovalarken bir miktar yiyecek de verir. Bu bir kötülük kovma ritüelidir. Böylece, ürünler kıştan, ev halkı kıtlıktan; bocuğun lanetinden korunmuş olur.

10 Ocak Perşembe:

Zemheri fırtınası

Karakış bugün esen fırtınayla birlikte mevsimlerin arasına sokulur. Kara kuzeydir, karakış da kuzeyli rüzgârların mevsimi. Kışın bu en soğuk günlerine zemheri yani uğuldayan kış denir, 22 Aralık'ta başlayan kırk günlük erbainin içindedir zemheri, kırk günlük çile derler ona ya da yalnızca çile ki bu Farsçada zaten kırk demektir. Karaçilen de bu mevsimde boldur, sisli havada incecik yağan yağmur.

14 Ocak Pazartesi:

Karakoncolos Fırtınası

Soğuklar iyiden iyiye kendini gösterdiğinde Karakoncolos adlı bir cadının etrafı dolaşmaya çıktığına inanılır. Karakoncolos bir hastalık cinidir, Cogolos da denir, açıkta bırakılan yiyeceklere tükürüp işeyerek hastalık yayar. Uykusu derin olanı adını fısıldayarak sokağa çağıran Cogolos insanların soğuktan donmasına sebep olabilir. Korunmak için pancar pişirip eşiğe gömmek, lohusalara, uykusu ağır olanlara pancar yedirmek iyidir. Yunancadaki kökeninden dolayı Kalikancari diye de anılan bu karanlık cinini evlerden uzak tutmak için geceleri ateş/ocak söndürülmez ve içine tütmek üzere şifalı sedef otu (Rue; apigano) bırakılır. Kış yarısı cini Karakoncolos 'un bugünlerde sokaklarda elinde bir tarakla dolaşıp insanların önünü kestiği, onlara nereden gelip nereye gittiklerini, adlarını ve evlerini sorduğu söylenir. Cevap verirken kara kelimesini kullanmayı unutmamak Koncolos'un gazabından korunabilmek için elzemdir. Karakoncolos günlerinde tarakları da orta yerde bırakmamak gerekir. Bazı yörelerde Koncolos, denizden fırtınayla çıkarak dağ eteklerine dek ulaşan bir soğuk cinidir, insan kılığında dolaşıp buzağılara ve çocuklara musallat olur. Bu yüzden Karadeniz'de Koncolos karnını doyurup çabucak denize dönsün diye Karakoncolos fırtınasında kapılara kuymak bırakılır.

Popüler

Karakoncolos – *Bulgar, Türk ve Anadolu halk kültürlerinde Kış Cini. Karakoncul olarak da bilinir.*

Kara renkte ve çok çirkindir. Maymun, kedi veya çocuk büyüklüğündedir. Aslında pek zararlı olmadığı halde görüntüsü insanlarda paniğe neden olur.

Krampus

KARAKONCOLOS

Kış cini
Karakoncolos

Karakoncolos – Bulgar, Türk ve Anadolu halk kültürlerinde Kış Cini. Karakoncul olarak da bilinir.

Kara renkte ve çok çirkindir. Maymun, kedi veya çocuk büyüklüğündedir. Aslında pek zararlı olmadığı halde görüntüsü insanlarda paniğe neden olur. Kürklü olarak betimlenir. Geceleri gezer. Bulgar kültürünün Türk tarihiyle olan ortak kökeni sonucu Bulgar halk edebiyatında "Karakonjul"adıyla yer alır. Kara kelimesi geceyle ilişkili olarak değerlendirilir. Zemheride (kışın en soğuk zamanı) sokaklarda dolaşır, rastladığına "Nereden geliyorsun, Nereye gidiyorsun? gibi sorular sorar. Verilecek yanıtların içinde mutlaka "kara" kelimesi olmalıdır (Karasu'dan geliyorum, Karakışla'ya gidiyorum gibi). Böyle yapılmadığında Karakoncolos elindeki kocaman bir tarakla vurarak karşısındaki insanı yaralar. Kendisinden korunmak için kış günleri evlerdeki taraklar ortada bırakılmaz, saklanır.

Türk mitolojisinde, Karakoncolos, 'kara renkte ve çirkin olarak tasarımlanan bir umacı, bir kötülük cini'dir. Özellikle Kuzeydoğu Anadolu Türk kültüründe yer etmiş ve Bulgar folklorunde de rastlanan bir yaratıktır. Bir tür öcüyü andıran karakoncolos pek dehşetengiz sayılmaz ve zararsız olduğuna inanılır. Bununla birlikte zaman zaman gerçek anlamda şeytanî bir şekilde betimlendiği de olmuştur. Kürklü olduğuna

inanılan bu yaratığın isminin Yunanca Kalikantzaris'den gelmiş olabileceği de öne sürülür. Bulgar folklorunde yaratığa verilen

Bulgarca isim ise Karakondjul'dur ve geceleri gezdiğine inanılır.

Kalikantzarus

Özhan Öztürk'e göre sözcük, Yunanca kalikantzarus (καλικαντζάρους) kelimesi ile yakından alakalıdır. Karadeniz Rumları tarafından Karakoncoloz, Koncoloz (κοντζολόζ) ve Koncolozi (κοντζολόζοι) olarak da bilinmektedir. Karakoncilo'nun "denizden geldiği" söylenir. Kimi yörelerde bu anlayış "dağdan gelme" şeklindedir. Bulgaristan'da ona Kukeri veya "Karakondjul /Karakondjol" denir. Yunan kültüründeki Kalikantzarus'un, Karadeniz halk inanışındaki Karakoncolos'tan şakacılığı, çok fazla zararlı olmaması ve tüylü olması gibi birkaç ortak nokta dışında pek çok farklılığı bulunur.

Kıpçak Türkçesinde yer alan "konç" sözcüğü, Karakoncolos adının asıl unsurunu oluşturur. Sözcüğün sonundaki Grekçe ek kaldırıldığında "kara konçlu" (siyah pantolonlu) anlamı ortaya çıkar. Karadenizdeki şenliklerde ve Bulgaristan'daki "Karakondjul/ Karakondjol"un kıyafetlerinde postlara sarılmış, bacakları çoğunlukla kara olan bir varlık bulunur.

Bu yeraltı varlığı Yunan denizcilik geleneği nedeniyle Akdeniz ülkelerine yayılıp onların folkloruna girerek bir deniz cinine dönüşmüştür. Cezayir Arapçasında "qârâqendlûz" şeklinde, bir tür vampir görünümünde yer alır. Karadeniz'in bazı bölgelerinde koncala, koncoloz, karakancala, kancala; Yozgat yöresinde congalaz ve Gaziantep yöresinde gancoloz veya garagancoloz biçimlerinde söylenir.

Etimoloji

"Kara" (siyah) ve (Kon) kökünün bileşimidir . Koncol/Konçul sözcüğünün etimolojisini tespit etmek zor gibi görünmektedir. Yunanca kökenli olduğunu iddia edenler dahi vardır. Konmak fiili veya Kon (dağ geçidi) ile alakalı olabilir.

Karakoncolos

"BİR GARİP BENCİLEYİN" SERGİSİ

SUAT YALAZ

Geçen sayımızda Suat Yalaz'ın ***"Bir Garip Bencileyin"*** adlı sergisinin **Kadıköy Karikatür evinde *8 Aralık–8 Ocak*** arasında olacağını duyurmuş ve kaçırmamanızı önermiştik. Sizi bilmiyoruz ama biz gittik, gezdik ve çok keyif aldık.

Türk çizgi roman sanatının büyük ustası, yaşayan duayeni **Suat Yalaz** ustamızın bu ikinci sergisine ilgi çok büyüktü.

Üstadımızın hayranları,öğrencileri,yazarlar,çizerler yoğun ilgi gösterdiler, ustayı bu güzel gününde yalnız bırakmadılar.

Suat Yalaz ağabeyimize sevenleriyle, sevdikleriyle, sağlık ve mutluluk dolu nice günler dileriz.

SERGİ
SUAT YALAZ
Son Osmanlı
Yandım Ali
ENVER PAŞA
SUAT YALAZ
DAVETLİSİNİZ
KADIKÖY
BELEDİYESİ

Efsane çizgi kahraman Tenten 90 yaşında

Hiç unutmam sene 1958 filan...
Kaptan Haddok,Fındık ,Estonyalı pilot Piotr Skut ve ben Kızıldenizde salaş bir salın üstündeydik...
Dev dalgalar salımızı bir fındık kabuğu gibi bir o yana bir bu yana sallayıp duruyordu...
Ha devrildik ha devrileceğiz...

Mehmet Kaan Sevinç

GÖKÇE MEHMET AY

Gökçe Mehmet Ay ile Gölge e-Derginin 34. sayısında Superman Secret Identity çizgi roman inceleme yazısı ile tanıştık. Gölge e-Dergi'nin 103. sayısında da Meyyit Karası isimli öykü ile de öykücü yanını tanıdık.

Girizgâh

Gökçe Mehmet Ay ile Gölge e-Derginin 34. sayısında Superman Secret Identity çizgi roman inceleme yazısı ile tanıştık. Gölge e-Dergi'nin 103. sayısında da Meyyit Karası isimli öykü ile de öykücü yanını tanıdık.

Gökçe Mehmet'e Voltranı oluşturuyoruz, varmısın aga..? dediğimde sağ olsun bizi yalnız bırakmadı hemen ilk bilim kurgu konulu tefrikanın ilk bölümünü gönderdi…

Bakalım doluştuk bir Hayalete… gidebildiğimiz yere kadar yolculuğumuza hep beraber devam edeceğiz.

MKS-Gökçe Mehmet; Seni biraz daha yakından tanıyalım. Bize kendinden söz eder misin? Gökçe Mehmet Ay kimdir? Ne okursun, ne seyredersin, neleri sever neleri sevmezsin?

ME- Hocam, sıkı bir bilimkurgu, fantastik okuyucusuyum. Sinemayı istediğim kadar sıkı takip edemiyorum. Televizyonda ise şu aralar tekrar DS9 izlemeye başladım, bir yandan da Wynonna Earp izliyorum. Bilimkurgu ve fantastik edebiyatla tanışalı beri hep bu türlerde kitaplar okuyorum. En sevdiğim yazarlar Jim Butcher, Brandon Sanderson, David Weber, Robbert J. Bennet ve Yoon Ha Lee. Yazarlardan da fark ediliyor, şehir fantastiği ve askeri bilimkurgu severim. Başka alt türlerde

de bilimkurgu ve fantastik okusam da bu iki türün bende çok önemli bir yeri var. Yazdıklarım da biraz o türlere yakın oluyor haliyle. Bir kaç senedir epik fantastik okuyamıyorum. O yavaş başlayan romanlar beni çok yoruyor. Bir de sadece kan olsun diye çekilen korku filmlerini sevmiyorum. Bana korkutucu değil, tiksindirici geldiği için onlardan fersah fersah kaçıyorum.

MKS-Bilim Kurgu yazarlığının haricinde tam zamanlı bir işin var,ne işle iştigal ediyorsun aga.

ME- On yıl kendi işimi yaptıktan sonra bilim aşkıyla akademiye geri döndüm. Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümünde doktoralı araştırma görevlisiyim. Yağlama, aşınma ve sürtünmeyi araştıran bilim dalı Triboloji üzerine araştırmalar yapıyorum. Temel kavramları on yıllar önce anlamış olsak da hala tam çözemediğimiz konular içeren bu alanda çalışmak bana çok keyif veriyor. Araştırma teknikleri üzerine bir kitap yazdım ve iki patentim var. Benim de buluşçu olduğum iki patent de incelemede.

MKS- Gökçe Mehmet akademiye dönmeden önce kendi işini yaptığın dönemlerde daha çok zamanın vardı herhalde; ben senin Gölge e-Dergide ki çizgi roman incelemelerini çok iyi anımsıyorum ve ilgi ile okuyordum…Artık eskisi kadar çizgi roman okumaya ve inceleme yazmaya zamanın olmuyor mu..?

ME-Çizgiroman incelemesi yaptığım dönem, doktora çalışmamın başladığı yıllardı. O zaman gerçekten daha çok zamanım vardı. Sadece araştırma yapmayı öğrenmem gerekiyordu. Öyle olunca da çizgiroman okuyacak, inceleme yazacak zamanım oluyordu. Doktora sonlarına doğru sadece işlerim arttı. Öyle olunca da okuduğum çizgiroman sayısı yılda 10'un altına düştü. Gene de bu aralar favori çizgiromanım olan Monstress ve Saga'yı inceleyebilirim. Mesaj alındı.

MKS-İlk öykün nerede yayınlandı?

ME-İlk öyküm 2003 yılında Sibel Atasoy ile Orkun Uçar'ın yayınevinden çıkan Ölümsüzler - Xasiork Öykü Kulübü Yazarlarının Bilimkurgu Fantezi ve Korku Öyküleri kitabında çıkmıştı. Ardından 2004 yılında başlayan Zifir e-dergi de öykülerim yayınlanmıştı. Bir ara kendi öykülerimi Smashwords üzerinden yayınladım. Sonrasında Gölge e-dergi ve ardından Hayalet e dergi de öykü yazmaya devam ettim. Öykü yazmaya devam etmemin en önemli sebebi sizsiniz. Her ay beni "Yeni öykü nerede" diye uyarmamış olsanız Uzay Akıncıları devam edemezdi. Yazar disiplini kazandıysam sizin sayenizde oldu.

MKS- Bilim Kurgunun haricinde korku öykülerinde var…Ama önceliğin Bilim Kurgu;

Bilim Kurguya olan ilgin sevgin merakın nereden kaynaklanıyor?

ME-Bilimkurgunun insan halini anlatmak için en iyi tür olduğunu düşünüyorum. Küçük bir çocukken Asimov'un romanlarını okuyarak bilimkurgu heyecanı kazanmıştım. Metis'in, Altıkırkbeş'in çeviri romanlarını okudum onlardaki maceralara özendim. ODTÜ'de Bilimkurgu Fantastik Kulübünde benzer konuları konuşurduk. Bilimkurgunun o olabilirlik halini hep sevmişimdir. Ben fantastik okurken de modern zamanlar dışındaki eserlere çok ilgi duymam. Kılıç ve büyü asla ilgimi çekmedi ama ona benzer bir uzay macerasına kapılı veririm.

MKS-Mekaniğe, icatlara olan ilgin, doktoralı araştırma görevlisi olmanın nedeni bilim kurguya olan ilginden mi kaynaklanıyor…Yoksa bilim kurguya olan ilgi ve sevginden dolayı mı mekanikle ilgilenip araştırma görevlisi olup bu alanda patent sahibi oluyorsun..?

ME-Makine mühendisi olmamı sağlayan Robotech çizgi filmidir. Orada uçaktan robota dönüşen araçları görünce bunlardan birini de ben yapayım istedim. Hatta yüksek lisansta kontrol mühendisliği üzerine çalışmamın sebebi de odur. İş hayatı ve geçen zaman beni değiştirdi ve aşınma, yağlama ve sürtünmeyi araştıran bir bilim olan Triboloji üzerine çalışmaya yönlendirdi. Orada bile bilimkurgunun etkilerini görebiliyorum. Eski romanlarda hayal edilen işleri günlük labratuar çalışmasında yapma fırsatım oluyor. Geçen hafta elektron mikroskobu ile çelik parçanın 10000 kat büyütülmüş görüntüsün inceleme fırsatım oldu. Derslerde de bilimkurgu sevgimi öğrencilere sorularda farklılık üreterek ortaya koyduğumu düşünüyorum.

Bazı sorularımda mekanik sistemin Ay'da ya da Mars'ta nasıl çalışacağını soruyorum. Benim için geçti ama belki de benim öğrencilerimden biri uzayda yaşayabilecek, bunu onlara hatırlatıyorum.

MKS-Mekaniğe olan ilginin çizgi film,çizgi roman,bilim kurgu kitaplarından kaynaklandığını öğrendik... Peki öğrencilerine de çizgi film seyretmelerini, çizgi roman,bilim kurgu kitapları okumalarını öneriyor musun..?

ME- Derslerde örnekleri çizgi romanlardan, filmlerden vererek onları bu eserleri okumaya, izlemeye teşvik etmeye çalışıyorum. Ne yazık ki öğrencilerin çoğu kitap okumuyor. Benim tavsiyelerim ne kadar etki ediyor, emin değilim. Gene de deniyorum.

MKS-Bir gün gelip de uzaya gidecek,yeni gezegenler, yeni yaşam türleri keşfedecek bir ekipte yer almak ister misin, bu tür hayallerin var mı..?

ME-Uzayda bırak yeni gezegenlere gitmeyi, yörüngede birkaç saat geçirmeye bile razıyım. Uzay turizmi gelişir ve ben de parasını biriktirebilirsem yapmak istediklerimden biri yörüngeden dünyayı izlemek. Çok sevdiğim yazar Ray Bradbury'nin "if only we had taller been" şiirinde yazdığı gibi bizler büyük düşleri olan kısa adamlarız, bir kuyunun dibinde yukarı bakıp düş kuruyor, kulaklarımızın arasından roketlerimizi gönderiyoruz.

EĞER DAHA UZUN OLSAYDIK

Yılların arasında yürüdüğümüz çit
Bizi huzura eşledi;
Gökyüzünün ortasında bir yerdi
Yaprağın yeşili ve şeftalinin vaadinde
Dokunmak için uzanıp elimizle ve neredeyse dokunup
O yalana,
Aslında mavi olmayan, maviye.
Bir şekilde bize öğretirdi, hiç ölmemeyi.
Azap çektik, neredeyse o şeye dokunduk;
Uzanışımız tam yeterli olmadı
Öyleyse Thomas, ölmeye mahkumuz.
Ah, Tom, hep söylediğim gibi,
Nasıl üzücü, yatakta bu kadar kısayız ikimizde.
Eğer daha uzun olsaydık,
Tanrının manşetine dokunsaydık, Onun kıyafetine,
Uyumak ve onlarla gitmek zorunda olmazdık
Bizden önce gidenlerle,
Bir milyar artı eksi bir milyon oğlan ya da fazlası
Bizim kadar kısa, dikilebildikleri kadar uzun durdular
Ve öyle dikelerek topraklarını tutmayı umut ettiler,
Evleri, ocakları, bedenleri ve ruhlarını.
Ama onlar, bizim gibi, bir çukurda ayaktaydılar.
Ah, Thomas, bir Irk günün birinde gerçekten uzun durabilir mi
Boşluğu geçip, Evreni geçip ve hepsini?
Ve, roket ateşiyle ölç,
Adem'in parmağını ileri koy,
Sistine'in kubbesindeki gibi,
Ve Tanrı'nın büyük eli aşağı karşısından insin,
Adamı ölçmek ve onu İyi bulmak için,
Ve ona Sonsuz Günü hediye etsin?
Ben bunun için çalışıyorum.
Kısa adam. Büyük düş.
Roketlerimi gönderiyorum
kulaklarım arasından,
Bir inç İrade'nin bir pound yıla değer olmasını.
Evrensel Alışveriş Merkezinden gelen çığlığı duymayı arıyorum:
Alpha Centauri'ye vardık!
Bizler uzunuz, Ey Tanrım, bizler uzunuz!

MKS-Sence başka gezegenlerde farklı yaşam türleri var mı, kısaca ''ufo" adı ile bilinen dünya dışı yaşam formları gezegenimizi ziyaret ediyor mu..? UFO'ların gezegenimizi bu kadar sık ziyaret etmeleri, dünyamıza olan bu ilgilerinin nedeni ne olabilir acaba, bu konuda ki görüşlerin nelerdir..?

ME-Ben Drake denklemine bakıp yüksek sayıda dünya dışı medeniyet olduğunu düşünenlerdenim. Açıkçası insanlığın koca evrende tekil olabileceği fikri bana çok gerçekçi gelmiyor. Ancak insan dışı canlıların bizim geçmiş ışık konimizde olmama ihtimali oldukça yüksek. Yani onlar sinyalleri bize ulaşacak mesafede değiller. İnsanlığın radyo sinyalleri yaymaya başlaması şunun şurasında iki yüz yıl olmadı. Dünya hala yeterince belirgin değil. Bu çerçevede UFO iddialarının yanılgı olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum. Bilim insanı

olarak ölçmediğim olgu hakkında kesin yargıda bulunamam ancak UFO'ların buraya geldiğini söyleyen kişinin olağanüstü kanıtları olmalı. Örneğin dünyada üretilmemiş bir metal getirsin. Ne bileyim, şeffaf alüminyum getirsin. O zaman bu iddialar inandırıcı olur. Ne de olsa dünyada galakside olmayan ne var? Uzay boşluğunda çok daha kolaya alınabilecek bir sürü kaynak varken uzaylı neden gizli gizli buraya gelsin. Böyle bir ziyaretin aklıma yatan tek sebebi, bizlerin bir hayvanat bahçesinde olmamız. Teknoloji gelişmemiz düşük olduğu için, ya da herhangi başka bir sebepten; bizleri, insanların hayvanat bahçesindeki hayvanları izlediği gibi, izliyor olabilirler. Yoksa neden gizlensin?

Gene de büyük bir heyecanla uzaylıların varlığını onaylayacak bir gelişme bekliyorum. Örneğin bir yıldızın çok yüksek oranda infrared ışıması yaptığını görürsek, aynı yıldızın diğer frekanslarda düşük ışıması varsa o yıldızın etrafında bir Dyson küresi olma ihtimali çok yüksek. Bu yapılar doğal olarak oluşmadığına göre böyle bir yapı bulunduğunda uzaylıların varlığına emin olabiliriz.

MKS-USA'daki 51.bölge hakkında ve Roswell olayı hakkında ne düşünüyorsun ;bir de bu UFO'lar neden hep USA da görülüyor..?

Hocam, bir grup heyecanlı kişinin olayları yanlış anlaması ve sonrasında ABD gizli servislerinin soğuk savaş sırasında bilgi kirliliği yapmak istemesiyle ünlenmiş olaylar olduklarını düşünüyorum. Ortada herhangi gizemli bir durum yok. Ancak UFO iddialarının ABD'de daha çok olmasının arkasında ciddi sosyolojik sebepler olduğunu düşünüyorum.

1940'larda UFO'lar görülmeye başlamış. Ondan önce böyle bir kayıt yok. Başta uzaylılar iyi varlıklarken, soğuk savaşın etkisi ile olsa gerek kötü uzaylılardan bahsedilmeye başlamış. 1990'larda UFO çılgınlığı tepe yapıyor. Sonra da gittikçe azalıyor. Şimdilerde hepimizin cebinde bir kamera olmasına rağmen UFO görüntüleri azaldı. Birçok UFO araştırma grubunun kapandığı haberlerini okuyoruz. Yeni heyecanımız teknolojik öcüler. Sosyal medyadan şu oldu, internetten bu oldu, yapay zeka şöyle yaptı demeye başladık. Toplumsal bilincimizde UFO'lara yer kalmadı. Eğer çok büyük bir gelişme olmazsa zamanla unutulacaklarını düşünüyorum.

MKS-Sence bir gün gelip de gezegenimiz de Independence Day, War of the Worlds türü olaylar yaşanabilir mi, ne dersin...?

ME- Yıldızlararası seyahat edebilecek bir medeniyet Dünya'da uzayda bulamayacağı ne bulabilir? Bence uzaylıların bize saldırmasının bir anlamı yok. O yüzden savaş kaynaklar için olmayacak. Ancak uzaylılar dini sebeplerle, örneğin galaksiyi günahkar yaratıklardan temizlemek için, bize saldırabilirler. İşte o zaman yıldızlararası seyahat eden bir medeniyete karşı nasıl savaşacağımızı görürüz. Dünyayı yok etmedikleri sürece insanlığın savaşı kazanacağını düşünüyorum. Agent Smith'in de dediği gibi "İnsanlık virüstür." Her ne kadar Ajan Smith bu lafı insanlığı yermek için etmiş olsa da, ben bizlerin büyük gücünü de anlattığını düşünüyorum. İnsanlık, virüs gibi asla yok edilemez özelliklere sahip. Burayı ele geçirmeye çalışacak uzaylıları çok kötü sürprizler bekliyor.

MKS-İlk okuduğun Çizgi romanı anımsıyor musun? Hali hazırda okuduğun okumaya devam ettiğin çizgi romanlar var mı? En sevdiğin çizgi roman veya çizgi romanlar nelerdir?

ME- İlk okuduğum çizgi roman Yüzbaşı Volkan'dı. Sanıyorum Milliyet çocuk içinde yayınlanırdı. Kendi paramı alıp okuduğum ilk çizgi roman ise Conan olmuştu. Robert E. Howard'ın hikâyelerine bayılırdım. Şanslıydım çizgi roman getiren bir gazete bayi beni tanırdı, çizgi romanları benim için ayırırdı. Onlara Martin Mystere eklendi, sonra Dylan Dog'a ve Julia'ya hayran kaldım. Ardından da Nathan Never okurdum. Zagor ve Teksas bir dönem ilgimi çekse de Büyülü Rüzgâr okuyuncaya kadar western çizgi romanlara uzak kalmıştım. ABD çizgi romanlarından sıkı bir Spiderman takipçisiydim. Şimdilerde ise çizgi roman okuyacak fazla zaman bulamıyorum. Artık Grafik Roman haline gelip, ciltlenmelerini bekliyorum. Takip etmeye çalıştığım çizgi romanlar Saga ve Monstress. Bu ikisinin de çizgi roman dünyasında büyük yenilikler getirdiğini düşünüyorum. Hele Monstress'ın Art Deco dünyası tam benlik. Büyük ihtimalle daha kötü bir

hikâyeye bile Sana Takeda'nın çizimleri için okurdum. Neyse ki Marjorie Liu'nun hikâyesi muhteşem.

MKS- Ben senin Uzay Akıncıları tefrikanı okurken hep bir çizgisiz çizgi roman tadı alıyorum. Çünkü öykülerinin kurgusunda, anlatım tarzının temelinde hep bir çizgi roman alt yapısı var… Böylesine sıkı bir çizgi roman okuru olarak, bir gün gelip de yazdığın öyküleri örneğin Uzay Akıncılarını'nın çizgi roman olmasını ister misin..?

ME-Keşke Uzay Akıncılarını çizgiroman halinde görebilsem. Ben de çok isterim. Yazarken, taslağı hazırlarken hep sahneler kuruyorum. Görüntüler üzerinden hikayeyi kurguluyorum. Çoğu hikayemi sadece bir görüntüyü anlatabilmek için yazıyorum. O yüzden keyifli okunan çizgiromanlar olacağını düşünüyorum ama çizer yok. Keşke birileri çizmek istiyorum dese de çalışsak.

MKS- TBD'nin 2018 Bilimkurgu Öykü yarışmasından Mansiyon ödülü aldın.Hayalet Resimli Mecmua ailesi adına seni kutluyoruz. Bilim Kurgu yazarı olarak geleceğe dair planların var mı?

ME-TBD ödülü güzel bir sürpriz oldu. Benim için çok büyük bir motivasyon oldu. Daha iyi işler yapmak için disiplinle çalışmamı sağladı. Yapmak istediğim ilk iş Uzay Akıncıları öykülerini toparlayıp romanlaştırmak. Halil'in maceraları 12 öyküyü geçti, hatta Hayalet e-derginin son sayısında yayınlanan öykü ile bir novella oldu. Halil'in hikâyesi devam ediyor, biraz daha disiplinli çalışırsam bir roman olup okuyucunun karşısına çıkabilir. Düzenli güncellediğim bir Podcast olarak Uzay Akıncıları maceralarını paylaşıyorum. Bir yandan da bu aralar Kozmik Korku öyküleri yazıyorum. Anadolu'da geçen korku hikâyeleri anlatmak hoşuma gidiyor. Belki beni korku hikâyeleri ile de görebilirsiniz.

MKS- Peki bu yazmaya başladığın Kozmik Anadolu korku öykülerini Hayalet Resimli Mecmua' da ne zaman okumaya başlayacağız..?

ME-Kozmik korku dendiğinde ilk akla gelen Lovecraft'ın izinden gitmeye çalışıyorum. Onun dokunduğu korkuyu Anadolu'da anlatmak keyifli oluyor. Hayalet Resimli Mecmua'ya göndermek için öykülerin biraz daha birikmesini bekliyorum. Düzenli olarak yazabileceğimi görünce Hayalet Resimli Mecmua'ya memnuniyetle göndereceğim. Şimdilik dört öykü oldu. Biraz dergideki öykülerden uzunlar. Uzay Akıncı'larında denemediğim teknikleri deniyorum. Yakında dergide görebilirsiniz.

MKS- Son olarak; dünyamızı, insanlığı nasıl bir gelecek bekliyor, sence gelecekte bilim kurgu öykülerinde, romanlarında, filmlerinde olduğu gibi bir yaşam mı sürecek insanlık..?

Nostradamus ve benzerlerinin kehanetlerinde iddia ettiği "savaşsız, acısız hastalıkların, açlığın olmadığı Altın Çağ mı" yaşayacak..? Yoksa Independence Day, War of the Worlds,Terminatör filmlerinde olduğu gibi Marslılar, robotlarla la savaşılan kaotik bir gelecek mi bekliyor..?

ME-Bir büyük kırılmanın geldiğini düşünüyorum. İnsanlık sınırsız kaynakları olan bir medeniyete doğru ilerliyor. Hepimiz tanrılar gibi yaşayacağız. Ancak oraya gelinceye kadar büyük karmaşa ve korkunç dönemler geçecek. Yaşlanma üzerine yapılan çalışmalar ile insan ömrü 2050'lere gelmeden ortalam 100 yaşı geçebilir. Yüz yıl geçmeden ölmeyecek insanlar olacak. Ancak bu teknolojinin tüm insanlığa yayılması zaman alacak. Bu da zenginle fakir, doğu ile batı arasındaki ayrımı arttıracak. Bu süreçte insanlığın füzyon teknolojisini çözmesi ile kaynaklarımız sınırsız olduğunda bu sıkıntılar da sona erecek. O zamanın insanlarını bekleyen problem yapay zekâların kontrolüne girmek olacak. Ne yapacağını bilmeyen ancak yardımcı olsun diye kullandığı yapay zekânın kontrolüne girmiş insanlar çoğunluğu oluşturacak. Bir yandan da uzaya giden, oraları yaşanabilir hale getirmeye çalışanları göreceğiz. Sanayi devriminden beri insanlık hep iyiye gidiyor. Bu olumlu gidişatın bozulmayacağını düşünüyorum. En büyük umudum ben yaşıyorken bu teknolojilerden bir kaçının bulunması ve isterse çipte olsun sonsuza kadar yaşayabilmek.

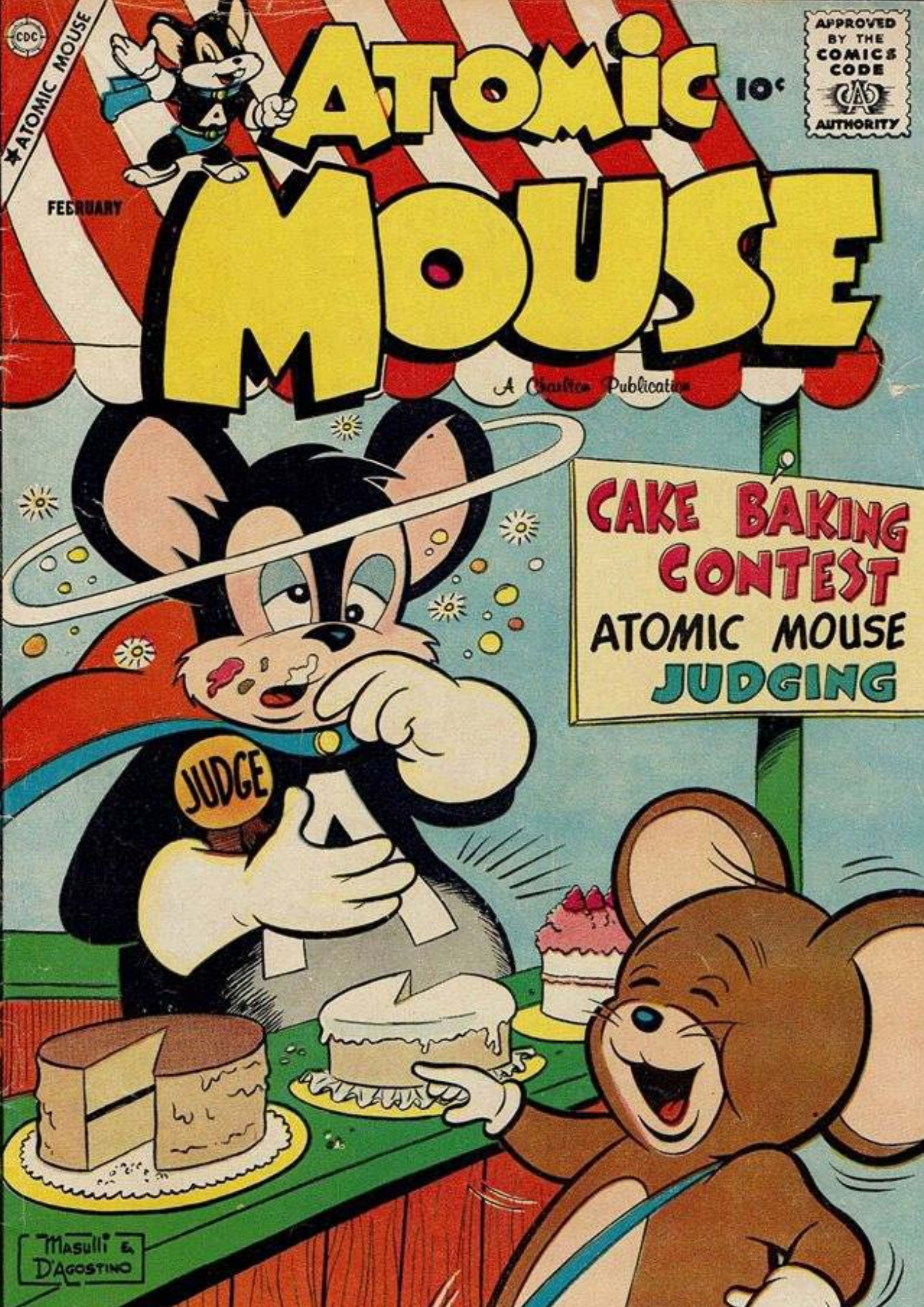
ATOMIC MOUSE
FEBRUARY
ATOMIC MOUSE
10¢
APPROVED BY THE COMICS CODE AUTHORITY
A Charlton Publication
CAKE BAKING CONTEST
ATOMIC MOUSE JUDGING
JUDGE
MASULLI & D'AGOSTINO

Yakup Kamer

ÇİZGİ ROMAN VE ÇOCUK DERGİLERİ

Dünyada comics veya çizgi roman denince ilk akla gelen ülkeler ABD İngiltere Fransa İtalya İspanya ve Belçika'dır. Avrupa ülkeleri bayağı ün yapmışsa da nüfusa oranla ABD bu işin merkezi haline gelmişti. Ayni şekilde çizgi film endüstrisinde ABD'de en yaygın haliyle yer almaktaydı.

Türkiye'de Cumhuriyet döneminin ilk yıllarından itibaren karikatür basın mizah ve çizgi romanda dünyadaki örneklere bakılarak hızla yaygınlaştı. Özellikle 1945den sonra Türk Basınında muazzam bir gelişme oldu. Çizgi Roman ve çocuk dergileri çeşitlenerek gazeteci tezgâhlarında yerini aldı.

Hem kendi öz kültürüyle yoğrularak hem de batının uygulamalarını örnek alarak birçok dergi kitap ve yayın çıktı. Üstelik Kültür bakanlığı teşvikleri olmadan tamamen kendi kendine müteşebbis insanlar basılı renkli kâğıtları millete sunmaya başladılar. Bunlar eğlencelik olduğu kadar bilgi ve eğitim vericide olabiliyordu.

Çok cüzi ve alınabilir fiyatlara sunulan bu basılı işler haftalık on beş günde bir aylık veya yıllık olarak yayınlanıyordu. Nadiren günlük çocuk gazeteleride çıktığı oldu. Yazılı basının etkili olduğu yıllarda her yetişen çocuk bu yayınlarla haşır neşir oldu. Zamanın popülerliğine göre çizgi kahramanlar her küçük çocuğun zihninde unutulmaz anlar bıraktı.

Şimdi artık tamamen dijital ve sanal ortamlarda bu tür eserlere ulaşılabiliyor. Üstelik henüz ekonomik bir değer oluşturamadığı için yapanıda devam ettirecek olanıda yok. Biz de tamamen sıfırlanan bu iş kolu batıda da can çekişiyor. Nadiren fuarlarda seminerlerde usta çizer ve yazarları okuyucuyla buluşturup tiraj artırma derdindeler.

Eğer sanal ortamlarda film çizim senaryo yazım ve haberleşme br ekonomik değer oluşturamazsa bu mesleklerin erbapları ve emekçileri kaybolan meslekler içinde yerlerini alacaklar...

Bakınız sadece 10 cent. Bu dergilerin kaliteli olanları 15 cent. Yıllarca 16 sayfalık tek forma dergiler böyle ABD'de 10-15 cente yüzbinlerce milyonlarca adette basıldı. Bugün onlarda sektör içinde sıkıntıları aşmaya çalışıyorlar.

Eğer tek renk veya iki renk gibi kapağı renkli 16 sayfalık tek formalık dergiler çıkarılabilse ve yüz binlerce satılabilse fiyat pekâlâ 1-2 liraya bile düşürülebilir. Ama bugün yayıncılar bir şey yaptıkları zaman hemen üst tepe fiyat koymaya çalışıyor böylece de okur sayısı yok denecek seviyeye geliyor.

ABD'de 10-15 cente satılan dergiler böyle bir düşüncenin ürünüydü...

Dünyada comics veya çizgi roman denince ilk akla gelen ülkeler ABD İngiltere Fransa İtalya İspanya ve Belçika'dır. Avrupa ülkeleri bayağı ün yapmışsa da nüfusa oranla ABD bu işin merkezi haline gelmişti. Ayni şekilde çizgi film endüstrisinde ABD'de en yaygın haliyle yer almaktaydı.

Yakup Kamer

DENETIM BAŞKA ŞEY, ÇIZGI ROMANLAR YASAKLANSIN DEMEK BAŞKA ŞEY...

İlk Çizgi roman yakma ve imha etme kampanyası 1948'de ABD'de yapıldı. İyi insanlar olan Hristiyan misyonerler faaliyette.

1948.12.20-Binghamton, New York karikatür yakma

İlk Çizgi roman yakma ve imha etme kampanyası 1948de ABD'de yapıldı. İyi insanlar olan Hristiyan misyonerler faaliyette.

Bizde de sanki kötü bir şeymiş gibi lanse edildi. Ve buna benzer faaliyetlere geçildi. Oysa eğitimciler içinde resimli kitapların dikkat toplamakta zorlanan çocuklar için iyi bir araç gereç olduğunu ve okuma alışkanlığı kazandırdığını iddia eden büyük bir kesimde vardı.

Okumaya alışan çocuk bu melekeyi kazandıktan sonra daha az resimli ve hiç resimsiz ince kitaplara geçiş yapar. Ve çok sonra kalın kalın kitapları okuyabilecek bir sabır ve yeteneğe erişir. Oysa aptal kutusu televizyonları hiç yakmak için faaliyete geçilmedi. Zira toplumu bundan iyi uyuşturan bir şey yoktur...

Gerard Jones, bilgilendirici kitabında, 'yarının adamları : İnekler, gangsterler ve çizgi kitabın doğuşu' bu olayı şöyle tarif etti.

"Binghamton, New York'ta doğaçlama bir haçlı seferi, bu evde hiç çizgi film var mı?" diye sormak için gönüllüler kapı kapı gönderdi. Aileler, doktorlar, polis ve bakanların tehlikeler konusunda haklı olduklarını. Çizgi Romanlar, gönüllüler,

loting the controversy in news stories and editorials over horror and crime comic books, Warren "Bud" atton, city manager for Downtown Theatre in Tulsa, Okla., figured out a way to get into the act and nare in the publicity. He persuaded the Tulsa Tribune to sponsor Saturday morning shows at the our Downtown houses at which the admission was three or more horror comic books. Prizes were pro- noted for the three kids bringing in the most books. Photo shows a few of the kids with their "admissions" t the Rialto Horror Comic Book show. This promotion can be worked in any sized theatre in cooperation ith the newspaper, civic club, merchants or schools, and will get plenty of free space. The books should e donated to some organization and sold as waste paper.

rencide yayınları topladı ve onları yerel okul bahçesine taşıdı, orada yüksek birbiri, benzinle üzerine ve ateşe verdiler. Zaman, çizgi roman alevli resimleri, çocuklar arka planda bazı kararsızlık ile izliyor."

ABD'de büyük bir yayınevinin deposunda çalışan çocuk adeta Ali Baba ve Kırk Haramilerin mağarasına düşmüş. Sevinci yüzünden okunuyor.

ABD'deki bu kampanyalar ne kadar etkili olmaya çalışsa da ters tepti. Sadece komik bir girişim olarak kaldı. Hatta çocuk çizgi romanları daha çok basılmaya ve satılmaya başlandı.

Gökçe Mehmet Ay

Podcast:
https://anchor.fm/uzay

Yüzbaşı ve Ogawa ile görüşmenin etkisini üzerimden atamamıştım. Hekate'de güneş batınca etrafı saran o nemli koku sarayın içine kadar gelmişti. Yiozi ve iki timsah yanımda bütün asaletleri ile emin adımlarla yürüyorlardı.

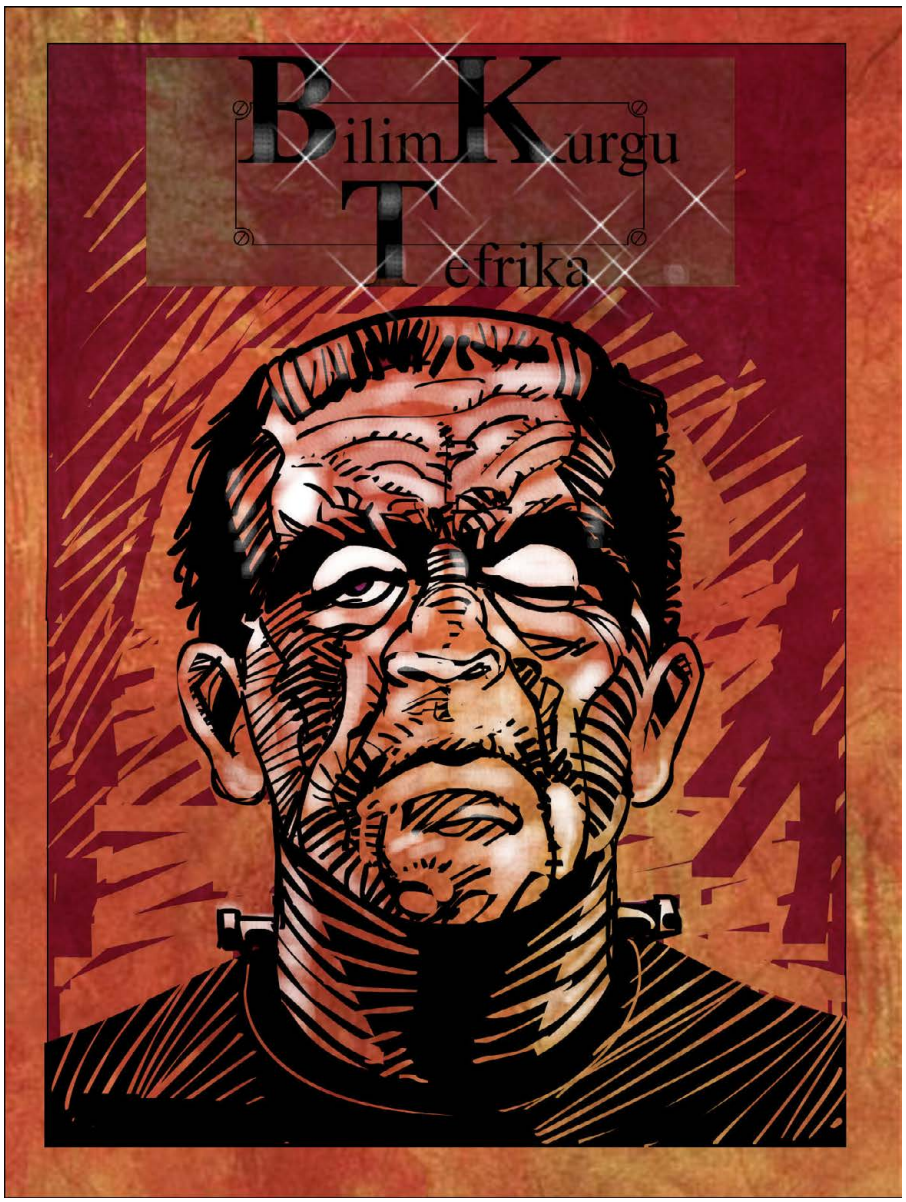

PENÇELERİMİZDE ALEV

Yüzbaşı ve Ogawa ile görüşmenin etkisini üzerimden atamamıştım. Hekate'de güneş batınca etrafı saran o nemli koku sarayın içine kadar gelmişti. Yiozi ve iki timsah yanımda bütün asaletleri ile emin adımlarla yürüyorlardı. Arinek'in varlığı ve Yiozi'nin beyaz pullu suratının tanıdıklığı sakin kalmamı sağlıyordu. Onları takip edip Baş Sözcü ile görüşmeye giderken Arinek'le acil durum hazırlıklarının üzerinden geçtik.

"Halil, istediğin anda seni oradan alabilirim." Arinek'in çipten gelen sesi soğuk ve ilgisiz olsa da etrafımdaki tüm elektronik cihazlara sızmış, beni sarmıştı.

"Merak etme Arinek, gerek olacağını zannetmiyorum. Timsah dostlarımız beni koruyacaklardır."

"Akıncıların silahları Timsahların dayanabileceğinden güçlü. Bir tehlike ihtimalini göze alarak Hekate'deki on yedi mekiğimi de aktifledim."

"Senin yüzeyde on yedi mekiğin mi vardı?"

"Evet, çekirdeğimi buraya taşıyıp gemiyi susturduğumda acil durumda kullanmak üzere tüm mekikleri Hekate'ye indirdim. Zaten timsah birliğini taşımak için gerekiyorlardı. Kimse burada kaldıklarını fark etmedi."

"Hepsi çalışır durumda mı?"

"Evet. Hepsi çalışır durumda. Bir mekiğin yuva kapısı açılmadı, iki mekiğin de ateşleyicileri çalışmadı ama kalan on yedi mekik çalışır durumda."

"Baş sözcü ile konuştuktan sonra uzaya, yanına gelmeyi iple çekiyorum. Gemiden uzakta eksik gibiyim."

"Ben de Halil. Biz beraber iyi bir ekip oluyoruz."

"Evet Arinek. Biz, kim ne derse desin, iyi bir ekibiz."

Ben Arinek'le konuşurken sarayın koridorlarından geçip Baş Sözcü'nün ofisine ulaştık. Baş Sözcü Itzmana bizi bekliyordu. Geniş bir divanda oturuyordu. Kaftanında renkli taşlar dikiliydi. Yanında zincirlerle kaplı kaftanıyla Puion bekliyordu. Beni görünce yüzü parladı. Itzmana'nın üç adım karşısında durup başımla selam verdim.

"Sayın Baş Sözcü, size misafirperverliğiniz için teşekkür etmek isterim." Itzmana'nın yüzünde belli belirsiz bir ifade görünüp kayboldu. Ayağa kalkıp ellerini bana uzattı. Ellerim onun koca avuçları arasında kaybolmuştu.

"Sevgili Halil Kaptan, siz bizi içimizdeki düşmanlardan kurtardınız. Sizin sayenizde kutsal görevimize geri dönme kapımız açıldı. Tüm halkım adına konuşuyorum. Asıl biz size müteşekkiriz." Itzmana başını çok hafif eğdi. Odadaki diğer timsahlar bellerine kadar eğildiler.

"Sayın sözcü, beni utandırıyorsunuz. Arinek sizlerin ne kadar önemli olduğunu hiç unutmadı. Onun kaptanı ve yoldaşı olarak ben de sizleri ve yaptıklarınızı asla unutmayacağım."

Itzmana gülümsedi. Eliyle Puion'u çağırdı.

Puion elinde bir zincirle yanıma geldi. Zincirin taneleri yeşil, siyah ve beyaz bir metal sicimlerin birbirine sarılmasıyla örülmüştü. Puion yanına gelince Itzmana ellerimi tekrar tuttu.

"Sen Halil, bize ışığın eksilmediği topraklarda yol gösterdin. Kahramanlığın ile bizleri büyük bir mahvoluştan kurtardın. İmparatorluk askerleri Arinek'in çekirdeğini yok etseydi bizlerin varoluş anlamı da yok olurdu. Bununla da kalmadın. Arinek'i bize geri getirdin. Senin sayende bizler artık tekrar yıldızlar arası karanlıktaki savaşımıza dönebiliriz. Sözcüler Meclisi toplandı ve sana bir soy zinciri vermeye karar verdik."

Puion elinde zincirle yanıma geldi. Yiozi tepsi içinde metal bir pençe getirdi. Pençenin üzerinde mücevherler ve Timsahların dilinde yazılar vardı. Itzmana Yiozi'ye teşekkür edip tekrar bana döndü.

"Bizler karanlıktan, aydınlık topraklara geldiğimizde, yolculuk boyunca bizlere liderlik eden ilk sözcü toprağa pençesini basıp iz çıkardı. Bu toprakları bizler için

MKAAMS

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

geçici yurt yaptı. O pençenin izi bu pençedir. Üstünde tüm timsah soylarının isimleri bulunur. Kadim zamanlardan şimdiye tüm timsahlar bu kırk soydan gelir."

Puion zincirin bir ucunu pençenin başparmağına bağladı.

"Kırk birinci soy senin soyun olacak Halil. Zincir sana bağlandığında bizden olacaksın."

Itzmana'nın yol göstermesiyle elimi Puion'a uzattım. Zinciri başparmağıma sardı ve geri çekildi.

Odada bir anda büyük bir gürültü koptu. Timsahlar sevinç içinde kuyruklarını yere vuruyorlardı. Itzmana da kuyruğunu iki kez yere vurup ellerini kaldırdı.

"Şimdi Halil Kaptan, seninle bir işimiz daha var."

"Elbette Baş Sözcü."

"Gel benimle, Sözcü Halil."

Itzmana'nın peşinden balkona doğru ilerledim.

#

Balkonda timsahlar süslü kaftanları ile bizi bekliyorlardı. Yiozi üzerinde pençenin olduğu tepsiyle bir yanımda, Puion çınlayan kaftanı ile diğer yanımdaydı. Itzmana balkonun kenarına kadar gelip beni çağırdı. Yanına gittiğimde sarayın bahçesini timsahlarla dolu olduğunu gördüm. Binlerce timsah sessizce bekliyorlardı. Itzmana balkona kurulu mikrofonun başına geçti.

"Ey, yıldızlar arası karanlıkta avlananlar nasılsınız?"

Timsahlar hep bir ağızdan bağırdılar. Neşeli naraları kulakları sağır edecek gibiydi.

"Bu akşam, gökyüzü karanlığa kavuşurken size yeni bir Sözcü getirdim." Eliyle beni yanına çağırdı.

"O diğer sözcüler gibi değil. Pençesi keskin, kuyruğu güçlü değil ama bize yepyeni bir güç getirdi." Zincirin bağlı olduğu elimi havaya kaldırdı.

"O karanlığın içinden geldi. Yıldızların boşluğundaki savaşa geri dönecek. Onu, Halil Kaptanı, Karanlıktaki Alev'i selamlayın."

İlkinden daha güçlü bir nara duyuldu. Timsahların arasında siyah üniformalı bir grup timsah ellerindeki sarılı flamaları açtılar. Sarayın lambaları altında flamalar dalgalanmaya başladı. Siyah bir zemin içinde alevlerle çevreli bir pençe vardı flamanın üzerinde. Timsahlar hep bir ağızdan ismimi söylediler. Timsah dili Halil'i söyleyemiyordu ama sanki onların dilinde ismim bir başka güzeldi.

Itzmana kenara çekilip beni mikrofonun başına davet etti.

"Karanlığın içinden gelenler, sizlerin yolculuğunuzu ve neler çektiğinizi biliyorum. Şekil değiştirenlere karşı Ataruin harabelerinde verdiğiniz mücadeleyi, ilk savaşçıların Arinek'e çıkarken hissettiklerini hatırlıyorum. Uzayda pişirilen ilk Kuorovik'in kokusunu da, uzayın acımasız soğuğuna rağmen Arinek'deki ilk Xcolet yuvasını hatırlıyorum." Timsahlar sessizce beni dinliyorlardı. Yüzlerinde gururla karışık heyecan vardı. Belki de anlattıklarım toplumsal hafızlarından silinmiş, sadece efsanelerde kalmıştı. Arinek'le ortak hatıralarımızdan Xcolet'ler hakkında anlatabilecek başka anılar aradım.

"Büyük savaşçılardan Ruarzki'nin emrindeki on askerle tekno-organik istilaya karşı araştırma üssü Duarep'i nasıl savunduğunu hatırlıyorum. O savunma sizlerin Arinek ve kaptanı için yaptığınız nice kahramanlıktan sadece biriydi." Derin bir nefes aldım. Arinek sarayın ses sistemlerinin kontrolünü almış ağzımdan çıkanları timsahların dilinde yayınlıyordu.

"Arinek kaptanını kaybedince içine düştüğü bunalımdan kurtulmak için Hekate'ye geldiğinde burada geçmişinizi unutmadınız. Savaşçılarınız hala galaksinin gördüğü en büyük askerler. Arinek koruyucu olarak sizleri seçmekte en doğrusunu yapmış. İmparatorluk ve Galaksi Meclisi arasındaki mücadelede sizlerin tekrar tehlikenin ortasına düşmenizi hiç birimiz istemezdik." Itzmana ve Yiozi'ye baktım.

"Baş Sözcü Itzmana'ya bana verdiği destek ve güzel sözleri için teşekkür ederim. Buradaki yuvalarınız ve yumurtalarınızı korumak için gidiyorum. Galaksi Meclisini de İmparatorluğun da bizi bulamayacağı bir yere gidip, ayak seslerini işittiğimiz savaş için müttefiklerimizi uyandırmaya gidiyorum. Yıldızlar arasındaki karanlık sizden uzak olsun."

Mikrofondan uzaklaştım. Alanda büyük bir uğultu vardı. Timsahlar şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. Yiozi omzuma dokunup mikrofonun başına geçti.

"Kaptan Halil'i dinlediniz. Yeni bir savaştan ve yıldızlar arasına bir seferden bahsetti." Timsahlar susmuş Yiozi'yi dinliyorlardı.

"Kaptan bugün kaderin zincirleriyle tekrar bize bağlandı." Puion başını salladı. "Bugün biz atalarımızın bayrağını uykusundan uyandırdık. Karanlığı yok edecek alev pençeleri, tekrar gökyüzünde dalgalandı." Yiozi kaftanının içinden alevli pençe flamasını çıkarttı. Alandaki timsahlar kuyruklarını vurup, heyecanla bağırdılar.

Yiozi bana döndü.

"Baş Sözcü Itzmana'nın ve diğer sözcülerin de izniyle, Kaptan karanlığa giden seferinizde sizinleyiz. Biz pençelerimizde alev, galaksiyi aydınlatmak için yanındayız."

Yiozi yumruklarını birleştirip belinden eğilerek selam verdi. Şaşkınlığımı Arinek'le ortak hatıralarımızdan bir anı sayesinde atabildim. Arinek'in önceki Kaptanları gibi önümde kavuşturulan yumrukları elimin içine aldım. Yiozinin elini bileğinden tutup yukarı kaldırdım.

Alandaki timsahlar heyecan içinde bağırdılar. Kuyruklarını vuruyor, ellerindeki pençe flamalarını sallıyorlardı.

#

Itzmana'yı takip edip saraya geri döndüm. Yiozi ve Puion ile diğer timsahlar da peşimizden gelmişlerdi. Timsahlar gülümsüyor. Siyah üniformalılar bana selam vermek için yarışıyorlardı.

"Evet, Yiozi artık üçüncü sofra yamaklığı görevini bırakacaksın anlaşılan."

Yiozi güldü.

"Haklısın Halil, hepimizin hayatı değişecek."

Gülümsedim.

Cevap verecektim ki, Arinek'den gelen alarm ile dondum.

"Yiozi, karanlığa dönmek isteyenleri hazırla. Burgu alarmı var. Büyük bir birlik Hekate'ye gelmek üzere. Hızla Arinek'e dönmeliyiz."

Eğlence yerini disiplinli bir telaşa bırakırken Arinek'e Hekate'deki mekikleri saraya getirmesini emrettim. Gelenler Galaksi Meclisi de olsa İmparatorluk da olsa burada daha fazla duramazdık.

Devam Edecek

CİMCİME

İsim soylu olup: 1- Halk ağzından; Küçük ve tatlı bir karpuz cinsi, 2- Mecaz; Ufak tefek, akıllı, becerikli, konuşkan ve sevimli (kadın), tanımlarıyla sözlüklerde karşılık bulan ve günümüzde yaygın kullanımıyla sevimli kız çocuklarına hitaben söylenen bir kelimedir **Cimcime**. İtalyan bayan çizer **Grazia NİDASİO** tarafından 1976'da yaratılan **Stefi**, **Milliyet Çocuk Dergisi**'nde **Cimcime** adını alarak çizgi roman tarihimizin unutulmazları arasına girmiştir. 8 yaşında bir kız çocuğunun gündelik hayatına ilişkin olayların ele alındığı dizi, küçük hikayelerden oluşur. Tuttuğu günlükten bir pasajla başlar hikayeleri ve çoğunluğu okulla evde geçer.

Hikayelerinin konusu ne olursa olsun, sonu hep mutlu biter. Çünkü **Cimcime**, hayal dünyası alabildiğine geniş, hayata her daim mutlu bakmayı bilen bir çocuktur. Yaşadığı çevreyi, ailesini, arkadaşlarını, okulunu, gezip gördüğü yerleri bir çocuğun penceresinden anlatır. Bu pencereden görünen manzarada umutsuzluğa ve kötülere yer yoktur. O'nun dünyasında, kendi deyimiyle, *"yağmurdan sonra güneş açar".*

Elvan
ADIGÜZEL

Cimcime'nin hayatında her şey pozitif ve her şey yerli yerindedir. Annesi, babası, ablası, abisi, okulu, arkadaşları ve çok sevdiği bir köpeği vardır. Maddi koşulları yeterli denecek seviyede, orta halli bir ailenin çocuğudur. Lunaparka gider, tatile çıkar. çizildiği yıllarda bir çok çocuğun sahip olamadığı imkanlara sahiptir.

Cimcime her ne kadar çocuk olsa da, onun anlattıkları yetişkinlere yöneliktir bir parça. Büyüklerin dünyasına yaptığı göndermeler, çocukların hayal dünyalarının anlaşılabilmesi, yaramazlıklar da dahil tüm yaptıklarının anlayışla karşılanabilmesi yönünde yetişkinlerin alması gereken dersleri içerir. Anne-babalar, geleceğin toplumunu oluşturacak bireylerin huzurlu ve mutlu bir çocukluk dönemine ihtiyaçları olduğunu daha iyi anlayabilir **Cimcime** sayesinde. Hikayelerin kurgusu yetişkin okuyucuyu çocukların dünyasını daha iyi anlamaya/algılamaya zorlar ve **Cimcime**, yaptığı tespit ve yorumlarla bu yönlendirmeyi destekler.

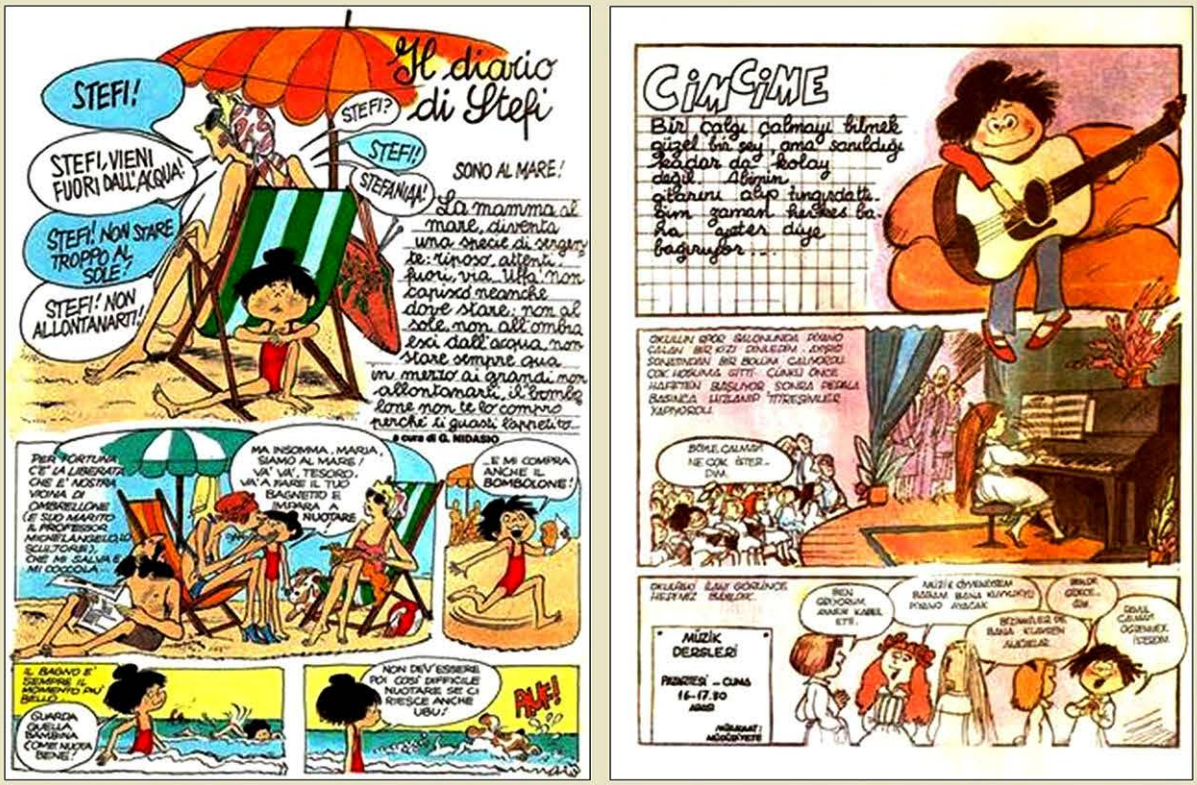

***Cimcime/Stefi**, büyüklerin dünyasından uzak değildir, tam tersine, o dünyanın ta ortasında yer alır. Yetişkinlerin yaptıklarını ve söylediklerini gözlemler ve bunu yaparken olayları ve insanları kendi penceresinden, çocuk aklıyla değerlendirir. Bu durum bazen yanlış işler yapmasına yol açsa da, eylemleri kendisine ve çevreye onarılmaz zararlar vermez. İşin en iyi tarafı ise, yaşananlardan muhakkak çıkarımlarda bulunur, ulaştığı sonuçları da okuyucuya ya anlatır ya da okurun anlamasını sağlayacak bir sonuçla noktalanır hikaye. Fakat **Cimcime** asla ders niteliğinde kuru mesajlar vermek üzere hazırlanmış bir çizgi roman değildir. Söz konusu mesajlar, gayet eğlenceli bir öykünün doğal derinliğinde öylesine kendiliğinden gelişir ki, «eğlendik mi, ders çıkardık mı?» gibi sorular akla bile gelmez. Su gibi akar ve kendi yolunu bulur **Cimcime**'nin hikayeleri.*

*‘‘Bana derler **Cimcime**. Adım **Cimcime** değil, ama herkes öyle diyor bana. Bu da köpeğim Kuçu’’* diyerek, 29 Aralık 1980 tarihli ve 1981/1 sayılı **Milliyet Çocuk**’ta sessiz sedasız arz-ı endam eder. Köpeği Kuçu’yu, çantasında, gizlice okula götürüşü ve devamında okulda yaşananlar anlatılır ilk macerasında. 2 sayfadır bu hikaye. Sonraki sayıda, küçük bir çocuk olmanın avantajlarını hikaye eden eğlenceli bir öyküyle devam edilir seriye. İlk 2 yıl boyunca her sayıda iki sayfa yer bulur kendine **Cimcime**. 1983 yılında **Beşler Çetesi**, **Red Kit**, **Mac Coy**, **Gaddar Davut**, **Bob Morane**, **Demir Yumruklu Adam (Bernard Prince)** gibi ciddi rakiplerine rağmen, dergi içerisindeki varlığını üç-dört sayfaya çıkarır. Hatta aynı yıl 5 sayfalık bir rekoru da vardır. Ki yukarıda saydığımız çizgi romanlar göz önüne alındığında, hatırı sayılır bir başarıdır bu.

*1990 Yılı büyük boy **Milliyet Çocuk** Dergilerinde göründükten sonra ortadan kaybolur **Cimcime**. Türkiye’de, çizgi romanın komaya girdiği 10-15 yıllık bir süreç yaşanacaktır. Bu süreç sonrasında, yüksek tirajlara ulaşamamakla birlikte, çizgi roman konusunda gerek nitelik ve gerekse nicelik olarak ciddi bir silkinme/sıçrama gerçekleşecek, bu ivmeden **Cimcime** de nasibini alacaktır. **Marsık Kitap** tarafından 2015 yılında, **Burcu ORAL KOPAN**’ın çevirisiyle, 64 sayfa, karton kapaklı ve 19,5 x 27 cm ebatında **«İşte Yine Bir Aradayız!»** adlı **Cimcime** albümü yayınlanır. Bir yıl sonra, 2016’da **«Şimdi de Anlatma Sırası Bende!»** adlı 2. albüm çıkar piyasaya. **Marvel** ve **DC** çizgi romanlarına teşne yeni kuşak genç çizgi roman okurlarının **Cimcime**’ye ne oranda alaka göstereceğini zaman gösterecek. Ama bizim kuşağın hatıralarına ve çizgi tutkusuna hitap ettiği muhakkak. Bu bağlamda **Marsık Kitap**’a bir teşekkür borçluyuz.*

Grazia NİDASİO

(9 Şubat 1931-24 Aralık 2018, İtalya)

Geçtiğimiz Aralık ayında hayata veda eden Grazia NİDASİO'nun ülkemizde çok tanınıyor olduğunu söylemek biraz zor. Oysa çocuk edebiyatı ve çizgi romanına ilişkin parlak bir geçmişe sahip.

Milano'da doğdu. En ünlü kadın İtalyan çizgi roman yaratıcılarından biridir. Heykeltraşlık eğitiminden sonra 1953'te ***İl Corriere dei Piccoli*** *dergisine katıldı. 1950'lerde ve 1960'larda,* ***Alibella, Gelsomino, Signorina Vanita, Nonno Roby*** *gibi çeşitli diziler yaptı. 1969'da* ***Valentina Mela Verde*** *ailesinin günlük yaşamını işleyen çizgi roman serisine başladı. Gençlik ve ergenliğin, insan dünyasının keskin bir tasviri olduğunu gösterdi. 1976'dan itibaren* ***Stefi/Cimcime****'nin günlükleri aracılığıyla kızların yaşadığı maceraları anlattı. Bu dizi uluslararası üne ve başarıya ulaştı, İtalya'da ve yurtdışında sevildi, yayınlandı.*

Corriere dei Piccoli*'nin editörlüğünü yaptı.* ***Rai*** *ve* ***Mediaset*** *için çizgi film ve TV temaları, senaryoları hazırladı. Editörlük alanındaki çalışmalarıyla çeşitli ödüller aldı. 1987'de en iyi yazar ödülüne, 2001'de ve 2006'da özel ödüllere layık görüldü.* ***Margherita*** *ile yılın en iyi kitabı ödülünü kazandı. Çizgi roman alanında; 1972'de Salone di Lucca'da* ***Sarı Çocuk*** *ve 1984'te Bordighera Mizah Şovu'nda* ***Palme d'Argento'yu*** *kazandı. Çizimlerindeki samimi ve doğal ifade tarzı sayesinde, hikayelerindeki içten dokuyu okurlara ulaştırmayı başardı.*

Ayrıca animasyon alanında da aktif çalışmaları bulunan ***Grazia NİDASİO****, 24 Aralık 2018 tarihinde hayata veda etti.*

84 yılının ikinci yarısında **Milliyet Çocuk** Dergisi, ansiklopedi ilavesi vermeye başlar ve yılın kalan kısmında **Cimcime**, söz konusu ansiklopedi ilavesine ayrılan sayfalar nedeniyle kızağa alınır. 85 yılında ilk sayı ile dönüş yapmasına karşın, birkaç sayı sonra yine ansiklopedi ilavesinin hışmına uğrar. Yılın ikinci yarısında tekrar görünür derginin sayfaları arasında. 86 yılına da ilk sayılarla giriş yapar fakat bir süre sonra dergideki varlığı iyiden iyiye seyrekleşir. 87'de dergide ender yer bulabilen **Cimcime**, aynı yıl dergiyle birlikte ücretsiz olarak verilen **Milliyet Çocuk Çizgi Roman Eklerinin** birkaç sayısında da okur karşısına çıkabilmeyi başarır, sonra da görünmez olur. 1990 yılında yayınlanan büyük boy **Milliyet Çocuk** fasiküllerinde, toplam 8 sayfasının yer aldığı 2 büyük sayfada bir kez daha görünen Cimcime uzun bir istirahate çekilir ve bu ayrılık 2015 yılında **Marsık Kitap**'ın yayınladığı **Cimcime** albümlerine dek sürer.

Milliyet Çocuk *Dergisinin klasiklerinden biri haline gelmiş olan* ***Cimcime****, derginin kapaklarında çok az yer bulabilmiştir. Dergilerde yaptığım tarama neticesinde -gözden kaçırdıklarım olabilir- bulduğum kapaklar sadece bunlar. Ki son sıradaki kapak* ***Milliyet Çocuk*** *Özel Sayılarının yayınlandığı 1982 yılına ait Haziran 1982 tarihli* ***Cimcime Özel Sayısı****na aittir. Bir özel sayının adına yayınlanmış olması* ***Cimcime****'nin mi şansıdır yoksa çizgi roman tarihimizin mi, karar veremedim.*

Milliyet Çocuk Dergisi, **Cimcime**'deki karakterlerin isimlerini de değiştirerek sunmuştur diziyi. Köpeğin adı Kuçu'dur, komşu kadın Ayşe teyze olmuştur. **Cimcime**'nin arkadaşları; çokbilmiş geçinen Gözlüklü ve safça bir kız olan Mıymıy'dır. Babası gazetesini okuyan tipik bir erkek, annesi titiz bir ev hanımıdır. Güzelliğine meraklı bir ablası, sportmen bir abisi vardır. Kimi zaman nenesiyle sohbet eder, kimi zaman ablasını taklit etmeye çalışır. Bir apartman dairesinde otururlar ve komşuları ile ilişkileri yolundadır. Gardrobu hayli zengin olmasına karşın, genellikle giymeyi tercih ettiği kırmızı elbisesi ve tulumu kendisiyle özdeşleşmiş kıyafetleridir. Otobüs yolculuğu yaptığı esnada sorularıyla kendisini yoran yaşlı teyzeyi afallatacak kadar atak, bir marketteki sırayı bozan insanları eleştirecek kadar özgüvenli, yılbaşı gecesi köpüklü şarap içecek kadar özgür ruhludur **Cimcime**. Ama onu esas güzel yapan özelliği, her şeye rağmen çocuk olabilmesi/çocuk kalabilmesi, özetle, çocuksu masumiyetini ve saflığını muhafaza edebilmesidir. **Grazia NİDASİO**'yu saygıyla, **Cimcime**'yi de özlemle anarak kapatıyorum yazıyı.

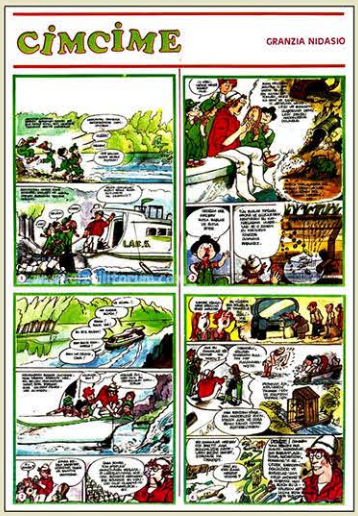

1990 yılında ***Milliyet Çocuk*** *dergisi büyük boy yayınlandı. 4* ***Cimcime*** *sayfasının tek bir dergi sayfasında toplandığı bu formatta, kendine 2 sayfalık yer bulan* ***Cimcime****, esasında 8 sayfalık hikaye anlatabilmiştir. Yanda, bu konuya ilişkin, iki ayrı sayıdan iki farklı örnek sunulmuştur.*

Tayfun Öneş

BAZEN ANILAR BANA UĞRAR BAZEN DE BEN ONLARA...

Bilgisayar yoktu; çok sonra televizyonda Uzay Yolu dizisinde görecektik bilgisayarı ve Mr. Spock'un kulakları kadar garip gelecekti bilgisayar diye hayâl edip yarattıkları şeyin görüntüsü.

Ben çocuktum. Kardeşim benden de çocuk. Halam da çok gençti o zaman, amcam da. Köyden çocuk yaşta gelmiş, bizde kalıyorlardı.

Kalabalıktık yani.

Bilgisayar yoktu; çok sonra televizyonda Uzay Yolu dizisinde görecektik bilgisayarı ve Mr. Spock'un kulakları kadar garip gelecekti bilgisayar diye hayâl edip yarattıkları şeyin görüntüsü.

Telefonumuz vardı ama. Yıllarca sıra beklemiştik ve çıktığı gün havalara uçmuştu annem. Sadece 6 rakamdan oluşan bir numarası vardı. Ezberlemek 2 dakikalık işti, ezberlemenin gururu ise içimde aylarca sürdü durdu...

Kocaman ve evin baş köşesinde sabitti, bej bir telefondu. Koca gövdesini kaldırır, arkasını çevirir, ses düzeyini tırnağımızla döndürdüğümüz bir dişlisi sayesinde dilediğimiz gibi ayarlardık. Ama "zırrr"laması asla değiştirilemezdi. Tığdan örülme bir örtü vardı üzerinde. Herhalde tozlanmasın diye. Ne de olsa çok kıymetliydi. Burgu burgu ve çektikçe uzayan bir kablosu vardı; çekiştirip durmaya bayıldığım.

Market falan da yoktu, hatta marketin ne demek olduğunu bile henüz bilmiyorduk o zamanlar. Mahallelerde birer tane bakkal olurdu en fazla. Biz çok şanslıydık. Bizim mahallenin bakkalı evimizin tam

karşısındaydı. Ve vallahi hem önlük giyerdi hem de kolluk takardı bakkal amca.

Televizyon henüz ev(imiz) e girmemişti ama duymuştuk. Biraz efsane gibiydi; anlatılanlara ben pek inanmıyordum. Ama babamlar inanıyordu...

Herkes daha fakir gibiydi ve fakat daha temiz. Her bakımdan temiz. Ne 'aftershave' vardı o zamanlar ne de deodorant... Ama ter de kokmazdı kimse. Kalplerin temizliği yetiyor muydu her şeye ne!

Evlerin içi de daha renkliydi sanki. Hem muhabbet vardı evlerde hem de herkesin evinde aynı türden mobilya olmadığı için insanlar yaratıcılıklarını kullanarak rengârenk şeylerle farklılaştırırlardı eşyalarını... Yan komşuya geçince mesela, bambaşka bir dünyaya geçmiş olurdum heyecanla. Hem de her seferinde...

Çok mutluydum.

Hepimiz mutluyduk.

Komşuluk vardı, akrabalık vardı, mahalle arkadaşlıkları vardı.

Henüz halam ve amcam evlenmemiş, o zamanki tabirle yuvadan uçmamışlardı.

Okul zamanı değilse eğer, akşam geç vakitlere kadar radyo dinlenir, beraber türküler söylenir, benim bet sesimle dalga geçilirdi. Uzun uzun sohbetler edilirdi. Ne konuşurduk (maalesef) hatırlayamıyorum.

Okul zamanıysa eğer, radyoda "arkası yarın" programını dinlemekten ders çalış(a)mazdım.

Nedense kızmazdı annemler ondan dolayı aksarsa ödevlerim.

Sürekli salçalar yapılır, kuyruk yağları eritilir, sebzeler pişer, soğanlar kavrulurdu... Pilav, pirinç pilavı her seferinde diğer yemeklere eşlik etse de benim en sevdiğim yemekti.

Muz ise en lüks meyve!

Avokado ile kiwi'ye bilmem kaç ciltli Meydan Larousse'da bile denk gelmemiştim o zamanlar...

Kar daha çok yağardı.

Yağmur da...

Apartmanların çatılarındaki suyu toprağa veren teneke borular (o zamanlar sonu "pen"le biten plastik borular henüz icat edilmemişti) genellikle delik olur, biriken sular apartmanlara yakın yürüyenleri daha çok ıslatırdı. Herkes yürürdü o zamanlar. Vesait çok azdı. Vesait? Troleybüs, tramvay falan işte...

Bakırköy Ömür Lokanası'ndan ötesi İstanbul dışı sayılırdı. Avcılar'a gerçekten de avlanmaya giderdi dayımlar... Beylikdüzü'nü, Halkalı'yı hiç duymamıştım. Bahçeşehir'i ise bahçe ve şehir olarak ayrı ayrı bilirdim.

En sevdiğim şey bayram sabahları bir gün önceden yatağın kenarına koyulan yeni giysileri giyip, evdeki heyecan dalgasına doğal olarak kendimi bırakmaktı. Cümbür cemaat ("cemaat" denince de bu kelimeden başkası gelmezdi mesela aklımıza) evden çıkardık (yani ben, yani kardeşim, yani annem, babam, halam ve amcam) Beşiktaş'a kadar yürür. Üsküdar motorlarına biner, mazot kokusundan midemiz bulanmasın diye annemizin verdiği küçük beyaz nane şekerlerini ağzımıza atar sallan sallana karşıya geçerdik. Oradan da dolmuşla Bağlarbaşı'na...

Bağlarbaşı'nda dedemler otururdu. Onlar daha hayattaydılar. (Herkes hayattaydı o zamanlar...) Dayımların, teyzemlerin, bütün akrabaların ya bizden önce gelmiş olduklarını ya da birazdan orada olacaklarını bilirdik. Sonrası çok kalabalık bir sofrada edilen kahvaltı, el öpmeler, bayram harçlıkları, gülüşmeler ve kahkahalarla geçerdi...

O zamanlar 'Bodrum' deyince kömürlük, 'Çeşme' deyince akan sular gelirdi akıllara... Ne 'cruise turu'nu bilirdik, ne de 'tatil köyü'nün ne demek olduğunu... Bayramda bu muhabbeti kaçırıp da oraya-buraya gitmek kimsenin ne içinden gelirdi ne de aklına...

Önümüzdeki ay kurban bayramı; bayram tatili yaklaşıyor.

Küçük kızım bu sabah soruverdi:

"Baba bu bayram nereye gideceğiz?"

Orası henüz belli değil ama, ben bu soruyla bugün çok güzel yerlere gittim.

Aynur Kulak

C.AGUSTE DUPİN'DEN SHERLOCK HOLMES'A BİR MACERADIR POLİSİYE...

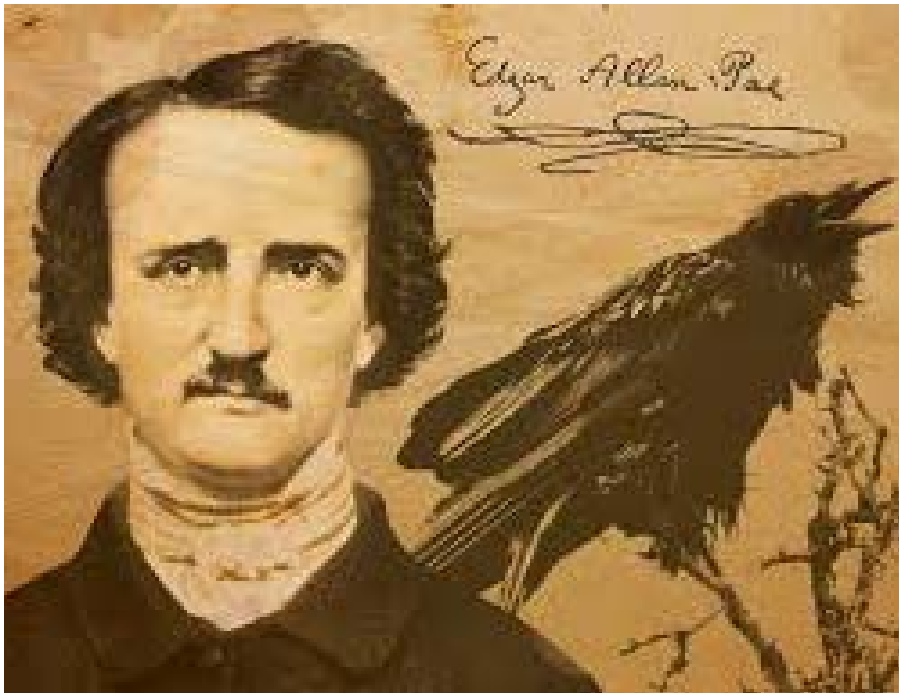

Halüsinasyonları ile gerçeklik arasında gidip gelmiş, gizemli, şüpheci, karanlık, çekici; polisiyenin temel taşlarını yüz yıl öncesinden oluşturmaya başlamış; Morgue Sokağı Cinayetleri serisi ile kendisinden sonra gelen her yazar için emsal teşkil etmiştir.

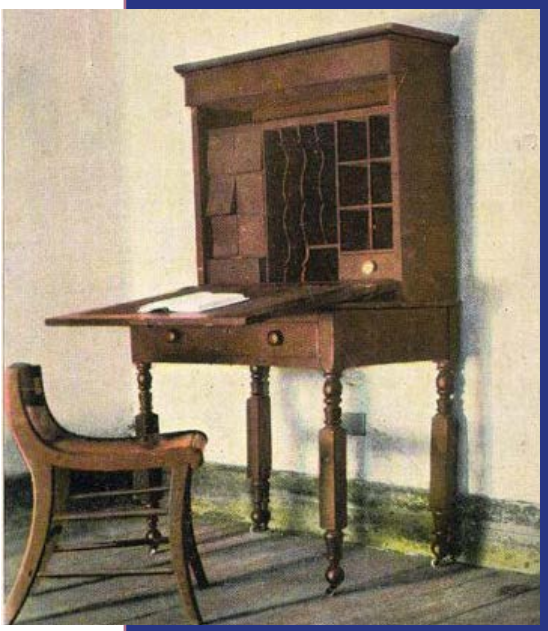

Halüsinasyonları ile gerçeklik arasında gidip gelmiş, gizemli, şüpheci, karanlık, çekici; polisiyenin temel taşlarını yüz yıl öncesinden oluşturmaya başlamış; Morgue Sokağı Cinayetleri serisi ile kendisinden sonra gelen her yazar için emsal teşkil etmiştir. 3 Ekim 1849'da Joseph W. Walker, Gunners Hall yolunda yerde yatar vaziyette O'nu bulduğunda ne yapacağını şaşırmıştı. Yerde bilinci yarı kapalı olarak yatan bu adam Walker'a o dönemde bir derginin editörlüğünü yapan Joseph H. Snoodgrass'ın adını verdi. Snoodgrass haberi alır almaz O'nu hastaneye kaldırdı fakat bilinci hala yarı kapalı olan bu adam dört gün sonra hayatını kaybedecekti. Ölümünden önceki son gecesinde sürekli "Reynolds" adını sayıkladı. "Reynolds" ın kim olduğu bugün bile hala sırrını koruyor. Dört gün önce kaldırımda bilinci yarı kapalı halde nasıl yatıyor olduğu da tabii…

19 Ocak 1809 yılında doğan Adger Allen Poe'nun 100'cü doğum yıldönümü tüm dünyada kutlanmakta. Ölümü de hayatı gibi sır perdeleri ardında olan Poe ile ilgili anlatılagelenler hiçbir zaman netlik kazanmayacak olmakla beraber Poe'nun edebiyatla beslediği bu gizemli dünyasının hikayeleri başımızı ilk yayınlandığı yıllardan itibaren döndürmekte. Şizofren, alkolik, karanlık, aksi insan tipiyle tarif edilen

Poe'nun yarattığı karakterler, anlattığı hikayeler tam tersi ince bir zeka, donanımlı bilgiler ve matematiğe son derece hakim bir aklın ürünü olarak edebiyat dünyasının merakını hala cezbetmekte. Bu zıtlık ki edebiyatta polisiye türünün ortaya çıkmasını sağlamış; yine bu zıtlıklardan dolayı birçok Poe hikayesi edebiyat eseri olarak edebiyat dünyasına kazandırılmıştı.

Poe yazarken tahmin etmiş miydi bilemeyiz fakat, ilk kez 1841'de yayımlanan "Morgue Sokağı Cinayeti ile C. Auguste Dupin karakteri polisiye romanların temsilci olarak edebiyat dünyasına giriverecekti. Çağrışımların ve ayrıntıların adamı, bir arkadaşıyla yaşamak zorunda kalan parasız, iyi niyetli, saf, temkinli Dupin eksantrik kişiliği, altıncı hisleri ve matematiksel zekası ile Morgue Sokağı Cinayetleri'ni çözen bir dehaydı. Dupin için bir cinayetle ilgili sorulacak doğru soru "Ne oldu?" değil; "Daha önce olmayan ne oldu?" sorusu idi.

Poe; "Dupin'i kafamda ikiye bölmek hoşuma giderdi." diyecekti. "Biri yaratıldığı gibi herhangi bir insandı; öbürü ise bir çözümleyiciydi, bambaşka bir insan."

6 Ocak 1854'te Londra'da doğan, evi İngiltere'de Baker Sokağı 221-B'de bulunan; ağzının kenarında piposu, pötikare desenli şapkası, pelerine benzer pardesüsü, elinde büyüteciyle tuhaf sayılabilecek cinayetleri yine tuhaf biçimlerde çözebilen bir adam Poe ile hem fikir değildi. O'na göre Dupin; "Çok aşağılık kompleksi bir insandı."

Sir Arthur Canon Doyle; Dupin'den esinlenerek 1887 yılında ilki yayınlanan hikayesiyle yarattığı karakterin Dupin ile

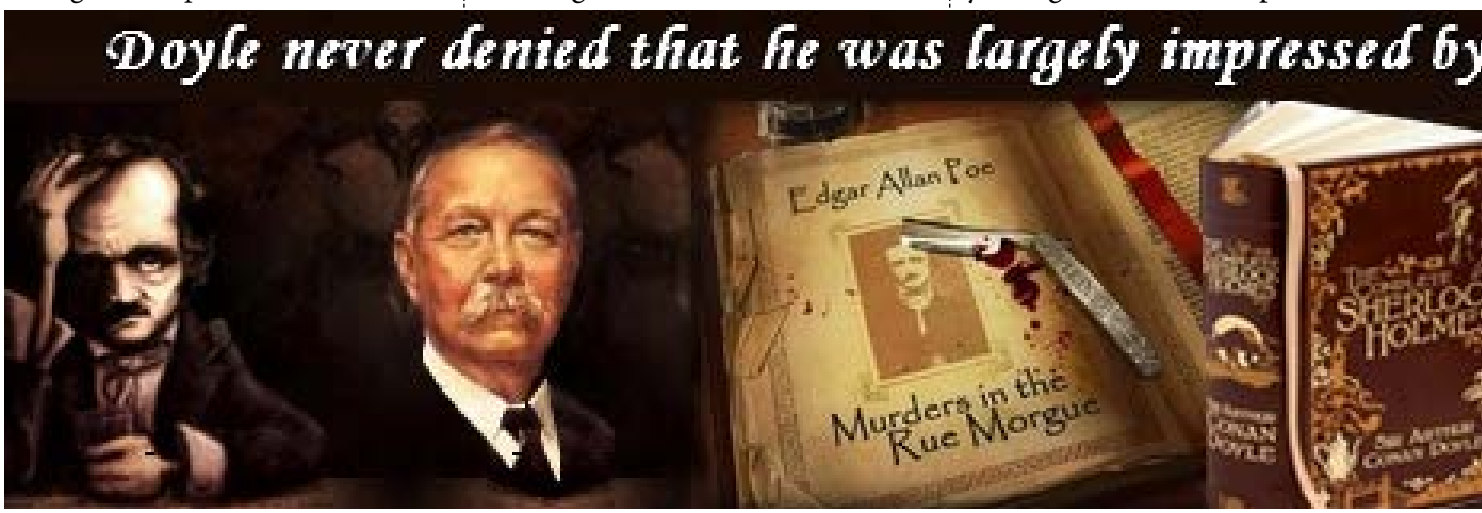

ilgili bu derece hadsizce yorumlar yapmasına sinirlenerek mi O'nu öldürmek istemişti acaba? Ve öldürmüştü de. Canon Doyle okuyucudan gelen inanılamayacak tepkileri ön göremeyerek 1893'te yayınlanan Son Görev hikayesinde Reichenbach Şelalesi'nden düşürüp öldürerek Dupin'e söz söylemeye cüret eden dedektifin hayatına son vermişti. Bunun üzerine Canon Doyle vatan haini, katil ve sadist ilan edilecek bununla da kalmayıp İngiltere'de ulusal yas ilan edilecekti. Hatta Kraliyet ailesi dahi olaya müdahale edecek Canon Doyle yazılı bir

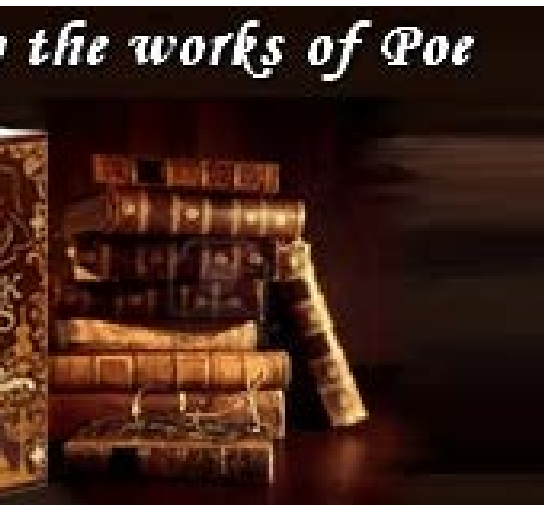

not göndererek O'nun yaşaması gerektiğini rica edeceklerdi.

Tüm bunlar üzerine Sherlock Holmes, Boş Ev isimli hikaye ile tekrardan hayata döndürülecek, sözde diğer düşmanlarından kaçabilmek adına ölmüş gibi taklit yaptığı belirtilecekti.

Sherlock Holmes uçarı ve hercai ruh haliyle çözülemeyecek gibi görünen cinayetleri pozitivist yaklaşımlarıyla çözebilen bir zekaya sahipti. Dupin altıncı hisleri ve insani duygulara hakimiyetinden doğan bilgi birikimiyle düşünce okuyabilme becerisine sahipken Holmes imkansız olanı hızla eleme pratikliğiyle hareket eder, duygulara takılı kalmadan son derece metaryalist (duygulardan uzak da diyebiliriz) yaklaşımlarla olayları çözümlerdi.

C.Agust Dupin'in maceralarının anlatıldığı Morgue Sokağı Cinayetleri kitabından 46 yıl sonra yaratılıp yayınlanmaya başlanan Sherlock Holmes'un, Dupin hikayelerinden sunum anlamında çok önemli bir farkı daha olacaktı.

12 hikayeden oluşan Sherlock Holmes'un maceraları The Strand dergisinde Sidney Paget'in çizgileriyle yayımlanacaktı. Dupin'in yazılı basımlarına karşılık Holmes'un aynı zamanda çizgi dünyasından aldığı destek okuyucu tarafından Holmes'un öldükten sonra hayata döndürülmesi adına çok önemli bir faktör olacaktı hiç şüphesiz. Çünkü hikayenin çizgi dünyasında can bulması; (aslında bir nevi illüstrasyon dünyası diyebiliriz buna) okuyucunun hayal dünyası için birinci dereceden inanılamayacak kadar besleyici olacaktı.

Holmes için ve Holmes'tan sonra gelecek olan polisiye hikayelerde geliştirilen illüstrasyonlar hikayelerin omurgası niteliğini arttırır ölçülerdeydi. İllüstrasyon tekniği macera hikayeleriyle kendini geliştirme olanağını da yakalayacaktı aynı zamanda. İllüstrasyonlar için polisiye dünyası hikayeye kattığı hareketli dil ve macera öğeleri açısından biçilmiş kaftanlardı. Bu yüzden günümüzün teknolojisi ve dijital dünyasında halen bu iki öğe birbirine beslemeye ve birbirlerinin dünyasına hareket kazandırmaya devam etmekte.

İlk polisiye roman karakterini yaratan Adger Allen Poe, Morgue Sokağı Cinayetleri serisinin ve yarattığı C.Agust Dupin karakterinin bu denli ilham kaynaklarına vesile olacağını tahmin eder miydi bilinmez fakat zekasının sınır tanımazlığı kabul edilen bir gerçek artık. Ocak ayı Dupin ve Sherlock Holmes ayıdır. En azından birer öykülerini okumanız dileğiyle. Özellikle elinizin altında çizgi roman basımları varsa yeniden okumanızı, yoksa edinmenizi tavsiye edebilirim naçizane…

Edgar Allen Poe

Kolera salgını New York'u kasıp kavururken bir akrabamın davetini kabul edip, kendisiyle birlikte Hudson kıyısındaki cottage ornesinde (küçük villa) iki hafta kalmayı kabul etmiştim. Burada basit yaz eğelencelerinin hepsiyle meşgul olma olanağımız vardı. Kalabalık şehirden her sabah gelen korkunç haberler olmasa,ormanda yürüyüşe çıkarak, resim yaparak, kayıkla gezerek, balık avlayarak, yüzerek, müzik dinleyerek ve kitap okuyarak hoşça vakit geçirebilirdik.

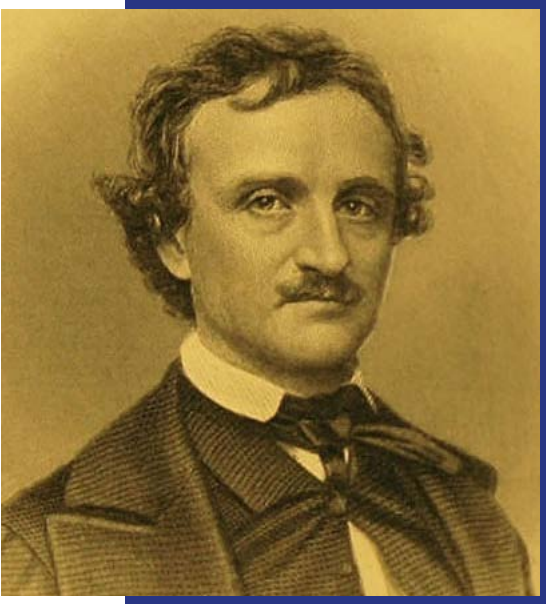

SFENKS

Kolera salgını New York'u kasıp kavururken bir akrabamın davetini kabul edip, kendisiyle birlikte Hudson kıyısındaki cottage ornesinde (küçük villa) iki hafta kalmayı kabul etmiştim. Burada basit yaz eğelencelerinin hepsiyle meşgul olma olanağımız vardı. Kalabalık şehirden her sabah gelen korkunç haberler olmasa, ormanda yürüyüşe çıkarak, resim yaparak, kayıkla gezerek, balık avlayarak, yüzerek, müzik dinleyerek ve kitap okuyarak hoşça vakit geçirebilirdik. Gün geçmiyordu ki bir tanıdığımızın ölüm haberini almayalım. Ölü sayısı arttıkça her gün bir arkadaşımızın kayıp haberini beklemeyi öğrendik. Bir süre yaklaşan bir haberci karşısında titrer olduk. Güney'den esen rüzgar bile bir ölüm havasına bürünmüş gibiydi. Ruhum kararmıştı.

Başka bir şey konuşamıyor, düşünemiyor, hayal edemiyordum. Akrabam ise benim kadar hassas yapılı değildi. Onun da canı epey sıkkındı ama yine de beni neşelendirmeye çalışıyordu. Son derece kültürlü bir filozoftu ve hayallere kapılmazdı. Somut dehşetlere sonuna kadar duyarlıydı, ama gölgelerden korkmazdı. Ama her ne kadar beni düştüğüm bu anormal kasvet havasından kurtarmaya çalışsa da, kütüphanesinde bulduğum bazı kitaplar başarılı olmasını engelliyordu.

Bunlar içimde yatan batıl inanç tohumlarını filizlenmeye teşvik eder nitelikteydi. Bu kitapları ondan habersiz okuyordum. Bu yüzden içinde bulunduğum depresyonun devam etmesine anlam veremiyordu.

En ilgimi çeken konulardan biri gelecek alametleriydi. Hayatımın bir döneminde bunları ciddi ciddi savunmuştum. Bu konuda uzun uzun, hararetle tartışıyorduk. O böyle şeylere inanmanın saçma olduğunu söylüyor, ben ise -yani beklenmedik- alametlerin kesinlikle doğru bilgiler taşıdığını ve bunlara saygı gösterilmesi gerektiiğini savunuyordum.

Aslında onun küçük kır evine gittikten kısa bir süre sonra başıma öyle tuhaf ve açıklamasız bir olay gelmişti ki, bunu bir gelecek alameti olarak görmekte kesinlikle haklıydım. Beni tamamen afallatmıştı; öyleki arkadaşıma olanları günler sonra anlatabildim.

Son derece sıcak bir günün ikindisinde elimde bier kitapla açık bir pencerenin yanında oturyordum.. Pencereden dışarı bakınca engin bir manzara görüyordum. Nehir kıyıları ve uzaktaki tepe. Tepenin bana yakın olan yamacı heyelan yüzünden ağaçsız kalmıştı. Düşüncelerim uzun zaman önce okuduğum kitaptan komşu şehri kasıp kavuran korkunç salgına dönmüştü. Gözlerimi kitaptan kaldırınca, tepenin çıplak yamacındaki bir şey dikkatimi çekti - korkunç bir canavar zirveden hızla aşağı iniyordu. Kısa süreden tepenin dibine varıp sık ormanda gözden kayboldu. Bu yaratığı ilk gördüğümde akıl sağlığımdan - en azından gözlerimden şüphe ettim.Kendimi deli olmadığıma ve hayal görmediğime ikna etmem dakikalar aldı. Ama korkarım canavarı tarif ettiğimde (onu açık seçik görmüş ve aşağı inene kadar iyice incelemiştim) okuyucularımı ikna etmem kendimi ikna etmemden bile güç olacak. Yaratığın boyutlarını yanından geçtiği ağaçlarınkiyle kıyaslayarak tahmin edebilmiştim - bir kaç dev ağaç o heyelandan kurtulabilmişti -. Böylece en büyük savaş gemilerimizden bile daha büyük olduğu sonucuna vardım. Savaş gemisi diyorum, çünkü canavar gemiye benziyordu - özellikle bizim yetmiş dörtlüklerden birine. Hayvanın ağzı on beş yirmi metrelik bir hortumun ucundaydı. Bu

hortum bir fil gövdesi kadar kalındı.

Hortumun dibinin yakınında sık siyah kıllar başlıyordu - bunlar bir düzine bufalonun postunu kaplayacak kadar boldu. Bu kılların arasından fırlayan, yabandomuzlarınınkine benzerama onlardan çok daha büyük iki parlak diş aşağı doğru eğik olarak uzanıyordu. Hortumunun iki yanında da, ona paralel olarak, yaklaşık birer metrelik iki çubuk uzanmaktaydı. Prizma şeklindeki bu çubuklar saf kristalden yapılmış gibiydi - bazen güneşin ışıklarını muhteşem bir şekilde yansıtıyorlardı. Gövdesi ters duran bir takoz şeklindeydi. Bu gövdeden iki çift kanat çıkıyordu, - kanatların her biri yaklaşık yüz metre uzunluğundaydı - çifteler üst üste duruyordu ve metal pullarla kaplıydılar. Her pulun çapı üç dört metre kadardı. Üst ve alt kanatlar birbirlerine sağlam birer zincirle bağlı olduğunu gördüm. Ama o korkunç yaratığın en tuhaf yanı göğsünün neredeyse tamamını kaplayan parlak beyaz bir kurukafa resmiydi. Sanki o kara gövdenin üstüne bir ressam tarafından çizilmişçesine kusursuzdu. O korkunç hayvana özellikle de göğsündeki resme dehşetle ve hayretle - mantığımla bastırmayı başaramadığım bir kaygıyla bakarken, hortumunun ucundaki ağzın birden açıldığını gördüm. Ağzından öyle yüksek ve kederli bir ses çıktı ki, sanki bir matem çanı çalıyordu. Yaratık tepenin dibinde gözden kaybolurken bayılıp yere yığıldım.

Kendime gelince önce arkadaşıma görüp duyduklarımı anlatmak istedim tabii. Ama içimde öyle bir tiksinti vardı ki - bunu açıklamam çok zor - bunu yapamadım.

O olaydan üç dört gün sonra bir akşam arkadışımla o canavarı görümüş olduğum odada oturuyorduk. Ben yine aynı pencerenin yanında aynı koltukta, o ise yakındaki bir kanepede oturuyordu.Yine aynı yerde aynı vakitte bulunmanın etkisiyle ona gördüklerimi anlattım.Beni sonuna kadar dinledi. Önce kahkahayı bastı. Ama sonra giderek ciddileşti. Sanki artık delirdiğimden şüphesi kalmamış gibiydi. O anda canavarı tekrar gördüm. Korkuyla çığlık atarak arkadaşıma seslendim. Merakla baktı. - ama hiçbir şey görmediğini söyledi. Oysa ben yaratığın tepenin çıplak yamacından indiğini açık seçik görüyordum. Bunun üzerine paniğe kapıldım. Artık hayal gördüğümden ve bunun ya öleceğimin işareti ya da delilik alameti olduğundan emindim. Koltuğa çökerek ellerimle yüzümü örttüm ve dakilarca hümgür hüngür ağladım. Gözlerimi tekrar açtığımda yaratık ortadan kaybolmuştu.. Ama arkadaşım sükunetini az çok korumuştu. Bana gördüğüm yaratığı ayrıntılarıyla tarif etmemi söyledi. Sözümü bitirince dayanılmaz bir yükten kurtulmuşçasına derin derin iç geçirdi. Sonra zalimce bulduğum bir soğukkanlılıkla konuşmaya başladı.

Onunla sık sık üstünde tartıştığımız kuramsal felsefenin çeşitli yönlerinden bahsetti.

Özellikle bir nokta üstünde ısrarla durduğunu hatirlıyorum: İnsanların yaptıkları incelemelrde yanılmalarının en büyük sebebinin bir nesnenin değerini, yakınlığını yanlış hesaplamaktan dolayı azımsamaları ya da abartmaları olduğunu söyledi.. "Mesela" dedi,"demokrasinin tüm dünyaya yayıldığında nasıl bir etki göstereceğini tahmin etmek istiyorsak, bu yayılmanın gerçekleşebileceğini mutlaka dikkate almalıyız. Oysa bana bu noktayı incelemeye değer tek bir yazar söyleyebilir misin?"

Bir an susup kitap dolabına gitti ve eline Doğal Tarih'in basit özetlerinden birini aldı. Sonra kendisiyle yer değiştirmemi istedi. - kitanın küçük yazılarını rahat okuyabilmek için.

Böylece pencerenin yanındaki koltuğa oturup kitabı açtıktan sonra konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Canavarı o kadar ayrıntılı anlatmasan, ne olduğunu asla anlayamazdım. Sana bir öğrenci çocuğun Insecta (yani böcek) sınıfından, Lepidoptera takımından, Crepusculaira familyasından Sphinks (yani Sfenks) cinsini nasıl tarif ettiğini okuyayım. İşte aynen şöyle yazıyor:

"Dört zarlı kanadı küçük, rengarenk metalik pullarla kaplıdır. Ağzı hortum şeklindedir çünküçenesi uzundur.. Ağzının iki yanında dokunmaya ve tat almaya yarayan kısa kıvrık çıkıntılar bulunur. Alt kanatlarla üst kanatlar birer sert kılla birbirine bağlıdır. Antenleri przima şeklindedir ve uzun birer çubuğa benzer.Karnı sivridir.

Batıl inançlı halk kurukafa Sefnks'inden, zaman zaman attığı kederli çığlıklar ve göğsündeki kurukafa resmi yüzünden çok korkar."

Kitabı kapadı ve koltukta öne eğildi. Şimdi tam o "canavarı' gördüğüm sırada ve benim durduğum pozisyondaydı.

"Ah işte gördüm!" diye haykırdı. "Tepenin yamacına yeniden tırmanıyor. Gerçekten çok ilginç bir yaratık, ama sandığın kadar iri ya da uzakta değil. Aslında uzunluğu bir milim. Ve gözümden bir buçuk milim uzakta duruyor. Pencere kanadından sarkan bir örümcek ağı ipliğine tutunmuş, titreye titreye yukarı çıkıyor."

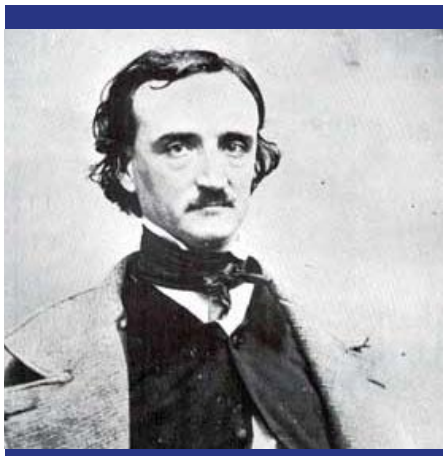

Amerikan edebiyatının en büyük isimlerinden öykü yazarı ve şair Edgar Allan Poe

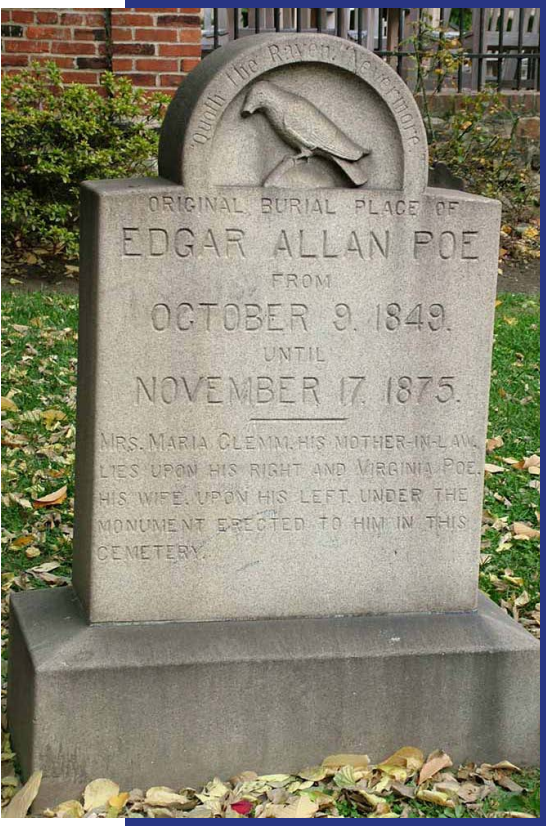

61 YILDIR POE'NUN MEZARINA GÜL BIRAKAN GIZEMLI ZIYARETÇI 19 OCAK 2012 YILINDAN İTİBAREN BİR DAHA GÖRÜNMEDİ

Amerikan edebiyatının en büyük isimlerinden öykü yazarı ve şair Edgar Allan Poe'nun mezarını, her doğum günü olan 19 Ocak'ta tam 61 yıldır ziyaret ederek bir şişe konyak ve gül bırakan gizemli ziyaretçi 19 Ocak 2012 yılından itibaren bir daha görünmedi. Poe, 1849'da hayatını kaybettiğinde Maryland eyaletinin Baltimore şehrine gömüldü. Balimore'da bulunan Edgar Allan Poe House and Museum yetkilisi Jeff Jerome, kim olduğunu kimsenin bilmediği gizemli ziyaretçinin bu yıl gelmediğini açıkladı.

1949'dan bu yana genelde siyah pelerin giyen biri, her 19 Ocak'ta sabaha karşı gelerek 1849'da yaşamını yitiren Poe'nun mezarına bir konyak ve birkaç gül bırakıyordu.

Her yıl olduğu gibi mezarın başında bu gizemli ziyaretçiyi bekleyen onlarca kişi, meçhul ziyaretçi ortaya çıkmayınca hayal kırıklığına uğradı.

Kimdi bu kişi? Ve niçin gelmedi? Poe hayranlarına uzun yıllar konuşacakları ve çözmeye çalışacakları yeni bir gizem daha ortaya çıktı gibi görünüyor.

Yusuf Gürkan

KARANLIK ORMAN

Geceleri ormanların içinde ışıktan ve ışığın yaratıklarından nefret eden varlıklar vardır

Karanlık orman meskenleridir ve asla terk etmezler ışıksız tapınaklarını

Gecenin yaratıkları birden hareketlenir karanlığın zulmetli rüzgarları okşar yaprakları

Kurumuş kötücül ağaçlar gizler en meşum bilinmez sırları... Orman oldukça yaşlıdır

Gecenin içindeki bir ses seni çağırır gibi sanki, önemseme küçüğüm kulak verme

Yoksa katılırsın gecenin uğursuzluğunda ki zalim hayaletlerin cinnetine nöbetler içinde

Ateşsiz dumandan yaratılmış öfke ve kinle var olmuş nefret dolu habis serserilere

Karanlığın içindeki serin esintiler nefesi ölü ağaçlar sığınakları gölgelere saklanırlar akşamları

Karanlık Orman'ın içinde ölüm kol gezer, yüzyıllardır duyulmamıştır yaşama dair sesler

Depresif ve korkutucu görüntüsünü belalı ruhlar tamamlar kimse bilmez nereden gelmişler

Nereden gelir ve nereye giderler her gece uğuldar ormanla birlikte durmaksızın inlerler

Karanlığın yoluna sapma küçüğüm yoksa seni de aralarına katar çığlıkları hissettirirler

Karanlık Orman; göğü kara, toprağı uğursuz, uçurumlarla yolları kesilmiş, dağları sarp umutsuz

Karanlık Orman; bekler aç bir şekilde başıboş ruhları yolunu kaybetmiş yabanda gezenleri

Sen sakın umutsuz olma gecenin içinde mukayet ol duygularına bırak Kara Orman uğuldasın

Asla ardına bakma, sakın umursama karanlık yollarda kaybolma ve asla ışığın yolundan sapma

Onur Ataç

HAYAT KAÇIK BİR UYKUDUR

Anadolu Selçuklu Devletinde Sultan'dan sonra gelen ve cümle Selçuklu topraklarının Baş Mimarı olarak görevlendirilen Sadeddin Köpek, Sultan Alaeddin Keykubad devrinde açıktan baş vermese de geleceği için sinsice çalışır, kafirle türlü ittifaklar kurarak Sultanı öldüreceği günü kollar ve yerine kendisinin geçeceğini düşlermiş.

Anadolu Selçuklu Devletinde Sultan'dan sonra gelen ve cümle Selçuklu topraklarının Baş Mimarı olarak görevlendirilen Sadeddin Köpek, Sultan Alaeddin Keykubad devrinde açıktan baş vermese de geleceği için sinsice çalışır, kafirle türlü ittifaklar kurarak Sultanı öldüreceği günü kollar ve yerine kendisinin geçeceğini düşlermiş. Bunun için de gizliden gizliye fenalıklar yapar ve hatta ahalinin bir kaçının yemin billahlar ederek anlattığına göre dolunay vakitlerinde adının hakkını verircesine köpekleşir, üç adam boyuna ulaşarak biçare insanları parçalayıp afiyetle yermiş. Velhasıl kelam tüm bu rivayetler ve şikayetler sultana ulaştığı vakit ise vallahi billahi tallahi de hepsinin uydurma olduğunu söylemiş ve azman bir kurt leşini sultanın önüne koyarak bütün milleti onun kırdığını, ahaliye dadanan mahluku öldürmeye muvaffak olduğunu ve böylelikle mevzunun çözüldüğünü cümle aleme ilan ettirmiş ve paçayı kurtarmış. Amma velakin bu habis illetin açığa çıktığını anlayınca da dolunay vakitlerinde en sadık adamları sayesinde kendisini karanlık dehlizlere zincirletip, kimi kimsesi olmayan adem oğullarını dişlemeye, kanlarını içmeye zifir odalarda devam edermiş.

Aylar yıllar, türlü türlü dolunay vakitleri böyle geçiverdikten sonra gün gelir düşleri gerçeğe dönüşür, Sultan Alaeddin'i zehirledikten sonra türlü Ali Cengiz oyunlarıyla Veliahdı İzzeddin KılıçArslan' ın tahta çıkmasının da önüne geçer. Hüküm vermekte zorlanır, söz dinler dediği II. Gıyaseddin Keyhüsrev'in tarafını tutarak onu tahta çıkartır lakin sonraki günlerde kendini naipten öte Sultan gibi görmeye başlar. Böylece devlet yönetiminde iyice güçlenen Sadeddin Köpek, kendisi için tehdit gördüğü önemli devlet adamlarını türlü bahanelerle öldürtür, öldürtemediklerini de uzak diyarlara sürgün eder, yine de onların peşlerini bırakmaz ve hepsini yakalatarak bir dolunay vaktinde hapır küpür yer ve ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi devlet işlerine kafasını gömerdi.

Gücünü kanıtlamak ve halkın takdirini alıp, onları miskin Sultandan kurtarmak amacıyla Melikü'l-Ümerâ unvanıyla çıktığı seferde, Eyyubiler'in denetiminde olan Samsat Kalesi ile diğer bazı kaleleri ele geçirir ve bütün bu başarılarından sonra Anadolu Selçuklu tahtına geçmeyi düşünür. Tahtta hak iddia edebilmek için I. Gıyaseddin Keyhüsrev' in gayrimeşru oğlu olduğu yönünde hikâyeler yaydırmaktan da geri durmaz.

Sadeddin Köpek'in gücünün aşırı derecede artmasından endişelenen ve onun dolunay zamanı iyice köpekleşip ahaliye saldırdığından şüphesi kalmayan Sultan II. Gıyaseddin Keyhüsrev ise 1238 yılının sonbaharında Sadeddin Köpek' le birlikte Kubadabad Sarayı'na gider. Sultan Keyhüsrev burada verdiği bir ziyafet sonrasında Sivas subaşısı Hüsamettin Karaca' nın da yardımıyla Sadeddin Köpek'i öldürtür, öldüğünden emin olmak için de kalbine güçlü bir kılıç darbesi indirir ve cesedini de ibret-i alem için gümüş bir kafes içerisine koydurup kale duvarına astırır. İbret-i alem için gece gündüz orada asılı bir şekilde bekleyen Köpek'in cesedinin yanına her gece kurtlar dadanmaya başlar ancak onları tırım tırım arasalar da hiçbir yerde bulamazlar, sadece seslerini işitirlerdi. Tüm bu olup bitenlerden sonra Köpek'in cesedi ahali uykudayken Gölyaka Gölü yakınlarında yedi basamaklı bir mezara, yerin yedi kat dibine sessiz sedasız gömülür. Ebediyete kadar bilinmesin, sonraki nesiller de adını unutsun diye yerini bilen ve gören herkes öldürülür, mezarın üstünden 1000 tane at koşturulur, toprağın üzeri apar topar yeşillendirilerek mezar yerinin izleri tamamen silinir.

Mezarın yeri unutulduğu düşünülürken bir gece kara kıyafetli adem mi mahluk mu olduğu bilinmez gölgeler içinden çıkan birisi Köpek'in mezarının olduğu yere bir ağaç diker ve ağacın dibinde tütsü yakarak fenalıklarla dolu cinleri yanı başına toplar. Cinler çıkan kokuyu çok beğenirler, adeta kendilerinden geçerek, buna sebep olan kişinin kim olduğunu öğrenmek isterler. Cinler meraklı bir şekilde adamın etrafını sarar ve kendilerinden ne istediğini sorarlar. Kara kıyafetli onlardan mezara gömüleni korumalarını ister. Cinler peki ya ne zamana kadar koruyalım, diye sual ettiklerinde onlara herhangi bir vakit belirtmez lakin parolayı söyler ve oradan arkasına bakmadan uzaklaşır. Parola söylenip, kilidin dili çözülmediği müddetçe hiçbir mahluk ve insanoğlu orada yatanı rahatsız edemeyecek, destursuz huzuruna varamayacaktır.

Yıllar geçer, devir değişir, Selçuklu hanedanı saltanat mühürlerini Osman Gazi'ye teslim eder ve zamanla orada kimin yattığı unutulur. Köylüler üçer beşer o civarlara yerleşmeye başlar ve tuhaf fısıldamalara maruz kalırlar. Yüreklerine korku dolan ve arkalarına bakmadan oradan kaçan köylülerden rivayet edilir ki: Ahalinin gözü kara olup, cebi para dolmayanlarından birkaçı ağacın dibinde yattığı söylenen altınları çıkarmak için yanlarına Firdevsi'nin "Davetname" isimli kitabı ile İmam- Şıbli'nin "Cinlerin Esrarı" isimli kitabını alarak yollara düşmüşler. Lanetli olan yere geldiklerinde yine bir takım fısıltılar duymuşlar lakin tedbirli olduklarına güvenerek seslere aldırış etmemişler. Cinleri uzaklaştırmak ve büyüyü bozmak için bildikleri ve okudukları tüm tertipleri uygulayıp, Ya Allah Bismillah diyerek toprağı kazmışlar. Karşılarına çıkan merdivenleri görünce ürkmüşler lakin cinleri savmayı başardık başka ne ola ki diye ellerine meşalelerini alarak aşağı indiklerinde musalla taşı gibi bir taşın üstünde tabut görmüşler ve içini açıp baktıklarında sanki daha dün ölmüş gibi taze bir beden bulmuşlar. İçlerinden birisi içindeki adamın gözlerini açıp kapattığını ve kendisine alaycı bir şekilde gülümsediğini söylemiş. Lakin diğerleri ona inanmamış ve odada bulunan sandıkları yüklenerek gitmek istediklerinde ısrar etmişler. Sandıkları sırtlamış, merdivenleri üçer beşer tırmanmışlar ki, toprak üstlerine örtülmüş. Ellerindeki meşalelerle etrafı kolaçan etmeye başlamışlar, gözleri tabuta takılınca tırsa korka içine yeniden bakmışlar lakin daha demin orada yatan mevtanın yerinde olmadığını görünce kelime-i şahadet getirmeye başlamışlar. Karanlıklar içinden köpek mi yoksa kurt mu olduğu bilinmez bir ses odada yankılanmış ve yıllar sonra Emir Sadeddin için av mevsimi yeniden başlamış. Tüm olan biteni uzaklardan seyreden kara kıyafetli mahluk ise gülümseyerek mezarın olduğu yere gitmiş ve efendisine rehberlik etmek için geçidi açarak merdivenlerden aşağı inmiş. Böylelikle av, yeniden avcı konumuna gelebilmek için tüm uykularından azad edilmiş.

Aynur Kulak / e-mail:susuzyengec@yahoo.com

YÜRÜYEN KELİMELER

Yakından bakınca kimse normal değildir.

Caetano Veloso

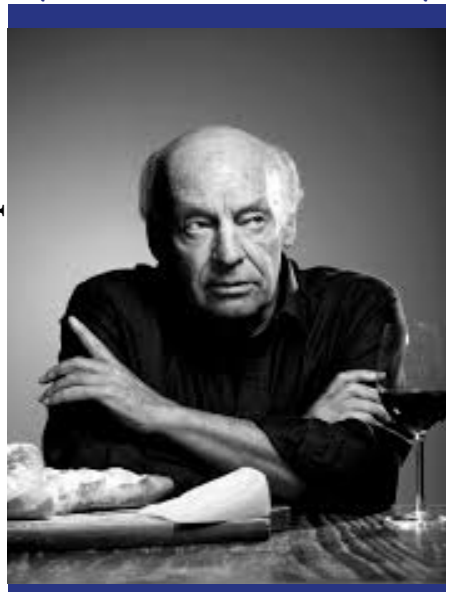

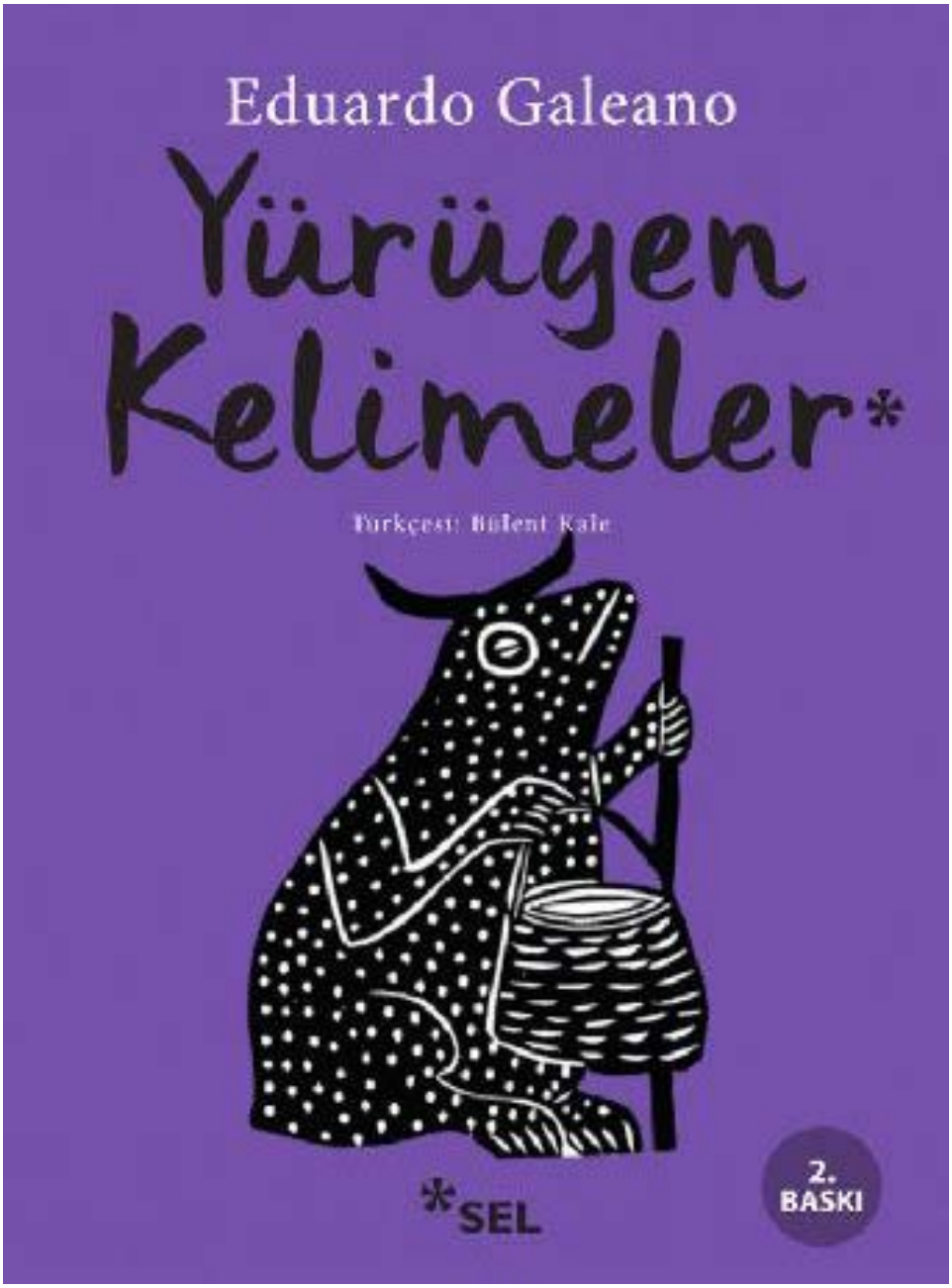

Yürüyen Kelimeler

Yazan	:	*Eduardo Galeano*
Yayınevi	:	*Sel Yayınları*
Çeviren	:	*Bülent Kale*
Yayın Tarihi	:	*Ekim 2018*
Sayfa	:	**319**

Eduardo Galeano'ya yakından veya uzaktan bakmanız fark etmez. Neresinden bakarsanız bakın normal değildir kendisi ve yazdığı hemen hemen her şeyi bazen katılmazsanız bile bir şekilde seversiniz. Uruguay doğumlu, Güney Amerikalı bir yazar olduğu için veya gazetecilikten gelen girişkenliğiyle yarattığı dünyaların çekiciliğinden Galeono'yu kendimize yakın bulmamız olası fakat Galeano'nun asıl meziyeti sadece günlük meselelere sırtını yaslayarak (gazeteci olmasından

mütevelli bir özellikle) rahat bir ömür geçireceğine rahatsızlığı tercih edip dünyanın neresinde rahatsız edici bir durum varsa bunu kurcalamasında yatıyor.

Sel Yayınları tarafından yayınlanan Yürüyen Kelimeler kitabı işte tam da böyle bir kitap. Eduardo Galeano'yu tam olarak yansıtan, tüm özellikleriyle bize tanıtan, ona rahatsızlık veren tüm dünya meseleleri ile ilgili içini döktüğü bir kitap. Yürüyen Kelimeler bir deneme kitabı ve kitabın tüm denemelerine her sayfasında en az bir tane olmak üzere illüstrasyonlar eşlik etmekte.

Öncelikle sözlü tarih geleneğini takip eden bir yazarla karşı karşıyayız. Modern çağın eksiklerini, akabinde gelen Postmodern çağın bozduğu şeyleri çok net görebilen bizzat bunların içine dalan Galeano özellikle Yürüyen Kelimeler kitabında baştan sona tüm denemelerde ana başlık olarak bu meseleler üzerinde ısrarla durmakta.

Kitabın ilk denemesi olan Bu Kitaba Açılan Pencere'den şöyle bir alıntı yapacağım:

"Kırık dökük bir masai sürekli hareket eden kurşundan ya da ahşaptan bir sürü yıpranmış baskı harfi, belki de Gutenberg'den kalma bir matbaa: Burası Jose Francisco Borges'in Kuzeydoğu Brezilya'nın iç kesimlerinde, Bezzrros Köyü'ndeki atölyesi.

(…)

Ben Borges'in atölyesine birlikte çalışmayı önermek için geldim. Projemi açıkladım: Onun çizimleri, gravür sanatı ve benim kelimelerim. O susuyor, ben konuştukça konuşuyorum, sürekli açıklıyorum. Tek kelime etmiyor.

Bu böyle sürüp gidiyor. Ta ki ben birden farkına varıncaya kadar: Benim kelimelerimin müziği yoktu. Kırık bir flütü üfleyip duruyordum. Daha doğmamış olan ne açıklanabilir ne de anlaşılır; ancak hareket ettikçe hissedilir, ele gelir. Bunun üzerine, açıklamayı bırakıp anlatıyorum. Ona yazmak istediğim tutku ve korkuların hikayelerini anlatıyorum; yollardan derlediğim sesleri, yürürayak daldığım gündüz düşlerini, çıldırtan gerçekleri ve gerçekleşen çılgınlıkları, rastladığım "ya da bana rastlayan" yürüyen kelimeleri anlatıyorum. Ona hikayeler anlatıyorum; bu kitap doğuyor"

Yürüyen Kelimeler Galeano'nun aynası. Onu birebir bu kadar yansıtan belki de tek kitabı. Latin Amerika'nın kolektif deneyimlerinde yatan özgürlük ruhu her denemede farklı farklı konularla da olsa karşımıza çıkıyor ve heyecanlanıyoruz. Ne anlattığını bilen bir gazeteci - yazar o. Dile hakimiyeti ve akıcılığı bu yüzden benzersiz. Kimsenin ret etmeye cesaret edemediği şeyler başta olmak üzere; hayatı ve insanı bayağılaştıran her bir meseleye karşı çıkan Galeano evrensel dilini de bu sayede oluşturuyor.

Kitaptaki illüstrasyonların her biri deneme konularına özenle eşlik ediyor. Her bir denemenin yazılmak için çok geçerli bir sebebi nasıl varsa çizilen illüstrasyonların da ona eşlik edici bir sebebi var. bazıları basit görünmekle beraber özellikle gördüğünüzde mitolojik özneleri çağrıştıran bazı illüstrasyonlar onca "yürüyen kelimeler" arasında taşıyıcı kolon görevi görmekte. Ki bu illüstrasyonlardan birini ilk olarak kitabın kapağında görmekteyiz zaten.

Kadına Açılan Pencere denemesinde Galeano şu satırları yazıyor kadına dair:

"Bu kadın gizli bir ev.

Köşelerinde sesler saklıyor, hayaller gizliyor.

Kış gecelerinde buğulanıyor.

Onun içine giren bir daha asla çıkamaz, diyorlar

Ben onu çevreleyen derin hendeği geçiyorum. Bu eve konuk olacağım. Beni içecek olan şarap onda bekliyor beni. Kapıyı yavaşça çalıp bekliyorum"

Yaşadığı kıtanın kültürel belleğinden beslenen usta kalem; mitolojiye ve kutsal değerlere, sıradanlıkla olağandışılığa, insanlarla hayvanlara, yeryüzü ile gökyüzüne, yaşamla ölüme, dile gelenle, gelmeyenler arasındaki bariyerlere, kadına ve erkeğe, varlığın tüm öğelerine dokuna dokuna kelimelerini yürütüyor. Kapağını kapattığınız kitabın büyüsünden kurtulamıyorsunuz.

Fantomen

HUGGTANDSREVETS GÅTA

GOODALL & ERALP

© 1981 King Features Syndicate Inc./Distr. Bulls/

Övers: H. Jonsson

Anısına Saygıyla...

Yeni resimli romanımız

AŞK VE ISTIRAP

Ressam Özcan Eralp'ın hazırladığı bu romanda tertemiz bir aşk ve ıstıraplarla dolu hayatın hikâyesini bulacaksınız.

BUGÜN 4. SAYFADA

Manisa'nın Akhisar ilçesinde doğdu. Bir buçuk yaşındayken ailesi İzmir'e taşındı.

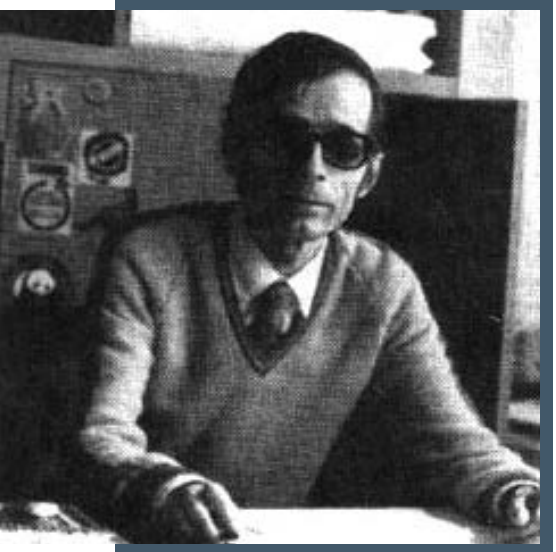

ÖZCAN ERALP

Türk çizgi roman çizeri ve karikatürist.
(d. 27 Kasım 1935 Akhisar/Manisa ö.12 Ocak 2019)
Kızıltoprak /İstanbul)

Manisa'nın Akhisar ilçesinde doğdu. Bir buçuk yaşındayken ailesi İzmir'e taşındı. İlk, orta ve lise öğrenimini İzmir'de gördü. Mühendis olmayı düşlemiş fakat Demokrat İzmir gazetesinden iş teklifi gelince, eğitimini bırakıp çizerliğe başlamıştır. 1960'da basın çizerliğine yapmaya başlayan **Özcan Eralp**, İstanbul basınında çeşitli gazete ve dergide çalışmış, ayrıca İstanbul Reklam'da çizgi film yapımında da bulunmuştur.

1967'de İsveç'te yaşayan kardeşini ziyarete gitmiştir, fakat bu ziyaretten geriye dönmemiş ve Semic Press'de ressam olarak çalışmaya başlamıştır. İlk işleri konuşma baloncukları yazımı işleri olmuştur. Bir süre sonra ressam Torsten Bjarre'ye Lilla Fridolf çizgi roman serisinin mürekkepleme işlerinde yardımcı olmaya başlamıştır.

Daha sonra çeşitli çalışmalarda bulunmuş olan **Özcan Eralp**, İsveç yapımı bir çizgi roman olan **Fantomen**'de *(Kızılmaske)* çalışmıştır. 1991'de **Eralp**'in son **Fantomen** hikâyesi basılmıştır. 20 yıldan fazla süre boyunca Fantomen'de çalışmış olan **Eralp**, İsveç'te Fantomen'in *(Kızılmaske)* maceralarına çok önemli katkılarda bulunmuştur. Bir **Türk Fantomen** *(Kızıl Maske)* çizeri olarak, konusu Türkiye'de geçen, *"Fantomen İstanbul'da"* macerasını hazırlamıştır. İsveç Fantomen dergisine hazırladığı maceralar, Türkiye'de, orijinal adı **Phantom** olan Fantomen'i, **Kızıl Maske** adıyla Tay Yayınları tarafından yayımlanmıştır. Türkiye'ye döndükten sonra çizgi romancılığını sürdüren sanatçı; 1982'de **Ersin Burak** yönetiminde çıkan, *"Günaydın Arkadaş"* ve aynı yöneticinin yayına hazırladığı *"Hürriyet Çocuk Magazin"* dergisinde çalışmalar yapmıştır. Ayrıca **Sezgin Burak**'ın ölümsüz eseri **Tarkan**'ın yarım kalan macerası *"Milanoya giden yol"*u tamamlayıp devamında ''*Uğursuz Elmas"*ı Bulvar Gazetesi için çizdi.Oğuz Aral sonrası *"Gırgır"* ve **Tekin Aral** sonrası *"Fırt"* dergilerine de çeşitli çalışmalar yaptı.

Kaynak- http://www.deepwoods.org/eralp.html

200 DRAWINGS

THE DRAWINGS OF HEINRICH KLEY

(15 Nisan 1863, Karlsruhe - Münih - 1945)

ALMAN ILLÜSTRATÖR, EDITORYAL ILLÜSTRATÖR VE RESSAM.

HEİNRİCH KLEY

Kley, Karlsruhe Akademie'de "pratik sanatlar" okudu ve Münih'te eğitimini tamamladı. İlk eserleri geleneksel portreler, manzaralar, hareketsiz yaşamlar , şehir manzaraları ve tarihi resimlerdi. Yaklaşık 1892'den itibaren "endüstri sanatçısı" olarak ün kazandı; yağlı ve sulu boya çalışmalarında endüstriyel gelişmeleri işledi. Kley, Jugend ve meşhur Simplicissimus'ta yayınlanan, bazen kara mizahi kalem çizimleriyle daha fazla ün kazandı.

Kley'in ölümünün tarihi belirsizdir. Dedikodular başlangıçta 1940'ların başlarında öldüğü belirtildi.. Bir başka iddaya göre ise Kley'in 2 Ağustos 1945'te öldüğü ileri sürülüyor. Bazı kaynaklarsa 8 Şubat 1952'de ölüm tarihinden bahsediyor.

Karikatürcü Joe Grant , Kley'in çalışmalarının farkındaydı ve çizimlerini kapsamlı bir özel koleksiyon oluşturup Walt Disney'e sundu. Başta Fantasia olmak üzere birçok Disney yapımına, Kley'in çizimleri ilham oldu.

Disney'in Dover Yayınları'nın ilgisi ve yeniden basması nedeniyle Kley, ABD'de halen bilinirken, ülkesi Almanya'da çok az tanınıyor ve saygı görüyor.

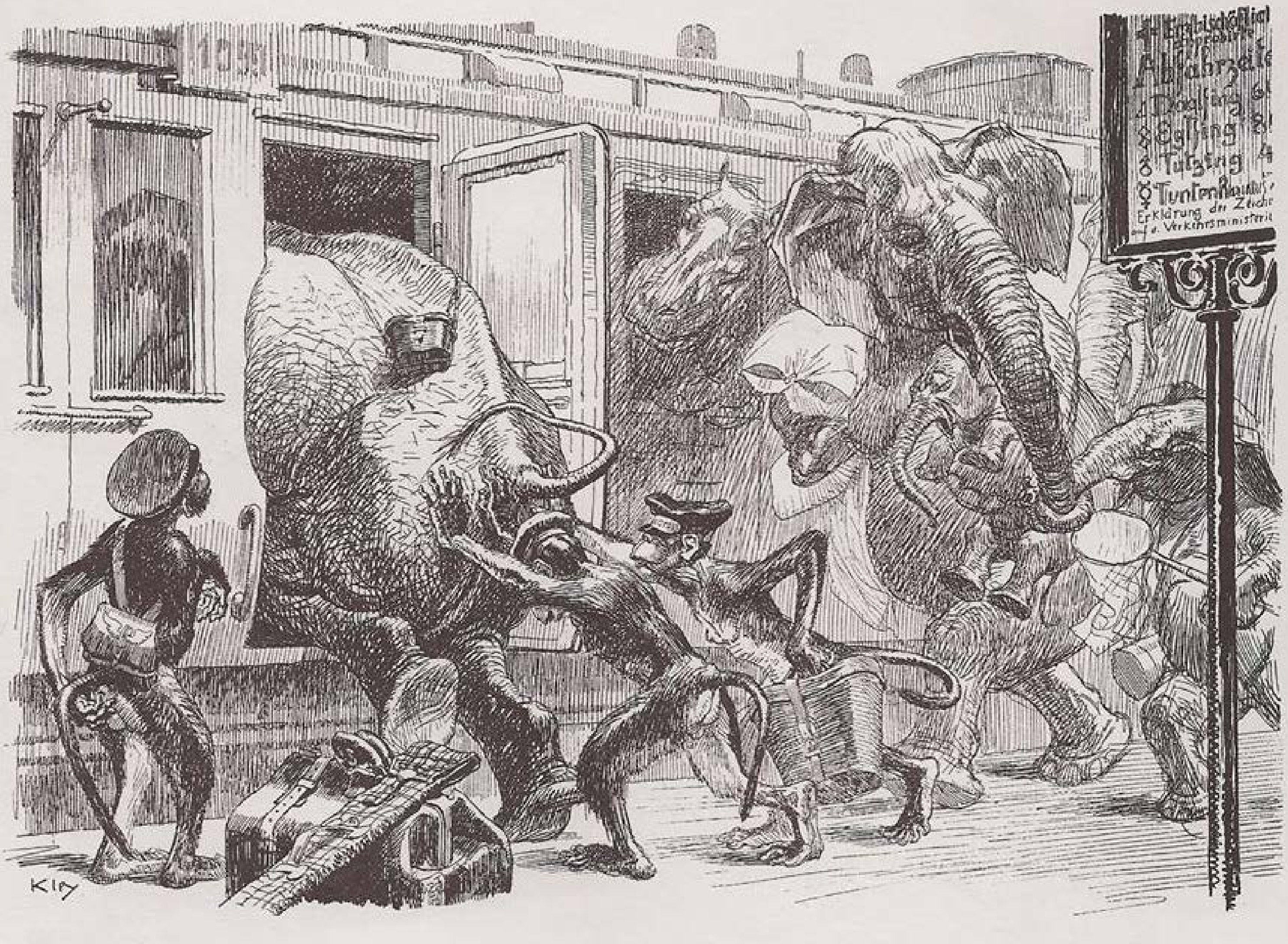
Abfahrzei
Erklärung der Zeich
Verkehrsministeri

Mehmet Berk Yaltırık

Hortlak, Muzaffer ve Engin, birkaç sokak ötede bulunan loş ışıklarla kısmen aydınlanan bir parkın önüne geldiklerinde duraksadılar. Muzaffer ekip arabalarının ışıklarının görünmediğine kanaat getirince koşturmayı bırakmış, ardından da kendini banklardan birine atmıştı.

VARKOLAKLARIN GECESİ

BÖLÜM 19

Hortlak, Muzaffer ve Engin, birkaç sokak ötede bulunan loş ışıklarla kısmen aydınlanan bir parkın önüne geldiklerinde duraksadılar. Muzaffer ekip arabalarının ışıklarının görünmediğine kanaat getirince koşturmayı bırakmış, ardından da kendini banklardan birine atmıştı. Engin de hemen yanına oturup yaşadıklarını şokunu atlatmaya çalışırcasına başını ellerinin arasına alarak düşüncelere dalmıştı. Abdülharis, etrafa usulca göz gezdirerek tam karşılarına geçip sırıtmıştı: "Bu ışıklar bana eski işret sofralarını hatırlattı. Asırlardır yemeyi içmeyi hiç özlemediğim halde zaman zaman işret sohbetlerini, sazla sözle geçen meclisleri aradığım oluyor. Bunlardan aldığım keyif çok başka olurdu. Artık… Sarhoş olamadığımdan o tadı, o muhabbeti bulamıyorum…"

Muzaffer soluklandıktan sonra kafasını salladı: "Paşa hazretleri… Korku öyküleri yazan biri olarak bir hortlakla sohbet edebilmek benim için elbette ilginç bir deneyim ve kaçırılmaz bir fırsat. Gel gelelim şu an peşinde olduğumuz bir varkolak varken sırası değildir diye düşünüyorum…" Bir anlığına sokaklara bakınarak: "Varkolaklar yetmiyormuş gibi bir de devriyeler var…" diye söylendi ardından. Engin, cadıcıya bakarak: "Ceset olmadığından bizi kimse suçlayamaz ama yine de şüphelenirlerse alıkoyabilirler. Paşa bize yardımcı olabilir belki abi?" diye sordu. Abdülharis alaycı bir gülüşle karşılık verdi: "Eskiden olsa… Nereden baksanız seksen yıl kadar geciktiniz onun için. Soyadı ve unvanlar kanunu ile birlikte benim paşalık artık sadece lafta kaldı. Bu saç ve bıyıkla emekli general olduğumu zannedeceklerini de pek düşünmüyorum!"

Dimitar'ın evinden çıkarken yanlarına aldıkları haritayı çıkarıp yeniden göz gezdirdi loş ışığın altında Muzaffer. Kendi kendine söyleniyordu: "Prenses ve kuyumcu… Anlamları ne olabilir ki?" Abdülharis ciddileşti: "Her şey ve hiçbir şey. Dimitar'ın kendini feda etmesi boşuna değildi. Öteki varkolak öylesine uzaklaştı ki peşinden gitsem yakalamam kabil olmazdı. Buraya geldikleri bir şey var…" Engin güç bela kafasını toparlayarak bu sefer hortlağa döndü: "Bir tılsım, büyülü bir şey olabilir mi? Şu Hunaşamzade'den bahsetmiştiniz, onun gibi böyle başka esrarlı bir şey olmasın?" Abdülharis bıyıklarını düzeltti: "İstanbul gibi muazzam bir gizemler girdabının dibinde olmasından mülhem belki de Edirne'nin de kendince sırları var. Hunaşamzade de bunlardan birisi. Beni şu halimle hala ürpertebilir kendisi. Ancak burada yok. Ölmemiş, yaşıyor, varlığını hissediyorum ama buradan uzakta. Epey uzakta. Onun haricinde bu varkolakları buraya çekip getirecek şeyin ne olduğunu bilemiyorum. Saklanan muskalar, tılsımlar vardır elbet ama onların işine yaramaz…"

Muzaffer haritayı Abdülharis'e gösterdi: "Paşam isimden yola çıkamıyorsak yerlerinden yola çıkalım… Bir işaret sınırın ötesinde, Kastanies'in yani Kestanelik'in yukarısında Maraş köyünde." Engin atıldı: "Eski adı ne acaba? Belki oradan bir şeyler çıkarırız…" Abdülharis elini salladı: "Ben kendimi bildim bileli Maraş. Bir sefer yolum düştü. O köyde çiftlik sahibi olan, Edirne sarayının kapıcılarından mütekait bir tanıdığım vardı. Daha ben paşa olmadan evvel yanına uğramıştım birkaç günlüğüne. Unutup gitmiştim, eski zaman ama şimdi hatırladım. Köyün adını verenlerin ta Sultan Mehmed Han-ı Sani, siz Fatih diyorsunuz işte onun zamanında, belki de daha eskiden o köye yerleştirildiğini, bu yüzden bu ismi aldıklarını söylemişlerdi köyün ileri gelenleri. Rivayete göre Sultan Mehmed, sultan değilken Dulkadirli Türkmenlerinin beylerinden birinin kızıyla evlendirilmiş. Galiba Sıtti Mükrime Hatun. Köylüler bu bey kızı ile birlikte gelen hizmetkârların torunlarıymış hep. Geçmiş zaman nereden hatırladıysam…" Cadıcının gözleri bir anda kısılmıştı: "Diğer yer de Yıldırım'da bir yer… Hacı Sarraf mahallesi… Sarraf, kuyumcuya tekabül ediyorsa… Prenses dedikleri de Sıtti Mükrime olmalı… İyi de neden işaretlemişler…"

O anda sanki bir şey bulmuş gibi Muzaffer heyecanla ayağa fırladı. Abdülharis şaşkınca bakarken bir an ona döndü: "Paşam! Belki bunu da hatırlarsın… Yıldırım'da Hacı Sarraf ve Maraş köyleri bana iki ismi hatırlattı. Belki size de tanıdık geliyordur!" Hortlak elini salladı: "Bunca sene içerisinde unutmamışsam bahtına! Neymiş onlar?" Muzaffer: "Cennet Kadın ile Bıyıklı Ali…" deyince hortlağın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu haliyle o loş ışıkta hayli ürkütücü görünüyordu: "Sen onları nereden biliyorsun?" Engin kaşlarını çatarak söze girdi: "Söyleyin de biz de bilelim!"

Abdülharis, Engin'e döndü: "Bunlar bir vakitler Edirne'ye dehşet saçan hortlaklardır. Ama

NKAWS

çok eski... Şimdiki takvimle 1700'lerin başında. Ben daha hortlamadan evvel hatta paşa bile değilken… Bunların lakırtısı uzun süre anlatılmıştı. Hatta o dönem padişah Edirne Sarayı'nda bulunduğundan ta sadrazama kadar gitmişti anlatılanlar… Edirne kadılarından biri demişti…" Muzaffer: "Mirzazade Mehmed Efendi. Onun mektubu anonim Osmanlı tarihlerinden birinde geçiyor paşa hazretleri. Bu iki hortlaktan "vahşet" diye bahsediliyor ve mezarlarının açılarak Ebussuud Efendi fetvasındaki tedbirlerin uygulandığı söyleniyor." Hortlak kafasını salladı: "Hatırladım. Rumeli'de böyle şeyler o vakitler olağandı ama bu ikisinin sebep olduğu korkuyla ta bizim Kırklareli'ne kadar mıntıka çalkalanıyordu. Duyan duymayan, bilen bilmeyen söylerdi bu iki hortlağı. "Vahşet" diye zikredilmeleri beyhude değildir, ölümler olmuştu. Kanı çekilen ölüler… Ben dönemin Edirne kadısını bir eşkıya takibinden mülhem biliyordum, bu lakırtılar sağı solu sarınca kalkıp yanına gittim bir gün." Engin aniden sordu: "Ben Muzaffer abinin makalelerinde okudum, o dönem inanılıyormuş. Neden bu kadar garipsemiştiniz?" Abdülharis elini salladı yine: "Siz bilmezsiniz Viyana bozgunu senelerinde buraları hep Rumeli muhacirleri doldurdu. Ahali onlarla birlikte hortlak cadı taifesinin de dağları, ormanları, harabeleri bırakıp geldiğine inandı. İşte tam bu esnada Edirne'de küffar takvimiyle 1700'ün başlarında bu iki hortlağın mezarlarının açılıp kazıklandığını işittim. Kadıyı ziyaret ettiğimde bana ölümleri ve açılan mezarları anlattı. Lakin… Şimdi bir şeyi daha hatırladım! Bunlar eksik yapmışlar sanırım… Kadı Mehmed Efendi bana adamlarının korkudan her iki mezara gündüz gözüyle dahi bakamadıklarını söylemişti. Cesetlerin uzamış saçları ve tırnakları, kanlı gözleri derken korkmuşlar hayli. Eh! Bir yandan da kadı mezar açıldı diye şikâyet olur görevden alınır diye çekindiğinden sadece yerlerinden kalkmasınlar diye cesetlerin kazıklanıp gömüldüğünü söylemişti… Bana hayli garip gelmişti bu vaka. Hoş! Birkaç sene sonra da biz hortladık ya neyse… Bunların varkolaklarla alakası ne peki?"

Muzaffer'in yine gözleri parıldamıştı: "Tamam! Şimdi anladım! Paşam siz nasıl biliyorsunuz bilmem de bizim cadıcı taifesinin inançlarındandır. Daha çok Sırp taraflarında denk geldim ama bunlar da oralardan olduklarından peşlerinde oldukları şeyi galiba çözdüm… İnanışa göre kudretli bir vampir, daha güçlü ancak ölmüş bir vampirin kanını içerse onun kudretine sahip oluyor." Abdülharis yine alaycı gülümsemesiyle karşılık verdi: "Duymadım ama ihtimaldir. Yine de kocakarı lakırtılarına ihtiyatla yaklaşmalı. Vampir, hortlak ölünce kanı kalmaz ki ne var ne yok kül olur…" Hortlağın yüzündeki alaycı gülümseme donmuştu bir anda: "Eğer sade kazıklanırlarsa yani kafa kesilmesi ve yakma yoksa… Ceset bozulmadan uyur vaziyette kalır. Hem de asırlarca. Yani tam da böyle bir kudreti arayan vampir için bekler durur… Kesin senin makalelerden birinden okuyup fark etmişlerdir bu teferruatı cadıcı!"

Muzaffer başını salladı: "Muhtemelen. Peki bir hortlağı nasıl diriltebilirler paşam? Kurumuş kanların yeniden akar hale gelmesi için ne yapılmalıdır?" Abdülharis kafasını salladı: "Bunu iyi tetkik etmişsin. Ceset ilk elde kuru kadavradır. Bu haldeyken toprağına yahut doğrudan ağzına kendi kanını akıtıp onu çağırırsın. Uyanan kısa bir süreliğine senin kurbanından farksızdır, lakin sonrasında asla zapt edemezsin." Engin bir anda ayağa fırladı: "O zaman bir an önce Maraş köyüne gidip engelleyelim!"

Abdülharis'in yüzünde yine müstehzi bir sırıtış peyda oldu: "Hiç avlanmaya gitmediğin belli oluyor delikanlı. Sansar yahut

tilkinin, hatta kurdun peşinde taban tepmezsin. Geleceği yeri bilir önünde beklersin… Yıldırım'a gidiyoruz. Kadı Mehmed Efendi, Cennet Kadın'ın oradaki Rum Mezarlığı'nın karşısındaki Müslüman mezarlığında yattığını söylemişti." Muzaffer arabasının anahtarlarını çıkararak salladı: "Zincirli Kuyu Sokak'la Tahtalı Kuyu Sokak var. Tam ortalarından Yıldırım Caddesi'nin geçtiği yer. Eski mezarlığın olduğu mıntıka!"

Yıldırım Mahallesi'nde çoğu insan uykudaydı. Bazen parklarda peyda olan şarapçılar dahi ortalıkta görünmüyordu. Maraş köyündeki sadece temelleri kalmış camiinin ve taşları kayıp Osmanlı mezarlığına yıldırım misali inen Danica, sahip olacağını düşündüğü kudretin hazzıyla ağabeyinin ölümüne neredeyse sevinerek bileğini yararak toprağın üstüne lalettayin saçıp toprağın altında yatan Bıyıklı Ali'ye seslendikten ve onu toprağın üzerine çektikten sonra kanını içip yeniden toza toprağa karıştırmış, şimdi de hayli azametli bir hortlağın ölü sayılan kanı ve kudreti damarlarında dolaşıyorken Yıldırım'a gelmişti. Her şey plana uygundu. Ağabeyi öldürülmeden önce kanını ve kudretini aktarmıştı. Cadıcıları kandırmak için kendini feda ederken o da yerini bir-iki gün öncesinde ancak tespit edebildikleri Bıyıklı Ali'yle Cennet Kadın'ın yattığını tahmin ettikleri mıntıkalara tek başına gelmişti. Osmanlı'nın hüküm sürdüğü vakitlerde Edirne'ye dehşet saçmış hortlaklardan ilkinin kudretine sahip olunca, bu gücün fazlasına kavuşmak için pervasızca Yıldırım'a inmişti. Rum Mezarlık Sokağı'nın tam ortasına gelip yine kanını toprağa akıtıp bu kez Cennet Kadın'ı çağırmıştı. Ahalinin üzerine öylesine bir efsunda bulunmuştu ki Cennet Kadın, kalbinde kazıkla toprağı, taşları parçalayarak yeryüzüne çıktığında dahi gürültüsüne uyanan olmamıştı.

Cennet Kadın'ı başıboş bırakmayarak boynunu parçalayan, asırlardır uyumakta olup yeniden çağıldamaya başlayan kanı içen Danica, ancak ağzına kül ve toprak dolduğu zaman duraksamıştı. Cennet Kadın'ın külleri toprağa saçılırken, o an için dünya da, üzerindekiler de gözüne zavallı olarak göründü. Zavallı ve çaresiz… Savunmasız kan torbaları yeryüzünde onun emrine amade dolanıyorlardı. Onun gibi olanların hükmü ise bunca kudretin yanında bir hiçti. Bunu her zerresinde hissediyordu. O esnada kendisi misali güç taşıyan bir varlığın kendisine yaklaştığını fark ederek pençelerini ve dişlerini göstere göstere caddenin diğer ucuna doğru döndü. Abdülharis ağır adımlarla yaklaşırken kollarını iki yana açtı: "Aman efendim! Bu ne öfke, bu ne hiddet! Kılıcımdan yahut benden yana korkmayın, ikimizden de zarar gelmez…" Varkolak hırıldayınca duraksadı. Kendi türü için bile hayli vahşi ve tehlikeli sayılabilecek bir varlığa, asırların kan dökücülüğü olmasa böylesine sakin ve serinkanlılıkla yaklaşamazdı. "Size karşı kılıç çekebilir miyim ki? Böylesine bir güce boyun eğişime inanmayacaksınız ama kabul edin ki hakikat… Hem size böylesine boynumu uzatıyorken reddedebilir misiniz?"

Böyle deyince varkolak duraksadı. Abdülharis'in kollarına bir anda yapışarak boğazına hamle etti. Hortlak boynunu geriye çekip kendini yere bırakırken: "Cadıcı!" diye bağırdı. Arkalarındaki arabanın ardından fırlayan Muzaffer, Bozhidar'ın kazığını Danica'nın göğsüne saplayıvermişti. Paşa son anda yere yıkılır gibi olup gerisingeri uçarak uzaklaştığından varkolakın göğsünü parçalayarak çıkan kazığın kendine de saplanmasından son anda kurtuldu. Varkolak hırıldayarak toza toprağa karışırken Abdülharis sakin adımlarla Muzaffer'e ve hemen ardındaki Engin'e doğru yaklaştı. Yüzündeki ciddi ifade her ikisini de rahatsız etmişti: "Varkolak belasını hallettik ama bir mevzu daha var…" Böyle deyince Muzaffer ihtiyatla kazığı elinden

bırakmadan ağır ağır konuştu: "Hatırladım paşa hazretleri. Yeminden azat olunuz. Akdiniz yerini buldu…" Abdülharis bir an duraksayıp hafif bir baş selamı verdi: "Hem sizin için hem de benim için mühimdi. Artık beni bağlayan herhangi bir husus yok ama size bir zararım da dokunmaz. Benim diyeceğim şey başka bir hususstu. Ahali varkolağın tılsımından azade olmuştur, daha sakin bir yere gidelim. Şehir çıkışına kadar birlikte gitmemiz iktiza ediyor. Sonrasında ben yoluma siz yolunuza… Benim için mesafe mühim değildir…"

Hortlağın böyle konuşması tuhaflarına gitmişse de Muzaffer'in arabasına binerek şehrin hayli uzağında bir tarlanın dibine gelmişlerdi. Eski toprak yollardan geçerek boş kalmış bir evin ve hemen dibindeki kör bir kuyunun yakınında bulmuşlardı kendilerini. Şehrin ışıkları ve karayolunun ışıkları uzaktan görünüyordu. Abdülharis: "Sen arabada kal delikanlı. Cadıcıyla konuşacağım var…" diyerek arabadan indi. Muzaffer arabadan birkaç adım atarak uzaklaştıklarında söylendi: "Bizi özellikle bu kör kuyunun dibine getirmenizin bir manası var mı paşa hazretleri?"

Abdülharis etrafına bakındı sakince: "Gecenin bu vakti de olsa epey uzaklardan bu kör kuyuyu görmem zor olmadı. Bir manası yok. En azından senin için. Ama benim için… Sözü uzatmayacağım. Bu gece bazı şeyler oldu. Bunları senin gizli tutacağını biliyorum. Cadıcı da olsan bizim âlemimizden sayılırsın. Ama Engin… O değil. O illa konuşur. Vakanın tanıkları kalmadı. O hariç… Belki engel olmak istersin diye söylüyorum onu öldürmemiz lazım."

Muzaffer yüzüne baktı hortlağın şaşkınca: "Beni öldürmeyeceğin ne malum?" Abdülharis'in yüzündeki sırıtış kan donduran cinstendi: "Senin dirin, ölünden daha çok işime yarar da ondan. Hem Bozhidar'ın kazığını taşıyan hem de benim tanıdığım bir cadıcı. Sen benim öte âlemdeki ellerimden biri olacaksın. Cadıcı tanımak her vampire nasip olmaz. Lakin tasalanma beni öyle çok sık görmezsin. Engin illa ki konuşur. Gençtir. Öte âlemin sırları kimse ayan olmamalı. Sen konuşursan hikaye zannederler. Ama bu kaybolan iki gencin akıbeti ve o soruların sorulmasına neden olacaktır. Sorular soruları doğurur. Ama cesedi şu kör kuyuyu boylarsa… Sen sadece evine gideceksin. Polis gelecek, çıktığın görülmüştür diyecek. Şehir dışına çıktım geldim diyeceksin. Kırklareli'nde, Çukurpınar köyüne hikâye yazmaya gittim diyeceksin. Polis sorduracak, köylülerden biri hakikaten seni elinde kâğıt kalemle gördüğünü söyleyecek." Muzaffer yüzünü buruşturarak kafasını salladı. Seçim zordu ama haklıydı. Kimselere derdini anlatamazdı, anlatamazlardı. Belinden çektiği Luger tabancayı gizlice paşaya uzattı. Abdülharis eline aldığı silaha usulca baktı: "Vay! Halis "Alaman çıplağı"! Gözün gibi bakmışsın buna! Kılıcı zalimce bulmuşsundur, tabiidir. Şimdi Engin'i dışarıya çağırıp bagajdan bir şey almasını söyle…"

Muzaffer sakince arabaya dönüp cama tıkladı. Kekelemeden ama güçlülükle konuşarak: "Bagajda bir tılsım var Engin. Çıkarıp kuyuya atmamız lazımmış, sen alsana Engin?" dedi. Delikanlı hiçbir şey demeden arabadan inip sakince bagaja seğirttiği esnada paşa ensesine doğru nişan aldı. Gözünü bile kırpmadan iki el ateş ederek Engin'i yere seriverdi. Muzaffer gözyaşlarını elinin tersiyle silerken hortlak tek eliyle kavradığı cesedi kuyuya dek götürüp içine bıraktı. Ardından arabanın başında ağlamakta olan Muzaffer'e dönerek ona yürüyüp silahı eline bıraktı tekrar. "Aman ha romanımı falan yazmaya kalkışmayasın. Seni ne yemin ne dua korur yoksa… Sağlıcakla kal!" diyerek bir anda göğe yükselip gecenin karanlığına karışıverdi.

SON

TEMEL REiS 90 YAŞINDA ...

Popeye veya Türkçedeki adıyla Temel Reis, Elzie Crisler Segar'ın oluşturduğu dünyaca ünlü, ıspanak yiyerek güçlenen çizgi roman karakteridir.

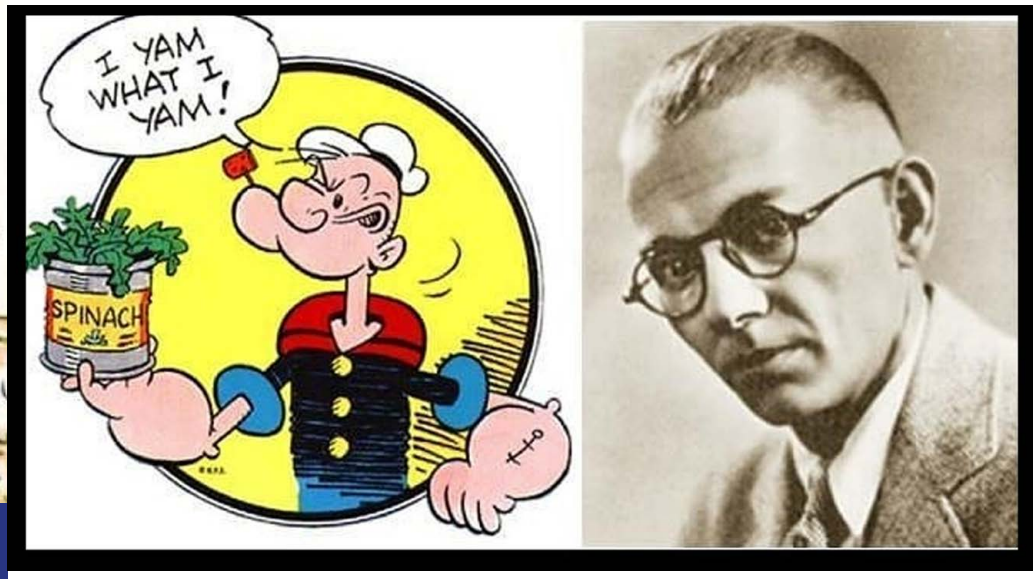

"17 Ocak 1929 - Elzie Crisler Segar tarafından yaratılan Temel Reis *(Popeye)* karikatürü, ilk kez bir gazetede yayımlandı."

Popeye veya Türkçedeki adıyla Temel Reis, Elzie Crisler Segar'ın oluşturduğu dünyaca ünlü, ıspanak yiyerek güçlenen çizgi roman karakteridir. Çizgi filmi ise 1929'da Elzie Crisler Segar tarafından canlandırılmıştır. İlk yıllarda Temel Reis çizgi filmi, siyah-beyaz olarak çıkmıştır. Sonra da her ülkede renkli olarak sunulmuştur.

Sevgilisinin adı Olive, Türkçede Safinaz'dır. Başlıca düşmanı ise Bluto, Türkçede Kabasakal adlı kurgusal karakter olan Temel Reis, kendi döneminde

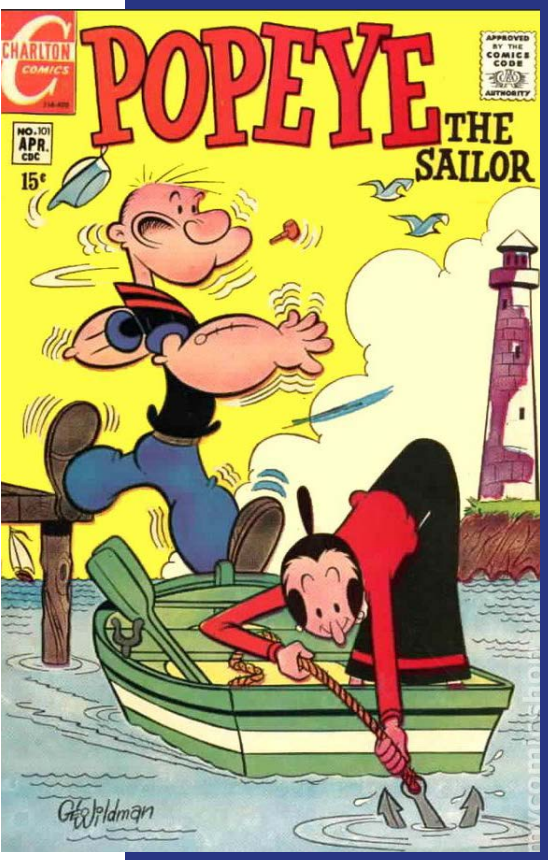

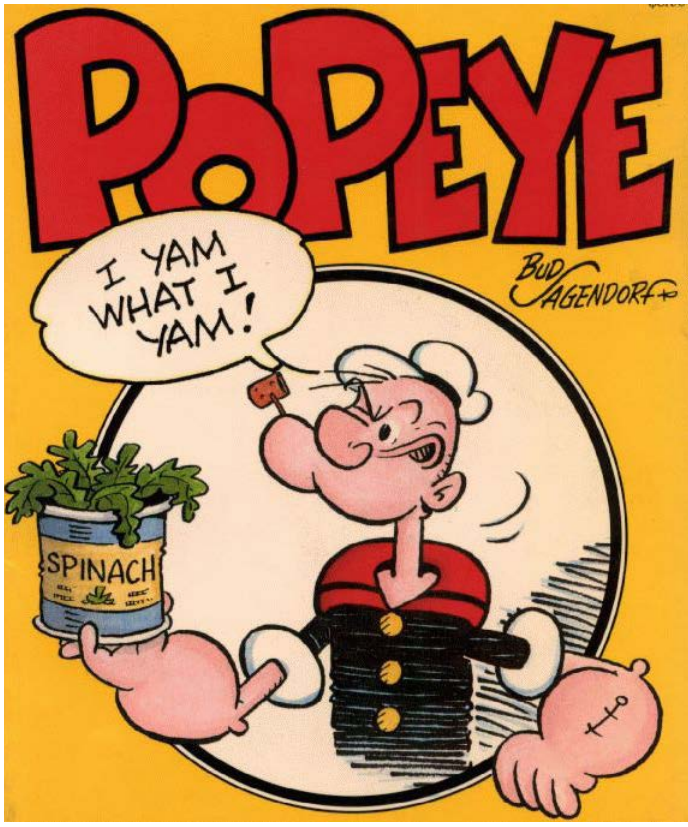

izleyicilerine rotoskop makinesiyle sunulmuştur.

17 Ocak 1929'da ilk defa bir mizah dergisinde yayımlanan Thimble Theater adlı çizgi romanın yan karakteri olarak çıktı sevenlerinin karşısına. 1933 yılında Betty Boop çizgi filmiyle sinemaya atlamayı başaran bu kahraman, unutulmaz çizgi karakterler arasına girdi. 1937'de Amerika Birleşik Devletleri'nin yeme alışkanlıklarına yaptığı katkıları nedeniyle heykeli dikilen ilk çizgi karakter oldu.

Ağzında piposu ve geniş çenesiyle bu denizci karakter başı sıkıştığında ya da güce ihtiyacı olduğunda bir teneke kutu konserve ıspanağı ağzına boşaltıyor; pazıları şişiyor karşısına çıkanı yeniyordu. Yanlış bir hesap sonucu demir içeriğinin yüksek olduğuna inanılan bu sebze böylece ailelerin favorisi haline geldi.

Elsie Segar imzasını taşıyan bu karakter iyice popülerleşince 1930'dan itibaren çizgi romana kendi adını verdi. Famous Studios 1942'den itibaren bu karakteri canlandırarak sinemaya taşıdı. 1960'tan itibaren televizyonla tanıştı. Bir de çocuğu oldu. 1980'de Robin Williams'ın canlandırdığı müzikal filmle, 2004'te ise 3 boyutlu bilgisayar animasyonuyla ekranlara geldi.

Sevgilisi Olive Oyl Türkçesiyle Safinaz, ince uzun yapısı, simsiyah saçları topuzu, abartılı büyük ayakları, enerjik ve yaşam dolu karakteriyle dikkat çekiyordu. Başlıca düşmanı ve arkadaşı Bluto yani Kabasakal da Safinaz'a âşıktı ve kaba saba yöntemleriyle onun aklını çelip gerektiğinde onu kaçırmaya çalışıyordu. O ise yediği ıspanaklarla bu kaba gücün de hakkından gelmeyi başarıyordu.

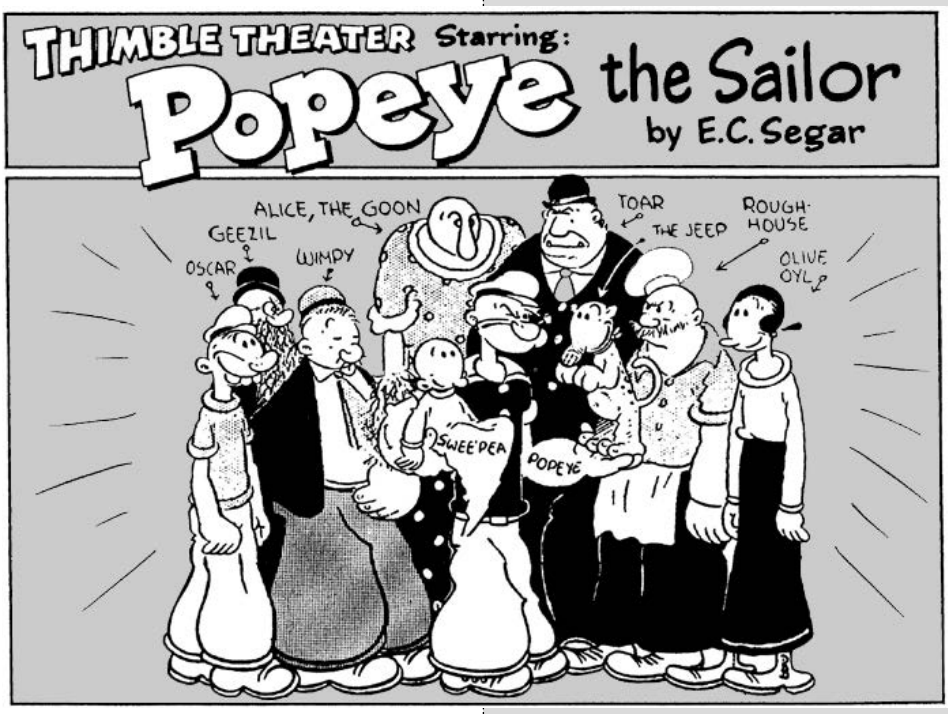

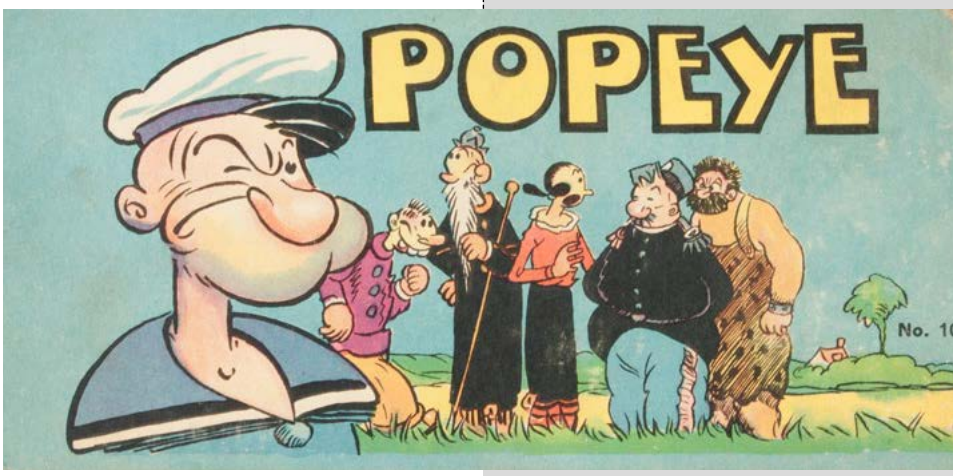

Dipnot...

Segar, Mississippi Nehrinin kenarındaki Illinois eyaletine bağlı Chester şehrinde doğup büyüdü. Ev tamir işlerinde çalışan babasının yanında, duvar kağıdı ve boyama işlerinde çocuk yaşlarda çalıştı. Yerel bir tiyatroda müzik eşliğinde gösterilen vodviller ve filmlerde davul çaldı. Burada film makinisti olarak iş buldu. 18 yaşında bir karikatürist olmaya karar verdi.

E. C. SEGAR

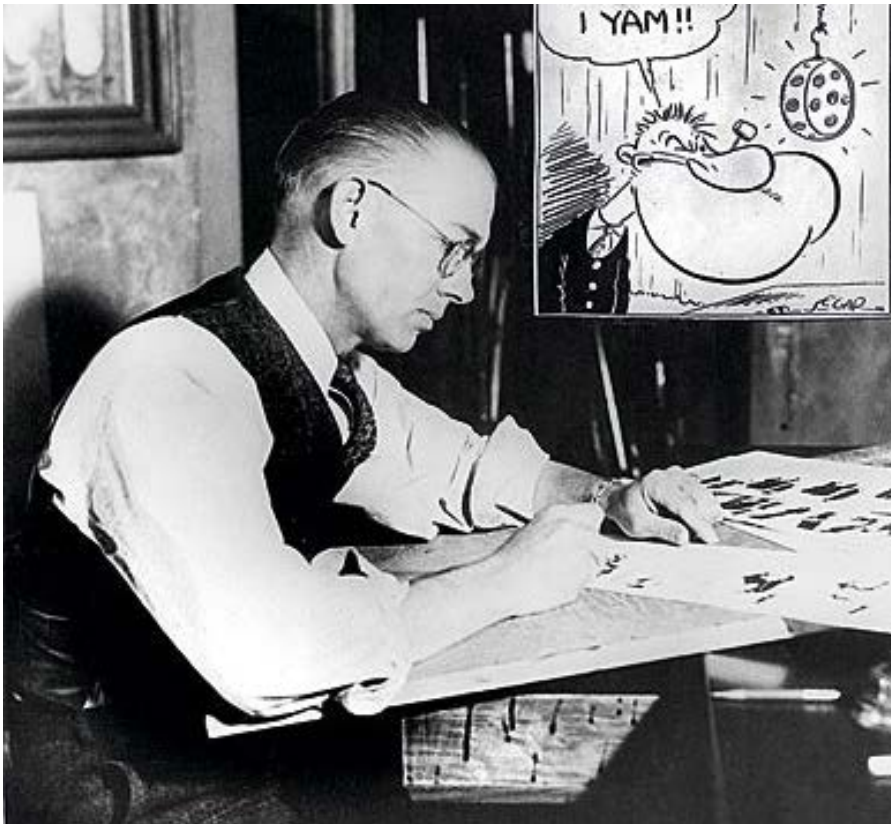

Elzie Crisler Segar (d. 8 Aralık 1894, Illinois - ö. 13 Ekim 1938, Kaliforniya), Amerikalı karikatürist. Segar'ın; en çok bilinen çalışması ilk kez 1929 yılında, *Thimble Theatre* çizgi serisinde küçük bir karakter olarak yayınlanan Temel Reis karakteridir.

Segar, Mississippi Nehrinin kenarındaki Illinois eyaletine bağlı Chester şehrinde doğup büyüdü. Ev tamir işlerinde çalışan babasının yanında, duvar kağıdı ve boyama işlerinde çocuk yaşlarda çalıştı. Yerel bir tiyatroda müzik eşliğinde gösterilen vodviller ve filmlerde davul çaldı. Burada film makinisti olarak iş buldu. 18 yaşında bir karikatürist olmaya karar verdi. 1000 $ karşılığında Cleveland, Ohio'daki W.L. Evans'tan mektupla öğrenim aldı. Segar; bu dönemde "Kandil ışığında geceyarısından, sabaha karşı üçe kadar ders çalıştığını" ifade etmiştir.

Segar, The Yellow Kid ve Buster Brown karakterlerinin yaratıcısı Richard F. Outcault ile tanışacağı Şikago'ya yerleşti. Outcault Segar'ı teşvik etti ve *Chicago Herald* gazetesine tanıttı. 12 Mart 1916'da *Chicago Herald*, Segar'ın bir yıl kadar süren ilk çizgi dizisi *Charlie Chaplin's Comedy Capers*'ı yayınladı. 1918'de William Randolph Hearst'ün *Chicago Evening American* gazetesine geçti ve burada *Looping the Loop* karakterini yarattı. Segar aynı yıl iki çocuk sahibi olacağı Myrtle Johnson ile evlendi.

Evening American gazetesinin menajer editörü William Curley, Segar'ın New York'ta daha başarılı olacağını düşündü ve sanatçıyı Hearst grubunun *King Features Syndicate* şirketine gönderdi. Segar burada *New York Journal*gazetesinin *Thimble Theatre* band çizgi romanı için çizmeye başladı.

19 Kasım 1919'dan itibaren Segar; Olive Oyl (Safinaz), Castor Oyl ve Horace Hamgravy (Kabasakal) karakterini yarattı ve çizmeye devam etti. Ancak Ocak 1929'da Thimble Theatre'da Castor Oyl karakterinin kendisini bir adaya götürecek bir denizciye ihtiyaç duyması Temel Reis'i ortaya çıkaracaktır. Temel Reis'in ilk görüldüğü bantta kendisine denizci olup olmadığı sorulduğunda "Sen beni bir kovboy mu sandın?" diye cevap verir. Temel Reis Thimble Theatre bandının önüne geçerek popülaritesini artırır. Segar daha sonra J. Wellington Wimpy ve Eugene the Jeep karakterlerini de ekler ama Temel Reis (Popeye) artık en ön plandadır.

Uzun süreli hastalığı sonrasında Segar karaciğer hastalığından 43 yaşında öldü. Segar'ın uzun süreli asistanı Bud Sagendorf sanatçının işlerini iki yıl boyunca devam ettirdi.

1971 yılında Ulusal Karikatürcüler Derneği *(National Cartoonists Society)* sanatçıyı onurlandırmak için Elzie Segar Ödülü'nü *(Elzie Segar Award)* oluşturdu ancak 1999'dan sonra ödül verilmedi. 1977'de sanatçının doğduğu şehir olan Chester'da Segar'ın adı bir parka verildi. Bu parkta bronzdan yapılan Temel Reis heykeli bulunmakta ve 1980'den beri Geleneksel Temel Reis Pikniği ile film festivali ve çeşitli aktiviteler yapılmaktadır. 2006'da Chester'da "Temel Reis ve Arkadaşları Yolu" adında Segar'ın karakterlerinin heykellerinin yerleştirildiği bir yol açıldı. Chester'da birçok işyerine Segar'ın karakterlerinin adı verildi.

8 Aralık 2009 tarihinde arama motoru Google; Segar'ın 115. doğumgününü onurlandırmak amacıyla Segar'ın çizim stilini kullanarak Temel Reis karakterini ana sayfasına yerleştirdi.

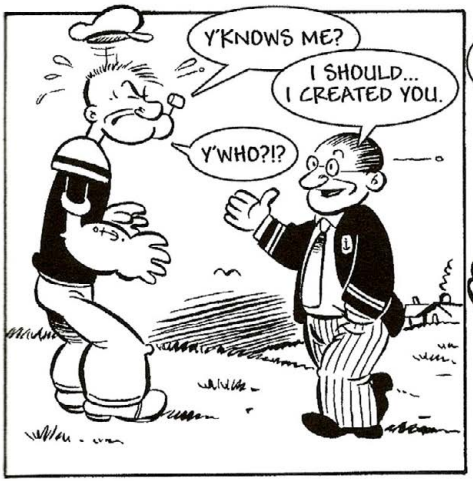

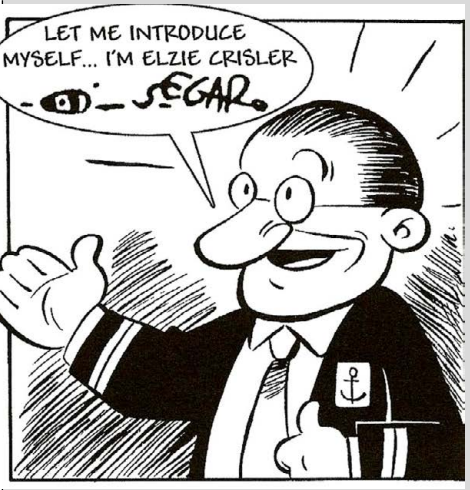

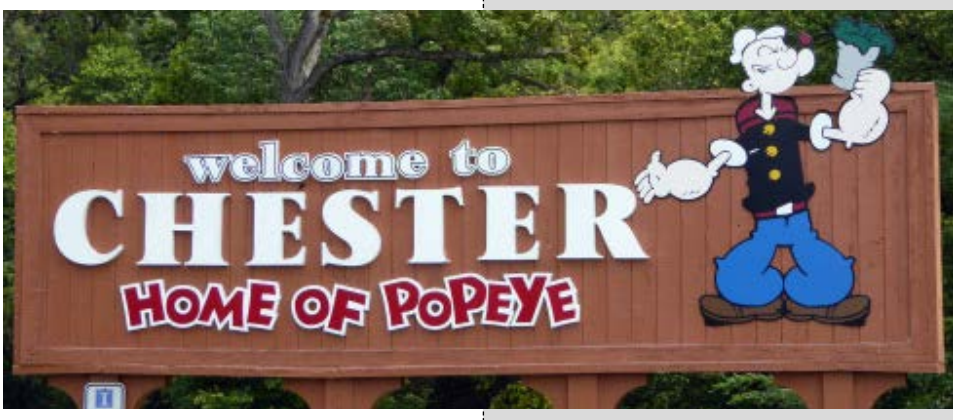

Segar's children, Tommy, 12, and Marie, 15, were just as fascinated by Popeye as other children. Marie's cute mispronunciations at the age of 6 made Segar decide to have his tough sailor, Popeye, talk the same way.

The Man Who Created POPEYE

ELZIE CRISLER SEGAR, the comic strip artist who died October 13, was in many ways the complete opposite of his famous creation, Popeye, the one-eyed sailor with the terrific punch. Segar himself was a shy little man, frail, with the large, melting eyes of a timid deer. Popeye, as everyone knows, is completely indestructible, brash, uninhibited, a roaring, swaggering swashbuckler. Both were noted for their kindness, but Segar hardly could have approached the overwhelming generosity of Popeye, who flung fortunes to "orphings" as fast as he acquired them through his fantastic adventures. Knowing Segar, anyone might jump to the conclusion that he had by psychological necessity bolstered an inferiority complex by creating an opposite of himself, and that Popeye was a wish-fulfillment, a little man who went about socking huge bullies and quixotically righting wrongs in a way that Segar and many another inoffensive fellow secretly longed to do. But Segar said that wasn't so, that Popeye merely happened into his strip, Thimble Theater, back in 1929 because Castor and Olive Oyl needed a sailor to take them on an ocean trip, and from then on he just ran away with the comic.

Segar was born in 1894 in Chester, Illinois, near here, became poster artist and projector operator for a Chester movie house, submitted an early drawing to the Post-Dispatch without success, took mail order lessons, and finally landed a Chicago newspaper job. He began doing "Thimble Theater" for King Features 19 years ago, but it was not until he created Popeye that he became famous and his annual income reached $100,000. As other whimsical characters, such as J. Wellington Wimpy, the hamburger-loving fight referee, were introduced to support the new star of "Thimble Theater," it became syndicated in 500 newspapers. The cartoon will go on, probably with the artist who drew it during Segar's long illness.

Segar at the age of 4.

His first drawing of a comic figure, a copy of George McManus's Panhandle Pete.

Sign artist and projectionist in a Chester movie house.

YEŞİL
GÖZLÜ BÜYÜCÜ

GÖKTUĞ
Yeşil Gözlü Büyücü
40
AMANIN PEŞİMDEN GELİYOR!.. HEMEN DÖRDÜNCÜ VİTESE TAKAYIM.
FAKAT AKSİLİK BU YA GÖKTUĞ'UN AYAĞI, TOPRAK ÜSTÜNE ÇIKMIŞ BİR AĞAÇ KÖKÜNE TAKILDI.
GÜMP!
HAH HAH HAH İŞTE ŞİMDİ HAPI YUTTUN!
SENİ ÖLDÜRMEK BENİM İÇİN BÜYÜK BİR ZEVK OLACAK KEH KEH

91
ZIZP
KIRT
?
GÜK
PAT!
CAFER AÇA
CAFER AÇA

GÖKTUĞ Yeşil Gözlü Büyücü

43
BEN SENİ EN SON DEMİR PARMAKLIKLI KAPININ ARDINDAN GÖRDÜM SONRA BENİ YAKALADILAR VE O YEŞİL GÖZLÜ CADALOZ KADININ KARŞISINA ÇIKARDILAR...
TAMAM TAMAM ŞİMDİ İŞİN İÇ YÜZÜ ANLAŞILIYOR
O KADIN SENİ BÜYÜLEDİ VE BENİ ÖLDÜRMEN İÇİN PEŞİME SALDI.
AMAN TANRIM AZ KALSIN SENİ ÖLDÜRÜYORMUŞUM DEMEK O BÜYÜCÜ KADINDAN BUNUN ACISINI ÇIKARACAĞIM AMA.
HADİ ÖYLEYSE HİÇ VAKİT KAYBETMEDEN O BÜYÜCÜNÜN ŞATOSUNA GİDİP ÖCÜMÜZÜ VE BİLDEN ÇALDIĞI MEKTUBU ALALIM.
O KADAR ACELE ETME BAKALUM CAFER AĞA... ÖNCE BİR PLÂN HAZIRLAYALIM ONDAN SONRA HAREKETE GEÇELİM... GEÇEN SEFERKİ GİBİ OLMASIN

44
SEN YİNE BÜYÜLENMİŞ ROLÜNE DEVAM EDECEKSİN VE BENİ YAKALAMIŞ POZUNDA BERABERCE ŞATODAN İÇERİ GİRİCEZ.
ŞATOYA GİRMEK İÇİN GÜZEL BİR FİKİR AMA SONRA NE YAPACAĞIZ?
SONRASI ALLAHA KALMIŞ... AMA KORKMA NASILOLSA BİZE BİRŞEY OLMAZ, EĞER BİZ ÖLÜRSEK ZATEN ROMAN BİTER ÖYLE DEĞİLMİ?
BİRAZ SONRA
BAKALIM BU SEFER TAHMİNİMİZ NASIL GİDECEK.
KESTİRME BİR YOLBİLİYORUM ORADAN GİDELİM...
SEN BİLİRSİN.
DIGIDIK DIGIDIK DIGIDIK DIGIDIK

45. BİRKAÇ SAAT SONRA ŞATO DA.
HEEY! İKİ KİŞİ BU TARAF DOĞRU YAKLAŞIYOR.
AÇIN KAPIYI BEN CAFER AĞA'YIM
ASMA KAPI GICIRTIYLA İNDİ VE BİZİMKİLER İÇERİ GİRDİLER.
HAH HAH BİZİMKİ GÖREVİNİ BAŞARMIŞA BENZİYOR. HEMDE SAĞ OLARAK YAKALAMIŞ. BUNU BEĞENDİM İŞTE
ASIL İŞ BUNDAN SONRA BAŞLIYOR GÖKTUĞ... TANRI YARDIMCIMIZ OLSUN.
EVET KOCA CAFER HER AN TETİKTE OLMALIYIZ

GÖKTUĞ Yeşil Gözlü Büyücü

DEVAM EDECEK

GERÇEKLERLE ARASI İYİ OLMAYAN EDEBİYAT FANZİNİ MARŞANDİZ'İN 15. SAYISI ÇIKTI!

Marşandiz Fanzin 2018'in sonunda, 15. sayısıyla yeniden karşınızda. Aralık 2018 tarihli yeni sayımız yavaş yavaş raflardaki yerini almaya başladı. Yeni yıldan tek beklentimiz ise daha çok fanzin ve daha çok Marşandiz!

Mayıs 2018'den bu vakte süren sessizliğimizi, bizce çok şık bir sayıyla bozuyoruz. Kâğıt zamlarına, korkunç ekonomik krize rağmen raflardan size seslenebiliyor olmak harika bir his.

Marşandiz #15'in vagonları şu şekilde dizildi:

ÖYKÜ

Deniz Kabukları – Ömer Can Saroğlu
Jalmeas – Sedat Demir
Hayallerim, Yangın ve Yarasa – Özgürcan Uzunyaşa
Tuzaklı Zebra Zembereği – Onur Selamet

ŞİİR

Taşı Kendine Atmadan Önce – Merve Çanak
Osman Artık Konuşsun – Fa'tih Kök
Sayılı Naaş Homurtuları – Mehmet Ozan Aydeğer
Minimal in – Elif Karık
Sus Payı – Suhan Lalettayin
Birkaç Neden – Kaan Koç

Kapak: Gürkan Özer

Vinyetler: Özgü Aydar, Emre Öksüz, Bilge Yıldız Abur, Onur Akkiriş

Marşandiz Fanzin'in 15. sayısına ulaşabileceğiniz noktalar ise şöyle:

– Beşiktaş Mephisto Kitabevi,
– Kadıköy Mephisto Kitabevi,
– Kadıköy Sosyal Sahaf (Akmar Pasajı'nda),
– Taksim Mephisto Kitabevi,
– İzmir, Alsancak Yakın Kitabevi,
– Eskişehir, Adımlar Kitabevi,
– Ankara Çankaya, Tayfa Kitapkafe,
– Ankara Çankaya Eskici Cafe.

https://marsandizfanzin.com

Yeni Çıkan

Sizlerden gelen yoğun istek üzerine, kahramanımız Tarkan'ın maceraları, 2010-2013 yılları arasında, kaliteli renkli baskısıyla yeniden yayınlandı. Bu yeni kitap dizisinde maceralar, bölümler halinde toplam 20 adet kitap halinde yayınlandı. İlk yayınlanan macera ise ALTIN MADALYON (1.bölüm) oldu, böylece uzun süredir tekrar basımı yapılmamış olan en heyecanlı Tarkan maceralarından birisiyle bu yeni kitap dizisi başlamış oldu.

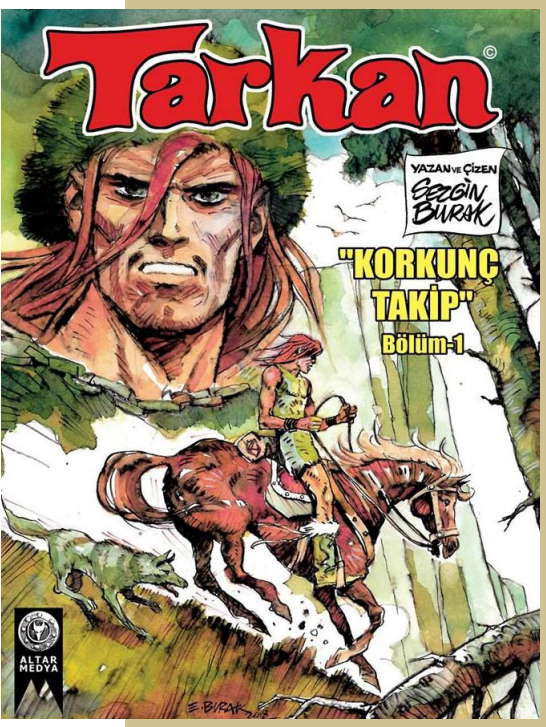

SEVGILI TARKAN OKURLARI

Sizlerden gelen yoğun istek üzerine, kahramanımız Tarkan'ın maceraları, 2010-2013 yılları arasında, kaliteli renkli baskısıyla yeniden yayınlandı. Bu yeni kitap dizisinde maceralar, bölümler halinde toplam 20 adet kitap halinde yayınlandı. İlk yayınlanan macera ise **ALTIN MADALYON** *(1.bölüm)* oldu, böylece uzun süredir tekrar basımı yapılmamış olan en heyecanlı Tarkan maceralarından birisiyle bu yeni kitap dizisi başlamış oldu. Ardından aylık tempoda, yine uzun süredir yayınlanmamış olan Tarkan maceralarına öncelik verilerek, Tarkan sevenlerin arşivinde eksik olduğu tahmin edilen maceraların tamamlanmasına çalışıldı. 2013 yılına gelindiğinde, yayınevinin kendi faaliyetini sona erdirmesi sebebiyle kitap dizisi son birkaç kitabın basımı maalesef gerçekleştirilemedi. Korkunç Takip, Güçlü Kahraman, Kuzeyde Dehşet Var maceralarıyla birlikte Tarkan'ın son macerası olan Milano'ya Giden Yol *(1.ve 2.Bölümler)* bu kitap dizisinde yer alamadı.

ALTAR MEDYA olarak bu yeni dönemde eksik kalan kitapların da yayınını gerçekleştirerek siz değerli Tarkan okurlarının arzusunu yerine getirmeyi ve sizlere eksiksiz bir arşiv sunmayı hedefliyoruz.

SİPARİŞ için sitemizdeki SATIŞ sayfasında bulunan **SİPARİŞ FORMU**'nu doldurabilirsiniz.

Sevgilerimizle,

tarkan.com.tr

Atilla Bilgen

Ağustos ayındaydık. Hava ölümüne sıcaktı ve ben akşamdan kalma bayat çay gibi dibe çökmüştüm. İşte bu yüzden iş çıkısında canım eve gitmek istemedi. Nereye saplanacağını bilmeyen serseri bir mermi gibi kısa adımlarla yürümeye başladım.

PANDORANIN KUTUSU

Ağustos ayındaydık. Hava ölümüne sıcaktı ve ben akşamdan kalma bayat çay gibi dibe çökmüştüm. İşte bu yüzden iş çıkısında canım eve gitmek istemedi. Nereye saplanacağını bilmeyen serseri bir mermi gibi kısa adımlarla yürümeye başladım. Açılan bir kapıdan yayılan keskin anason kokusu ruhuma uzanan bir sevgili edasıyla beni sarıp sarmalayınca, ciğerci dükkânının önünde bekleşen kediler misali kapının önünde duraklayıp kokuyu içime çektim. Yetmedi! Damağım tadını, boğazım arasından süzülüşünü arzuladı. Ama en çok yüreğim ısrar etti. "İki, bilemedin üç dublede silip süpürürüm derdini." dedi. "Yürek bu kırılmaz!" diye düşünüp girdim içeriye. Alçak tavanlı, uzunlamasına dar bir mekândı. Girişinde dört masa, toplamında üç beş kişi vardı. Sigara dumanıyla sararmış beyaz badanalı duvarlarında asılı fotoğraflar meyhanenin ahir zamanına sanki tanıklık ediyordu. Çekildiği andaki canlılığını yitirmiş, sararmış solmuş olsalar da, rakı kadehleriyle kameraya poz veren insanlar dertlerinden arınmışçasına gülümsüyorlardı. Bakışlarımı fotoğraflardan alıp duvar diplerine yerleştirilmiş masalara yönelttim. Ucuz plastik örtülerle kaplanmışlardı ve üzerlerindeki çatal, bıçak, tabak üçlüsünün altında kare biçiminde saman kâğıtlar vardı. Sadece iki masa doluydu ve oturanların yüzleri duvardaki fotoğraflara nazire yaparcasına asıktı. Tek başına oturanı anlıyordum. Derdini ve neşesini kimseyle paylaşamadığından başını önüne eğmiş, dikkatini rakı kadehine vermişti, ancak üç kişi oturan masanın mazereti neydi? Önlerinde rakı

kadehleri, dillerinde muhabbetleri olmasına karşın, dudaklarında gülümseme yoktu. İki duble rakıda tüm dertler boğulur derken yüreğim yalan mı söylemişti? İçtiğimde arınamayacak mıydım sıkıntılarımdan? Aklıma gelen bu düşünce hevesimi kırmıştı. Mutfaktan çıkan orta yaşlı, kel kafalı adam koca göbeğini sallaya sallaya yanıma gelmeseydi, mekândan belki o an çıkıp gidecektim.

"Hoş geldiniz beyim."

Beline bağladığı beyaz rengini çoktan kaybetmiş önlüğüne bakarken başımı salladım. "Yalnız mısın? Gelecek kimse var mı?" diye sordu. "Yalnızım." dedim. "O zaman sizi söyle alayım beyim." dedi ve bir şey söylememe fırsat vermeden kapının yanındaki iki kişilik masaya doğru yöneldi. Söz dinleyen uslu bir çocuk gibi onu takip ettim ve çektiği sandalyeye oturdum.

"Emriniz? diye sordu.

"Rakı. Yanında da bir şeyler getir işte."

"Ufak mı?"

Yüreğime sordum. Derdin büyük dedi. "Büyük olsun."dedim.

Rakının cevap bulmak için değil, soruyu unutmak için içildiğinden bihaber olmasaydım, ilk yudumda bardağı yarılamazdım. Ama bilmiyordum. Damağımdan nazlı bir edayla süzülüp mideme doğru yol alırken çatalımın ucuyla bir parça beyaz peynir alıp kendimi dinledim, eşimin davranışı hala anlamsızdı! Rakının az geldiğini düşünüp bardağımı bitirdim. Sorunuma bir yanıt bulamadığımı görünce kızarmış ekmekten kopardığım lokmayı zeytinyağına banıp rakının peşinden yolladım. Bardağımı tazelerken göz ucuyla pencereden dışarıya baktım. İş çıkışıydı ve kaldırımlar, taksiler, otobüsler evlerine gitmeye çabalayanlarla doluydu. Oradan oraya koşuşturan insan kalabalığı içinde galiba bir ben yapayalnızdım. Bunun hissedince irkilip koca bir yudum daha içtim ve "Bütün bunlar senin yüzünden Gül." diye mırıldandım. Yanımda olmadığı için yanıt vermedi. Bundan cesaret alarak " Zaten bugüne kadar ki tartışmalarımızda hep haksızdın." diye devam ettim. Sözün burasında duraklayıp haydarinin tadına bakıp bardağımı bitirdim. Arkama yaslanırken Gül'e biraz haksızlık yaptığımı fark ettim ve "Ara ara suçlu olduğum durumlar oldu elbette, ama farkına vardığımda anında senden özür diledim. Oysa sen domuz gibisin! Haksızsam haksızsın de bakalım." diye mırıldandım. Gül'ün yerine kirli önlüklü adam yanıt verdi.

"Bir şey mi istemiştiniz beyim?"

Düşünürken galiba yüksek sesle konuşmuştum. Bozuntuya vermemek için "Kavun alabilir miyim?" dedim. "Elbette." diyerek yanımdan ayrıldı. Adamın arkasından bakarken içimden Gül'e çıkışıyordum.

"Gelelim dün akşama. Sana kaç kez telefonumu karıştırma dedim, ama dinleyen kim? Yakalanınca da alttan alıp özür dileyeceğine "Saklayacak bir şeyin yoksa neden gocunuyorsun?" diye laf yetiştiriyorsun. Neden anlamamakta inat ediyorsun? Telefonumu kurcalaman hoşuma gitmiyor. Orası benim özelim, bazen anne babayla olan mesajlaşmalar bile mahremdir. Hem söylesene karıştırmakla eline ne geçecek? Beni suçüstü mü yakalayacaksın? Arkandan dolap çevirecek olsam ruhun bile duymaz. Sevgilimi şirket numarası olarak kaydederim, mesajları anında silerim, gerekirse dumanla mesajlaşır yine aldatırım."

Yine yüksek sesle mırıldanmış olmalıydım, zira rakımı tazelemek için söylenmelerime ara verdiğimde elli elli beş yaşlarında, kısa boylu, zayıf bedenli bir adamın yanı başımda beklediğini gördüm. Sipariş vermek için seslendiğimi sanan kıvırcık sakallı, iri burunlu garsonu başımdan defetmek için "Ara sıcak ne var?" diye sordum. Kepçe kulaklarını örten uzamış saçlarını eliyle söyle bir düzeltip " Bu akşam var mı bilmiyorum, ama buranın ciğer tavası on numaradır." dedi. Mutfağında neler olduğunu bilmeyen garsona ilk defa denk geliyordum. Çattık gibisinden başımı sallayıp şişeyi elime aldım. "Abi sen yorulma ben hallederim." diyeceğine dikilmeye devam etti.

Rakıyı ve suyu bardağıma koyup buz kovasına uzandım. Ağustos sıcağına dayanamayıp erimişlerdi. "Bari buz var mı?" diye sordum.

"Bardağa atılmış üç beş buz mu söndürecek içindeki yangını abiciğim?"

Eşim yetmezmiş gibi garsonun da bana laf yetiştirmesine sinirlenmiştim. Ses tonumu yükselterek "Fikrini soran yok. Buz var mı yok mu? "diye sordum. "Valla ne desem yalan olur abiciğim. İçeriye sormak lazım." dedi.

"Sen nasıl garsonsun böyle?"

"Muhtemelen berbat bir garson! Neden dersen bu mereti çok seviyorum abiciğim. Hizmet edeceğime içerim daha iyi."

"Nasıl yani burada çalışmıyor musun?"

"İçmek de bir nevi çalışmaktır abi!"

"Kimsin sen?"

Tekmil verircesine topuklarını birleştirip kollarını gövdesinin iki yanına koydu ve bir solukta "Kendimi tanıştırmayı unuttuğum için özür dilerim abiciğim. Bendeniz Hüsnü. Homeros Hüsnü!" dedi.

"Homeros Hüsnü mü?"

"Aynen abiciğim."

"Madem garson değilsin başımda ne bekliyorsun?"

"Bak şimdi abiciğim; içimizi ne zaman bir efkâr bassa, ne zaman çıkamazsak işin içinden bir koşu buraya gelir bir büyüğe danışırız. Sen büyüğe danışmaya başlamışın, ama yalnızlıktan rakı bardağıyla konuşuyorsun! Buna göz yumanı valla billa Zeus çarpar."

"Zeus mu? Çarpmaması için ne yapmalım?"

Ardı ardına birkaç kez yutkunup mahcup bir edayla başını öne eğdi. Bu arada parmaklarını birbirine kenetleyip ellerini önünde birleştirmişti. Dudakları konuşmak için birkaç kez aralandıysa da, bundan vazgeçti. Niyetini anlamıştım. Yancı olarak yanıma oturup masadan nasiplenmek istiyordu. Gitmesini söyleyeceğim sırada durakladım. Kendi kendime nereye kadar konuşabilirdim? Karşımda biri olursa belki Gül'ü unutabilirdim. Gülümseyerek

"Garson olmadığını sonunda anladım Homeros. Ne var ki bu sıcakta rakı buzsuz çekilmez. Bir ilgilensen diyorum." dedim.

Yüzü birden aydınlandı ve anında "Lütfüüüüü masayla ilgilen." diye bağırdı. Kirli önlüklü garson koca göbeğini sallayarak yanımıza gelince, "Masayı öksüz bırakmışsın be Lütfü. Baksana abimin buzu bitmiş." dedi.

"Hemen getiriyorum. Başka emriniz?"

"Arkadaş ciğerinizi çok övdü. Ne dersin deneyeyim mi?" diye sordum.

"Pişman olmayacağınızı garanti ederim beyim. Hemen yaptırıyorum."

Adam yanımızdan ayrılınca Homeros'a oturmasını söyledim. İkiletmedi. Rakıyı işaret ettim. Anında bardağını doldurdu. Kadehimi havaya kaldırıp "Eeee söyle bakalım Homeros neye içiyoruz?" diye sordum.

"Rakı yanındakiyle içilse de kadeh her zaman aklındakine kalkar be abiciğim. Bu yüzden gel kafandaki kadına içelim."

Başucumda dikilirken söylenmelerimi büyük bir dikkatle dinlemişti anlaşılan. Bu yüzden bir şey demeden rakımdan bir yudum içtim. Daha doğrusu içtiğimi sandım, zira Homeros bir dikişte bardağını bitirip, çatalının iki üç hamlesiyle şu ana kadar yediğim mezelerin üç dört katını midesine yolladı. Kadehini tazelerken "Çok zayıf be abi!" dedi. Tanımadığım bir adamın üç beş kelimelik mırıldanmalarımdan yola çıkarak hakkımda yorum yapmasına sinirlenmiştim. Soğuk bir sesle "Zayıflıkla alakası yok. Onunla tartıştığımda kafamda bir şeyler oynadı. Adeta yer değiştirdi. Bunlar yerine otururken insan ister istemez farklı davranıyor."dedim.

"Mezelerin zayıf olması kafanda oynayan şeyler yüzündense, acilen onları yerine oturtalım be abi. Yoksa büyük bizi kötü çarpacak!"

Eşim yüzünden her şeyi yanlış anlar olmuştum. İçimden ona veryansın ederken Homeros'a "Ne istiyorsan söyle."dedim. Gözlerini kısıp sözlerime inanmamışçasına bana baktı, ardından fikrimi

değiştireceğim korkusuyla başını çevirip "Hüyoppp buraya bakın." diye seslendi. Lütfü sipariş ettiğimiz ciğer tavayla yanımıza gelince de, "Bu masanın hali ne Lütfü?" diye sordu.

"Nesi varmış?"

"Gariban masası bile daha zengin olur Lütfü. Sen şimdi bize semizotu getir, patlıcan salatası getir, kızartma getir, ezme getir, şaksuka getir, paçanga getir, ortaya da kallavi bir kavurma getir sonrasına bakarız. Ha bir de bu büyüğün büyüklükle bir alakası kalmamış. Onu da tazele." dedi.

Çingene yetkiyi bulunca babasını doğramıştı. Homeros'da dizginleri eline geçirir geçirmez fırsatı kaçırmamıştı. Söz ağızdan çıkmıştı, bu yüzden müdahale etmedim. Garson masamızdan uzaklaşınca ciğerin dörtte üçünü saniyeler içinde imha etti, şişede kalan son rakıyı bardağına doldurdu ve her zamanki gibi tek yudumda bitirdi. Onu hızı bana Gül'ü unutturmuştu. Keyifle sırtımı arkaya dayandığım sırada anason ve nikotin kokulu duvarlarda Zeki Müren'in sesi yankılandı: "Nereden sevdim o zalim kadını…" Dünyaya geri dönmenin öfkesiyle bardağımı kaptım ve tıpkı Homeros gibi bir yudumda bitirdim.

"Peynir at abi peynir."

"Ne peyniri Homeros?"

"Bu meret aç karnına içilmez abiciğim. Bir yudum rakı bir parça meze! Yoksa çarpılırsın. Gerçi seni çarpan da fena çarpmış! Resmen dağılmışsın."

"O kadar belli mi?"

"Ama sende haklısın be abiciğim. Kadınların ne istediğini anlamak pi sayısının tümünü bilmekle aynı!"

Sessizce başımı sallarken konuşmaya devam etti: "Bak şimdi abiciğim; diğer kadınları kıskandıracak kadar yakışıklı olmanı isterler, fakat bir yandan da kimsenin yüzüne bakmaması için paspal olmanı teşvik ederler. Sürekli kendilerini güldürmeni isterler, öyle davrandığında adını suluya çıkartırlar. Şövalye olmanı isterler, ancak kaba kuvvetten nefret ederler. Aranızda gizli saklı bir şey kalmasın diye kitap gibi kendini önüne serip tefsiri eline tutuşturursun, ortada gizemin kalmadığından şikâyet ederler. İlgi alaka isterler, ama bir bakarsın onu meraktan kudurtmanı bekliyorlardır."

"Doğru söze ne denir Homeros? Yerden göğe kadar haklısın."

"Sonracığıma bunalır her istediğine evet dersin, adın karaktersize çıkar. Karşı koyarsan anlayışsız, iyi giyinirsen çapkın, dikkat etmezsen zevksiz olursun. Kıskanırsın, huyun kötü der, kıskanmazsın sevmiyorsun der. Sen bir dakika geç kalsan kıyamet kopar, kendisi bir saat gecikirse "Bunda ne var?"der. Arkadaşınla buluşursan ihmal, o buluşursa 'Bizim kızlar!" der. Başka kadına baktığını görürse gözlerini oyar, başka bir adam ona baktığında hayranlık olur. Konuştuğunda dinlemeni ister, dinlediğinde ise "Neden konuşmuyorsun?" der. Önüne dünyayı sersen "Şu tarafa sersek iyi olmaz mıydı?" diye tepki gösterir. Velhasıl ne istediklerini kendileri de bilmez, ama senin bilmeni isterler.

"Teşhisi iyi koyduğuna göre tedaviyi de biliyorsundur. Ne yapmalıyız Homeros?"

Soruma yanıt vermeden Lütfü'nün getirdiği ikinci büyüğü açıp rakılarımızı tazeledi. Ardından dirseklerini masaya dayayıp başını bana doğru uzattı ve "Valla huzurlu olmak istiyorsan haftada bir ufak, ayda bir büyük hediye alacaksın abiciğim. Ayriyeten önemli günleri unutmayı, önemsiz günleri de önemli hale getireceksin. Haftada bir gün yemeğe, bir günde sinemaya götüreceksin, ama gidilecek filmi mutlaka ona bırakacaksın. Ha bu arada sık sık güzelsin deme. İşe yaramaz. Bunun yerine onu diğer kadınlarla kıyasla ve ne kadar şanslı olduğundan bahset." dedi.

Homeros'un söylediklerini kafamda tartarken rakıma uzandım. Kadınları anlamak gerçekten zordu, ama Homeros olayı gerçekten çözmüştü. Başından hayli evlilik geçmişti anlaşılan. Bunu sorduğumda hemen yanıt vermedi, zira ciğerin geri kalanını bitirmekle meşguldü. Ciğeri ve rakısını bitirip elinin tersiyle ağzını silerken "Yooo

hayatımda hiç evlenmedim abi." dedi.

"Kadınlar hakkında bu kadar net nasıl konuşuyorsun?" diye sordum.

"Rahibim demedim abi, evlenmedim dedim. Bizim de kendi çapımızda ufak tefek kaçamaklarımız oldu elbet."

"Bir de evlenseydin başımıza kesin filozof kesilirdin Homeros."

Gevrek gevrek gülerek "Almayayım abi bünye kaldırmaz." dedi. Bu sözünün ardından sustu. Masamızdaki anason kokusuna Müzeyyen Senar'ın "Söyleyemem derdimi hiç kimseye…" nağmeleri karışınca, bakışlarını üzerime dikti ve "Sen Müzeyyen Ablaya bakma. Söyle derdini. Hoş anlatmazsan da yüzünden belli, seninki canını fena sıkmış. Az evvel bahsettiklerimden hangisini yapmadın abiciğim?" diye sordu.

Boş gözlerle bardağıma bakarken, Homeros'a içimi döküp dökmemeyi düşünüyordum. Bir yabancıydı, dolayısıyla dedikodumu yapamazdı ve benim acilen birine açılmaya ihtiyacım vardı. Bu işi ya psikolog üstlenecekti, ya da karşımdaki yabancı. Homeros'un ücretini peşin ödemiştim! Bu yüzden fazla nazlanmadan eşimle tartışmamızı anlattım. Sözlerimi bitirdiğimde Lütfü çoban kavurmayı getirmişti. Homeros'un "Yerden göğe kadar haklısın abiciğim. Sakın taviz verme."diye yanıt vermesini beklerken, "Dal hemen kavurmaya. Soğuyunca bir halta benzemez" dedi ve kopardığı ekmeği suyuna bandırdı.

"Ulan psikologdan bir farkın yok! O da sessizce dinler, süre bitince de "Diğer seansa kadar nerede hata yaptığını düşün." der. Her haltı ben bulacaksam sana neden para veriyorum?" diye düşünürken kavurmanın dörtte üçünü bitirdi. Boşalan bardağını eline aldığında benimkine baktı ve "Camiye mi geldik abi? Bitir de doldurayım." dedi. Çaresizce dediğini yaptım. Her zamanki gibi bardağını bir yudumda bitirip arkasına yaslandı ve "Kendini boşuna kasıyorsun be abi. Ne yaparsan yap o telefon karıştırılacak. Gerçi eşinin de bir günahı yok, tüm suç Zeus'ta." dedi. Tartışmamızın mitolojiyle alakası yokken konuyu direkt Zeus'a bağlamasına sinirlenmiştim. "Bence daha fazla içme Homeros. Zeus ne alaka?" diye sordum.

"Bak şimdi kalbimi kırdın. Daha içmeye yeni başladık be abi."

"Telefonumu kurcalamasını Zeus'a mantıklı olarak bağla benden sana yolluk bir ufak."

"Harbiden mi?"

"Harbiden."

"Sözünü unutma o zaman. Şimdi abiciğim Zeus'un tanrılar tanrısı olduğu dönemde insanoğlu dertlerden, kaygılardan uzak yaşarmış. Çünkü o dönemde sadece erkekler varmış. Kadınları bilmediklerinden sonsuz bir saadet içindelermiş. Zaten garibanlara Zeus topu topuna yirmi beş yıllık bir ömür vermişti. Yaşlılık, hastalık gibi kavramlardan uzaklardı, vadeleri dolduğunda uyuyarak ölüyorlarmış. Ama her mutluluk gibi bu da uzun sürmemiş."

"Neden?"

"Çünkü sahneye kurnaz Promethus çıkmış. Zeus'tan ateşi gizlice çalıp insanlara vermiş. Koca Zeus böylece hem aldatılmış olur, hem de insanların gözünde küçük düşürülmüş. Sakın alt tarafı ateş deyip olayı küçümseme abi. Ateş uygarlığın başlangıcıdır, bilgidir, karanlığı yok eden ışıktır. Zeus insanların artık kendisine eskisi gibi biat etmeyeceğini bildiğinden acayip sinirlenir ve "Ulan sizi öyle cezalandıracağım ki bugünleri mumla arayacaksınız." der. Sonra vakit kaybetmeden Prometheus'u yakalayıp Kafkas tepesine zincirler ve bir kartalı başına musallat eder. Bu kartal her gün adamın ciğerini yer, ancak her seferinde yenen ciğer yenilenir. Anlayacağın düzene karşı çıkana verilen sonu gelmez bir cezadır."

"Bir türlü ölemez yani."

"Aynen abiciğim. Feryatları yeri gögü inletirken Zeus kahkahalar atarak "Ateşi elimden çalıp insanlara verdiğin için şimdi mutlu musun?" diye sorar.

"Tabi ki pişmandır."

"Yok be abi. Prometheus delikanlı adam! Çektiği onca acıya karşın bir kere olsun affetmesi için yalvarmaz. Onun bu davranışı karşısında Zeus

çileden çıkar ve "Çaldığın ateşe karşılık öyle bir bela salacağım ki insanlara; sevmeye, okşamaya doyamayacaklar bu belayı." der.

"İlginç. Neymiş bu bela?"

"Abi anlat anlat nereye kadar? İnan boğazım kurudu. Hele bir yakıt alalım." dedi ve mezelere girişti, sonra da bardağını bitirdi.

"Şurup mübarek şurup!"

"Bırak şimdi rakıyı da olaya dön Homeros."

"Bana her şeyi de ama rakıyı bırak deme abi! Neyse biz yine Zeus'a dönelim. Olympos'ta yaşayan tüm tanrıları yanına çağırır. Karşısında söyle ip gibi dizilir hepsi. Hephaistos'a "Hemen bir parça toprak al suyla karıştır. İçine insan sesi, gücü koy."der. Bedeni ölümsüz tanrıçalara benzeyen bu varlığa; Athena el işlerini, Afrodit zarafeti, arzuları öğretir. Hermes ise bir köpek yüreği, tilki huyu koyar içine. İşlem tamamlanınca tanrıların armağanı anlamına gelen Pandora adını koyar. "

"Ve tanrı kadını yarattı!"

"Aynen abiciğim. Yarattığı kadına "Sakın açma." diyerek bir kutu verir ve doğruca Prometheus'un kardeşi Epimetheus'un evine gönderir.

"Kutuda ne var?"

"Pişmanlık, öfke, kibir, keder, ıstırap, yalan, riya, hastalık. Anlayacağın içi tıka basa kötülüklerle doludur. Prometheus yakalanacağını anladığında kardeşine Zeus'tan gelecek hiçbir hediyeyi alma diye tembihlemiştir, ne var ki Pandora'yı görünce adamın dibi düşer ve anında tav olur. Hemen evlenirler. Ancak Pandora'nın aklı fikri kutudadır. Zira dıştan bakıldığında baştan çıkarıcı bir görünümü vardır. Bu kadar güzel bir kutunun içinde acaba ne var diye meraktan kudurur. Sonunda dayanamayıp açar ve tüm kötülükler, hastalıklar dünyaya yayılır. Yaptığı hatayı anlayan Pandora hemen kapağı kapatır. Kutunun içinde minicik bir şey kalmıştır; umut."

"Buna da şükür ya umudumuzu da yitirseydik?"

"Öyle deme abiciğim. Aslında kötülüklerin en kötüsüdür umut, insanı boş bir beklenti içine sokup çekilen eziyeti uzatır. Bence bu da Zeus'un işi, zira insanın elinde umut kalmazsa yaşamı kestirip atacaktı. Hâlbuki şimdi umut uğruna sürekli yeni eziyetler çekiyoruz. "

"Doğru hep bir umutla yaşıyoruz."dedim. Kadehime uzanırken minik siyah gözlerini üzerime dikti ve adeta kendi kendine konuşurcasına "Büyük insanlığın toprağında gölge yok/ sokağında fener/ penceresinde cam, ama umudu var büyük insanlığın/ umutsuz yaşanmıyor." diye mırıldandı.

"Çok güzel. Kimin bu dizeler?"

"Elbette büyük usta Nazım'ın"

Sokakta görsem dönüp bakmayacağım Homeros engin bir deniz çıkmıştı. Şaşkınlığımı saklamaya gerek duymadan "Sen kimsin Homeros?"diye sordum.

"Merak kadınlara mahsus abi bize değil."

Gülerek başımı sallarken "Şimdi anladın mı kadındaki merakın nereden geldiğini?"

"Zeus'tan.

"Aynen abiciğim. Zira her kadının beyninde bir Pandora kutusu vardır. Bunu açmadan rahat edemezler. Açtıklarında da hem kendi hayatlarını, hem de bizleri zor duruma düşürürler. Anlayacağın kadınlara dikkat edeceksin, ama kızmayacaksın. Zira bu huyları Zeus'un marifeti!"

"Haklısın."

"Bu durumda sen ne yaparsan yap eşin o telefonu kurcalayacak."

"Doğru."

"Çünkü öyle yaratılmış. Kimin suçu bu?"

"Elbette Zeus'un." dedim ve bu sefer garsona ben seslendim: "Lütfüüü bir ufağı paketle ve hesabı getir."

"Abi meyve de söylese miydik?"

Ahmet Yılmaz arşivinden, teşekkürlerimizle.

Ak' la Kara !...

[Birbirini çekemiyen iki arkadaş]

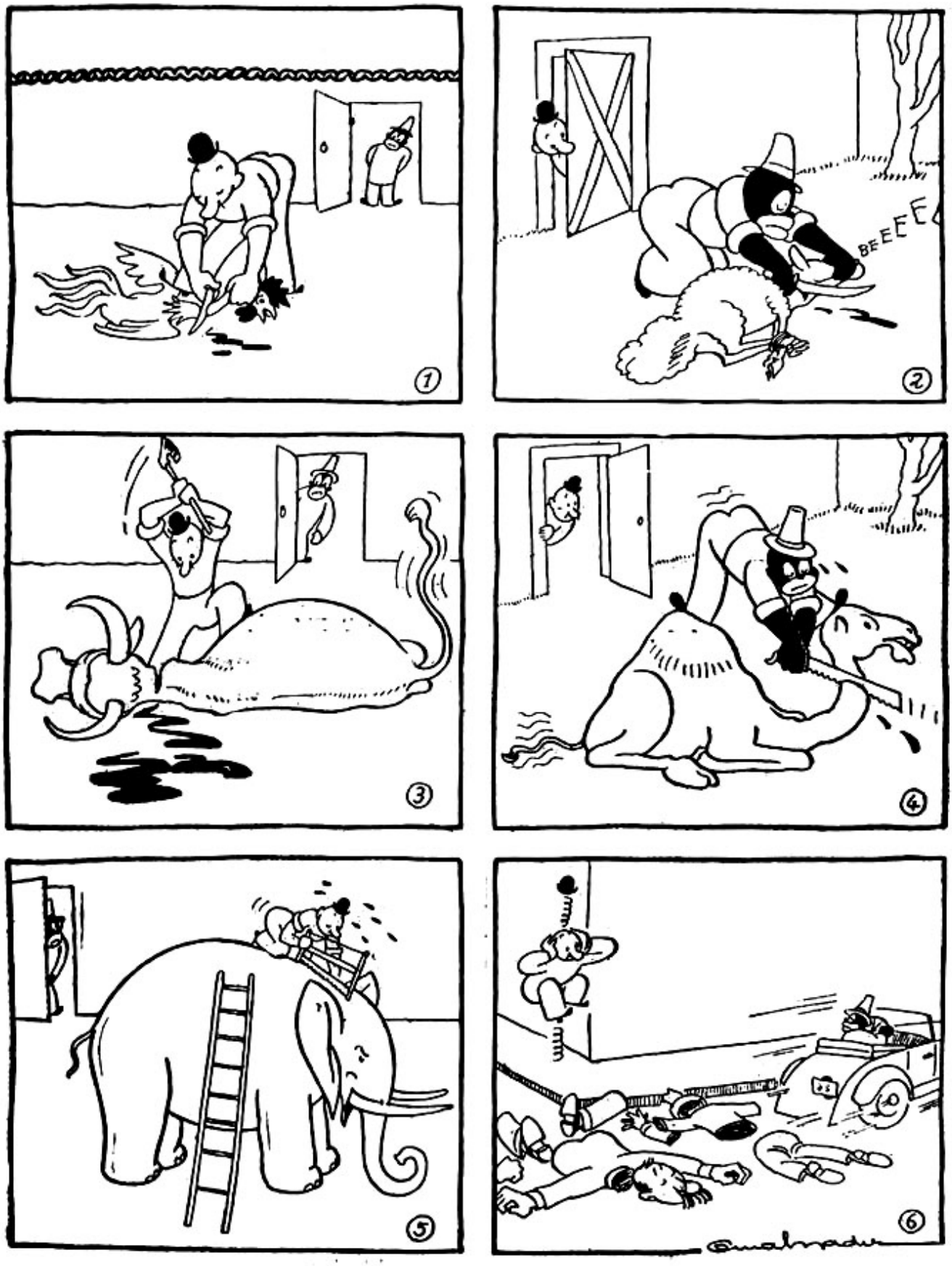

CEMAL NADIR GÜLER 1937

İllüstrasyon: Gustave Dore

Aynur Kulak / e-mail:susuzyengec@yahoo.com

Deneme...

EDEBİYAT İLE İLLÜSTRASYON

Spot: Edebi İfade Şekli Olarak İllüstrasyon

Edebiyatı ve İllüstrasyonu birbirinden ayırarak bir giriş yapayım; önce edebiyatı sonra illüstrasyonu tanımlayım ve ikisini bir noktada birleştireyim dedim ama olmadı.

Birliktelik

Edebiyatı ve İllüstrasyonu birbirinden ayırarak bir giriş yapayım; önce edebiyatı sonra illüstrasyonu tanımlayım ve ikisini bir noktada birleştireyim dedim ama olmadı. İlk insanların mağara resimlerini düşündüğümüzde ve ilk olarak tabletlere yazılan çivi yazılarını, ikisini birbirinden ayırarak tanımlamak galiba yersiz bir çaba olacak. Yazıdan yola çıkarsak edebiyat da illüstrasyon da insanın kendini ifade etmede kullandığı ilk köklü

Minyatür Levni

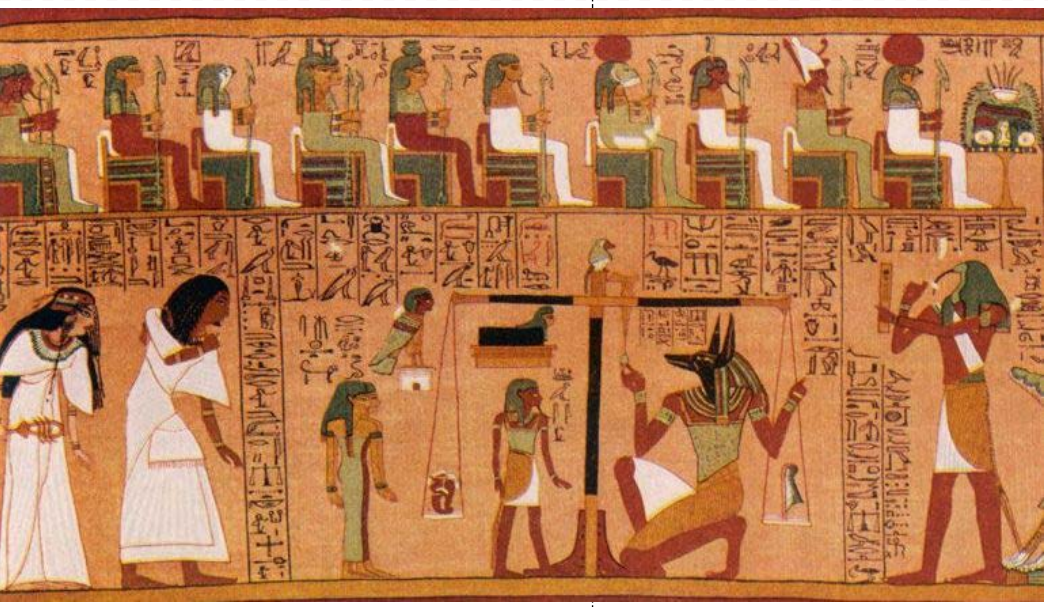

araçlardan. Yin yang gibi, ikisi de birbirinin içine ve dışına doğru sarmal bir denge içerisinde.

Fransızca bir kelime olan İllüstrasyon kelimesinin ilk anlamı *'aydınlatma, ışıtma'* olarak geçmekte. Kelime asıl olarak kökü Latince olan illustrare *"aydınlatmak"* ve yine Latince lustrum 'parıltı' anlamına gelen kelimelerin birleşimiyle türetilmiş. Aydınlatma, ışıtma ve parlatma anlatmak istediğiniz şeyi ön plana çıkarma anlamına gelir ki; ilk insanların mağara duvarlarına yaptığı resimlerden tutun da günümüzde yapılan illüstrasyonlar tam da kelime anlamının hakkını vermektedir. Mağara duvarlarından, kağıtlara ve sokak duvarlarına, evlerin dış cephelerine, asfaltlara çizilen illüstrasyonlarda kullanılan renkler, desen farklılıkları

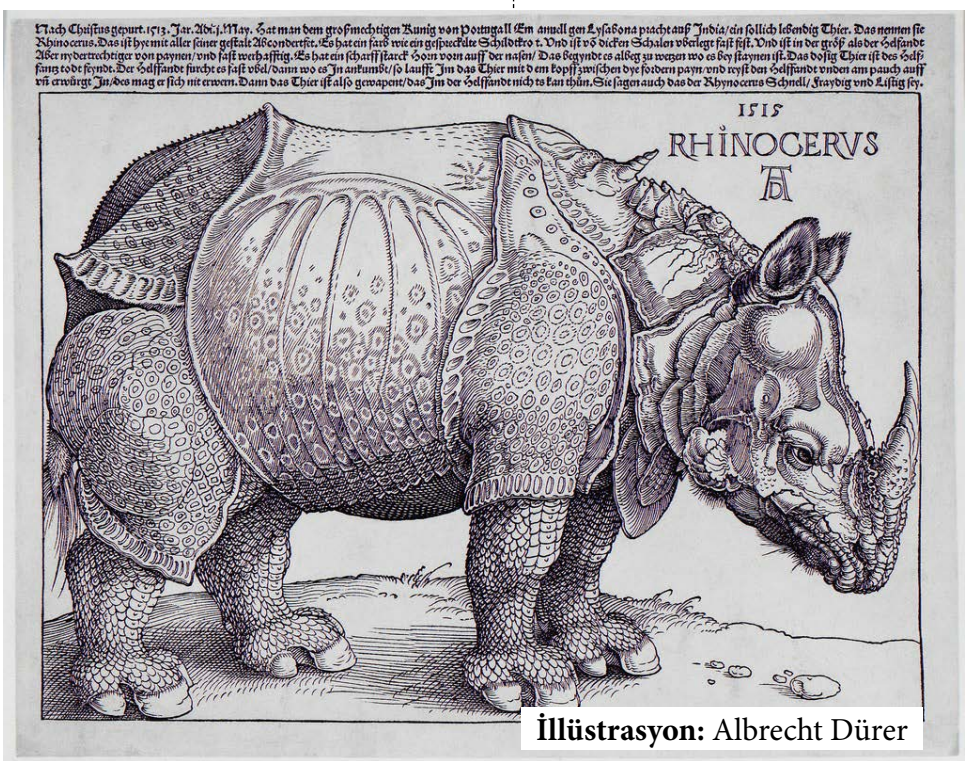

İllüstrasyon: Albrecht Dürer

anlatmak istenilen neyse ona dikkati çekmekte ve ifade edilmek istenen şeyi direkt olarak odağa yerleştirmektedir. Bu anlamda illüstrasyonlar dolaylı veya doğrudan edebiyatın birinci sıradaki destekçisidir.

Başlangıç

Tarih yazı ile başlar. M.Ö 3300 yılında Sümerlerin Uruk şehrinde sivri uçlu cisimlerle yazılmaya başlanan çivi yazısı ile beraber kaydı tutulmaya başlanan tarih aynı zamanda dokümantasyon olma özelliği de kazandı. Tabii ki aslında kendini ifade ediş şekli olarak mağara resimleriyle başlayan süreç çivi yazısı ile pekişmiş, 1439'da ağaç kalıplarına ilk illüstrasyon desenlerinin başlanmasıyla birlikte 19. Yüzyılda ağaç oymalar kağıtla birleşmiş, günümüz çizimlerinin temelleri atılarak edebiyat ile illüstrasyonun birlikteliği yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştır. Bu tarihsel aksiyon hem edebiyat hem de illüstrasyon anlamında günümüz dijital çağının kökünü oluşturup temellerini atmıştır.

İlk olarak şekillerden ve resimlerden beslenerek harflerini oluşturmaya başlamış olan edebiyata karşılık illüstrasyon, insanın nerede olursa olsun ve ne yaparsa yapsın kendini ifade etme dürtüsünden hareketle şekil ve resimler eşliğinde kendini var etme sanatı olarak biçimlenmiştir. Tüm bunlar edebiyat ile illüstrasyonun

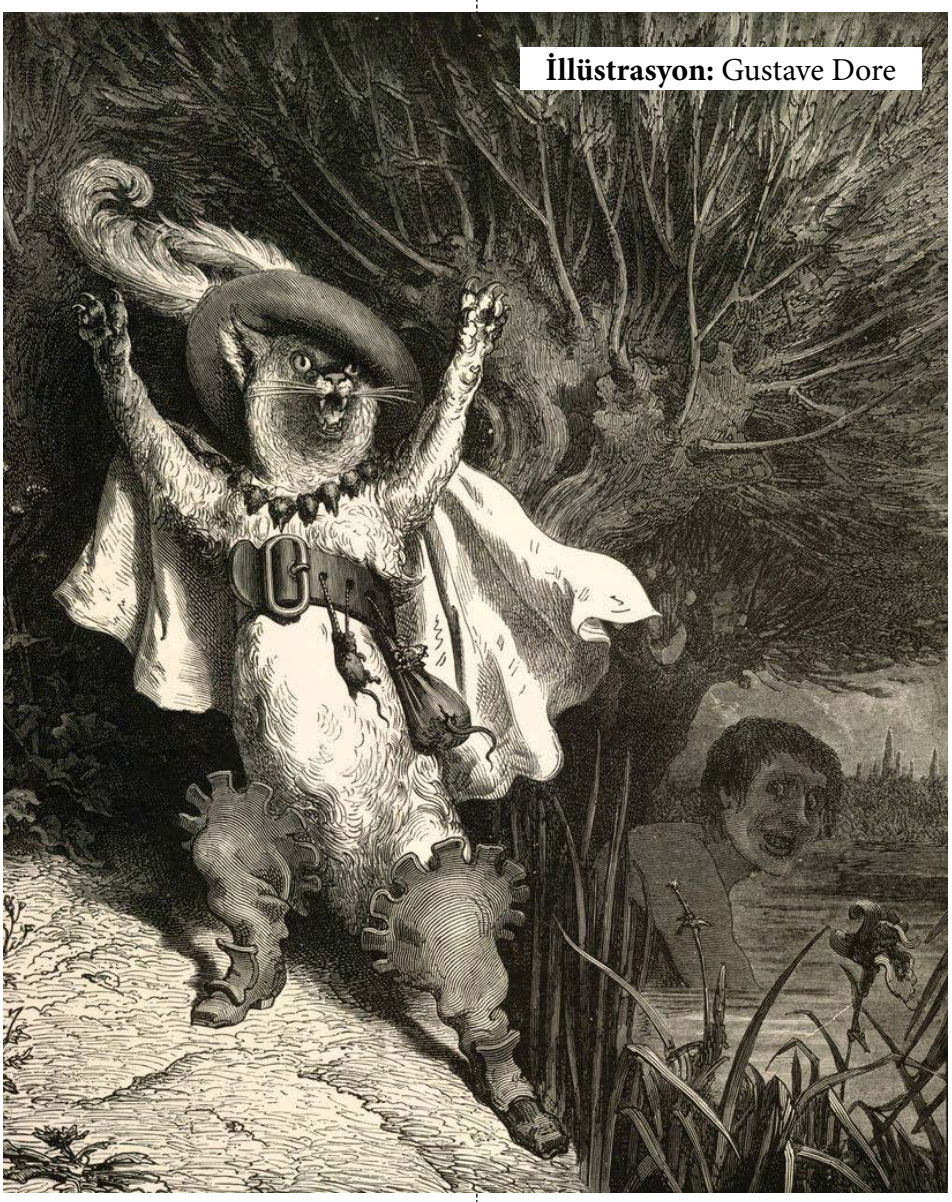

İllüstrasyon: Gustave Dore

çağlar boyu sürecek birlikteliğinin doğmasına sebebiyet vermiştir hiç şüphesiz. Bu ikili yan yana geldiğinde ortaya çıkan ifade şekli son derece güçlü ve aynı zamanda estetiktir, merak uyandırır hatta cezbedicidir.

Kaynaşma

Çizgi romanları ve karikatürleri düşünelim. Zinhar okumayı sevmeyen, okumaktan hoşlanmayan birinin eline geçen çizgi romanlar işin rengini bir anda değiştirebilir. Okumayı sevmeyen sizi kendi alemine çekmekte hiç de zorluk çekmeyen illüstrasyon destekli edebiyatın vazgeçilmezliği ve ayrılamaz oluşları işte burada ortaya çıkmaktadır. Herhangi bir kitap, film veya dizi için yazılan senaryolarda, bir sayfalık lansman yazılarının bile olmazsa olmazı aksiyon, çarpışma, çatışma aşamaları illüstrasyonun özünde vardır zaten. Bu yüzden edebiyatla birleştiğinde etkileme enerjisi kat ve kat artar.

Edebiyatın hayal ettirdiği ve kurguladığı dünyayı illüstrasyon ayağa kaldırır, yürümesine yardım eder hatta arkasından iter, harekete geçirir, tetikler, etkileyici ve büyüleyici hale getirir. İllüstrasyon görsel olarak edebiyata nazaran bir adım daha öne çıkma özelliğini de kullanarak anlatılmak istenen şeyin fantastik tarafını da ortaya çıkarır. Hayal etmenin bir adım daha ötesidir bu ve ancak illüstrasyon elimizden tutarsa geçebileceğimiz bir taraftır aynı zamanda.

Çeşitlilik

Edebiyatın ve İllüstrasyonun birlikte olduğu alanlar çeşitlilik açısından zengin. Kitap kapağı tasarımlarını düşünelim. Çok önemli çünkü sırf kitap kapağını çok sevdiğimiz için aldığımız kitaplar var. Kitabın içeriğini tek bir bakışta anlatabilen, ifade edebilen kapak tasarımları illüstrasyonları kitabı okuyucuya ulaştırma aşamasında çok önemli ilk etken. Kitabı elimize alıp karıştırmaya başladığımızda eğer bazı sayfalarda destekleyici illüstrasyon desenleri varsa bu da son derece etkili. Ki bu desenler kabartma tekniği uygulanarak yapılıyorsa daha da etkili ki okuyucu da dokunma isteği uyandırmakta ve hayal dünyası için besleyici unsur olmakta.

Çocuk kitapları özellikle önemli. Kitabın neredeyse tamamında etkin olarak kullanılan İllüstrasyon tekniği artık çocuk kitabı serilerinin vaz geçilmez öğesi. Renk, desen illüstrasyonların

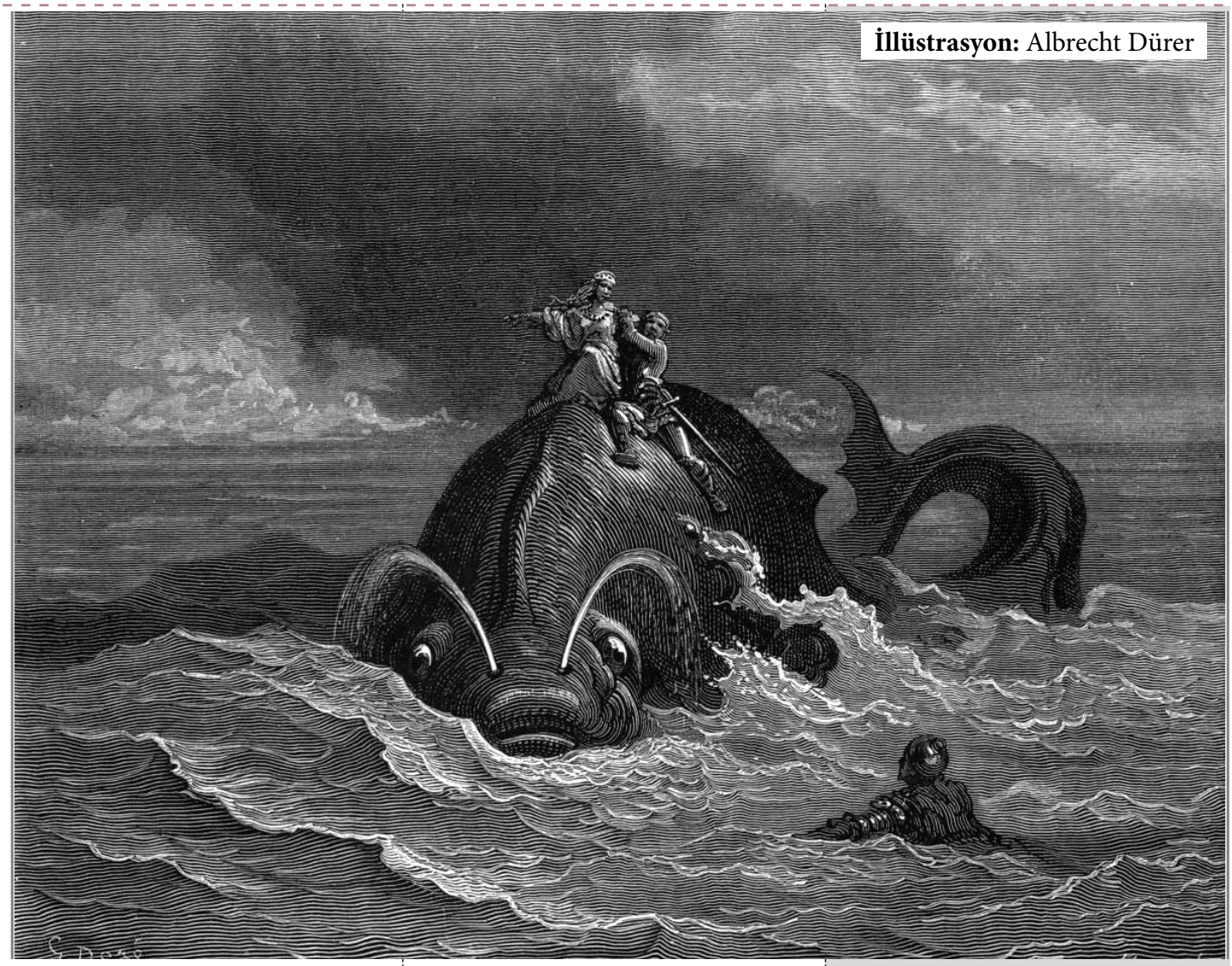

İllüstrasyon: Albrecht Dürer

tüm var oluş öğeleri çocuk kitaplarında kullanılmakta.

Modası hiç geçmeyecek olan çizgi romanlar, dergiler… Bu ayrıca bir yazı konusu. Uzunca bir süre (en azından internetin kullanım olanakları genişleyene kadar) nesilleri etkilemiş ve bu dönemde internetin gördüğü işi görmüş olan çizgi romanların ve dergilerin nesiller üzerinde etkili olmadığını söyleyebilir miyiz?

Dijital Mağara

Dijital çağ; edebiyata ile illüstrasyona çok şey borçlu. Örnekler buradan alındı ve tüm alt yapı edebiyat ile illüstrasyondan beslenerek kuruldu. Tüm kitap ve dergi altyapıları e-kitap, e-dergi olarak internet üzerinden yayın yapmaya başladı ki; her biri kendi alanında olmazsa olmaz bir şekilde ilerledi. Çünkü edebiyat ve illüstrasyonun her bir ögesi, öznelerini oluşturan her bir özelliği dijital dünyaya taşındı. Bilgisayarların ve akıllı cep telefonlarının yazılımlarının Stenografi yazımı örnek alınarak (aslında birebir kopyalanarak) oluşturulduğunu biliyor musunuz? Renkli ve ifade etmekte nokta atışı yapan emojiler bir çeşit İllüstrasyon örnekleridir.

Mağara resimlerinden ve çivi yazısından itibaren gelinen nokta gerçekten inanılmaz boyutlarda. Daha da ileriye gidilecek, daha da, daha da… Kendimizi ifade etme biçimlerimiz değişikliğe uğrasa da kendimizi ifade etmek isteme duygumuz hiç değişmeyecek.

Edebiyatın, illüstrasyonun ve teknolojinin geldiği bu noktada kendimizi ifade edebiliyor muyuz peki?

Tabii ki hayır!

SAMİM KOCAGÖZ'ün tam 60 yıl önce kaleme aldığı, M.E.B. 100 Temel Eser tavsiyeli, belgelere dayanarak yazılan bir destan:

Kalpaklılar! Şimdi bağımsızlığın heyecanını günümüz boyutlarında genç kulaklara duyumsatabilmek için *"kısaltılmış"* baskısıyla raflarda.

Satın almak ve detaylı bilgi için:

https://www.literatur.com.tr/kalpaklilar-kisaltilmis-basim

Disney's
STAR WARS

Reha Ülkü

ÇİZGİROMANDA BANAL X ELİT VE ERGEN X YETİŞKİN

2.BÖLÜM

'Ara açıklama 1: Bu grafik-şiddet, bildiğimiz gotik-korku'dan ve 1970'lerin Hollywood tipi, ABD taşralarında geçen ve yine ergen başrollü korku filmlerinden ayrımlı. Bu şiddet; korkutmuyor, sanıldığının tersine şiddeti estetikleştirmiyor da

Özet

Ara açıklama 1: Bu grafik-şiddet, bildiğimiz gotik-korku'dan ve 1970'lerin Hollywood tipi, ABD taşralarında geçen ve yine ergen başrollü korku filmlerinden ayrımlı. Bu şiddet; korkutmuyor, sanıldığının tersine şiddeti estetikleştirmiyor da. Şiddeti olduğu gibiliğiyle algılamamızı sağlıyor. Bunu da, yavaş veya hızlı çekimlerle veya olmadık yerlere odaklanmalarla ve oraları büyütmelerle beceriyor: Görülmeyeni, bakılmayanı, dikkat bile çekmeyeni görünür kılıyorlar yani.

Ara açıklama 2: O klasik gotik-korku çizgisi, Gaiman'ın bilerek biçimlendirdiği kanısına vardığımız bazı metinlerinde var. Bir de, Rus yapımı *'Gündüz Nöbeti'* üçlemesinde var."

Ve en yeni ve en farklı olarak:

Ateist sayılabilecek bir bakış açısıyla, tektanrılı dinlerin engizisyonu ve onun şiddeti sorgulanır oldu.

*'Vaiz'*de ve 'Amerikan Tanrıları'nda öyle dinsel şiddetler var ki eğer bu diyelim 1970'te yapılsaydı, o günün papa'sı bunların yaratıcılarını aforoz ederdi.

Demek ki ne imiş?:

Seks, şiddet ve din ekstremiteleri üzerinden süregiden marjinal-novum çizgiromanlar, global çizgiroman ana akımını ve gündemini tümden değiştirmişler.

Bu sözünü edilenleri izleyen okurların sayısı ise, on milyonlarla ölçülüyor. Yani, o banal-ergen muhataplı olanlarınki kadar çok.

Asıl önemlisi ise, Yanki olmamayı, tümüyle global gündemli olmayı, bu marjinal-novum çizgiromanlar sağladı. Ondan önce ise; Fransa *(Asterix)*, İtalya *(Esse Gesse)*, Japonya *(manga)* ve ABD *(Marvel ve DC)* çizgiroman ana akımları, birbirinden yalıtık olarak sürüp gidiyordu.

Bundan sonra ne mi olur?:

Gidişat, çoktan asıl 10. Sanat dalı olan çapraz-medya'laşır. Ki zaten ABD kanadı, bunu son damlasına kadar sömürür ve tüm ürünleri; en baştan roman, çizgiroman, çizgifilm, film, dizi film, dizi çizgifilm gibi, mümkün tüm dallarda olarak toptan tasarlıyor oldu bile *(2010'dan beridir diyelim)*: 10 milyar dolarlık **Walt Disney – Star Wars** projesi ortada.

Japonya ise, bunu daha 1980'lerde yapıyordu ama Japonlar'ın sanatı, tıpkı ekonomileri gibi, 1990'lardan beridir istop etmiş durumda. **Manga** ve animelerde epeyidir yaratıcılık eksiliği genel durumu

var, internet bunu kolayca izlememizi sağlıyor.

Fransa ve İtalya çizgisi ise, gündemin çok-çok dışında kaldı. Oysa, **Ranx-Xerox** gibi acaip uçuk bir İtalya yapımı çizgiroman vardı bir zamanlar.

Tabii bunun asıl nedeni, tıpkı Hollywood sinemasının tüm Dünya yönetmelerinin en iyilerini soğurması gibi, **Marvel – DC** çizgisinin de, epeyi global ölçekli iş çıkaran, birçok ülkeden çizeri soğurmuşluğu.

Buradan şuraya varıyoruz:

Çapraz medya, asıl 10. Sanat dalı olmasının birincil müsebbibi olan CGI tabanlı, bilgisayar oyunu sinemasal fragmanları, çizin saydığımız *(ve dijital yaratıyı da içeren)* total grafik sanatların en özgün örneklerini 2010-2015 arasında verdi ve artık yaratıcılık düzeyi inişine geçti.

Dolayısıyla 2018-2020 momentinde, bu ergen-yetişkin ve banal-elit çizgiroman tartışması, boşta kalmış durumda. Geleceğin ne yöne akacağı belli değil yani. İpucu çok-çok az olarak var:

Oyunların sinemalaştırılması dijital tekniği diyebileceğimiz **Machinima**'nın antitezi olan *('sinema filmlerinin oyun-efekti'leştirilmesi' / CGI'leştirilmesi gibi bir şey olan)* anti-Machinima, Kojima ve del Torro tarafından yürütülen, *'Death Stranding'* projesi ile sürdürülüyor ama oyunun ne zaman piyasaya sürülüceği 2-3 yıldır hala belli değil. Estetiko-politik çizgide Kojima, aşırı global politik bilinçsiz biri çıktı. Freud'un ölüm-

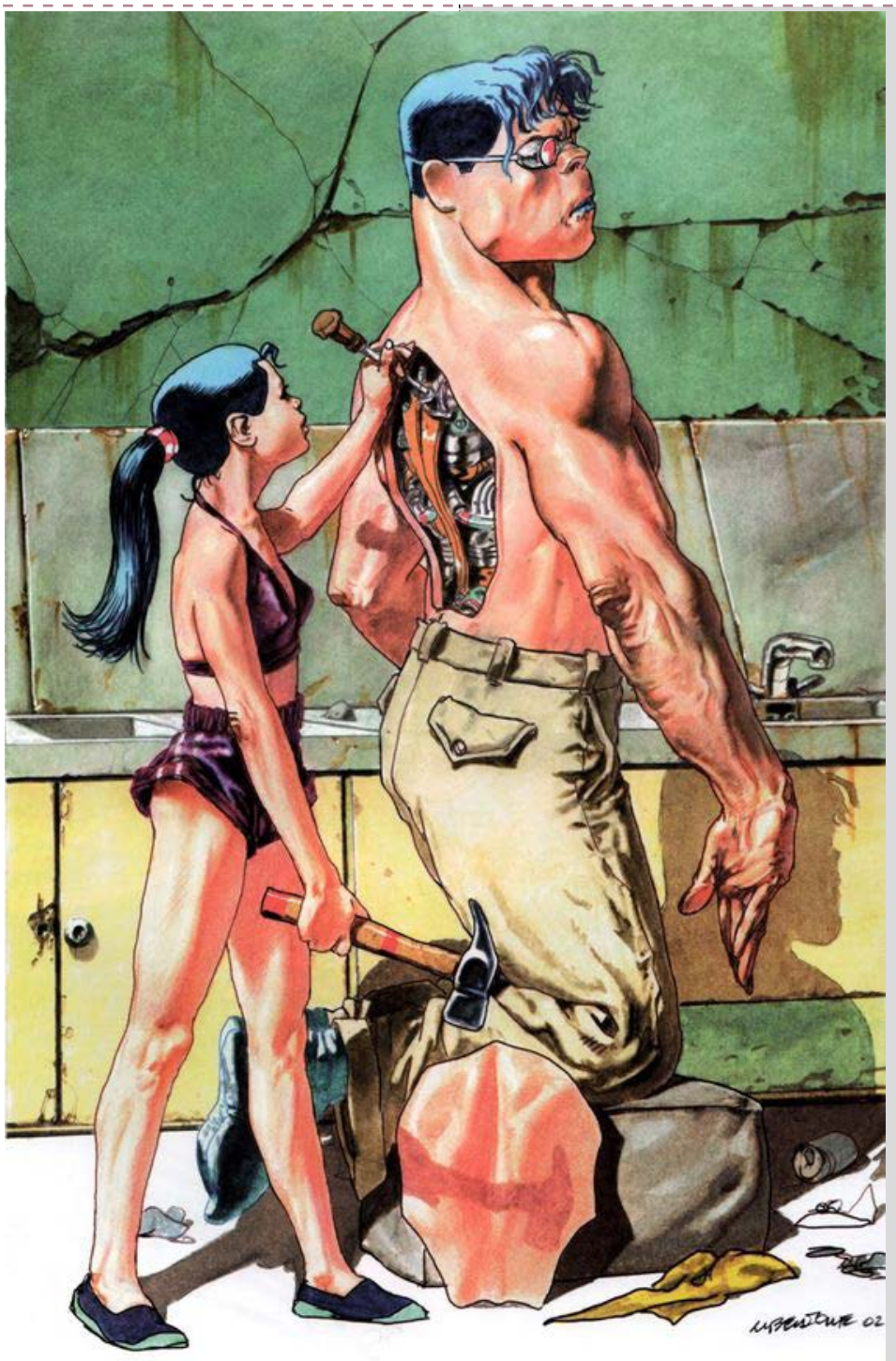

yaşam bakış açısı çizgisinden bile geriye düşmüş durumda ayrıca.

Biz açıkçası, global sanatsal açmazlara buradan gelecek bir sanatsal eksodus ummuyoruz ama bu yön, ipucu olarak diğer ve genç yaratıcılara vektör imliyor, o önemli tabii ki…

Çıkış:

Her zamanki yeni sürpriz, adı konmadık, tasarlanamamış, bilinmeyen yaratılar umuyoruz…

Hep öyle olageldi çünkü…

Tercihimizi kuşkusuz yetişkin-elit grafik-romanı yönünde kullandık… Bu da, kalıcı ve yerleşik ürünlü düşünce grafik romanının yaratılmasına giden yolun taşlarını döşemekte olacak…

Bitti

Tevfik Emre

TATİL LİSTESİ

On iki yıl sonra çıkacağım ilk tatile hazırlanmak beni çok heyecanlandırıyordu. Öyle ya dile kolay, on iki yıl, on iki tane dört mevsim, on iki yaz, on iki kış ve yirmi dört bahar. Baharları ayırmayı sevmem.

On iki yıl sonra çıkacağım ilk tatile hazırlanmak beni çok heyecanlandırıyordu. Öyle ya dile kolay, on iki yıl, on iki tane dört mevsim, on iki yaz, on iki kış ve yirmi dört bahar. Baharları ayırmayı sevmem. İlkbaharı kabul edersen, son baharı da kabul ettin anlamına gelir. Şey gibi, tıpkı doğum ve, amaan şimdi bunları boş verelim, tatilime dönelim.

Avukatım arayıp da tahliye tarihini bildirince, önce biraz korktum, insan alışıyor bir yerde. Sonuçta on iki yıldır kurduğum ve her gün aksatmadan sürdürdüğüm bir düzen var. Özellikle tek kişilik hücre istemiştim, evet deniz görmüyordu ama bu dokuz me-trekarenin ve on iki metrekare havalandırmanın hepsi bana aitti. Aslında devletindi ama bana tahsis etmişlerdi ve hiçbir ücret talep etmiyorlardı. Buraya geldiğimde her yer yeni boyanmıştı ve boya kokusu hala derinden geliyordu. Plastik masayı önce duvara daya-dım ve on beş kitabımı üzerine dizdim ve daha bavulumu açmadan çalışma masamı kurdum. Kalemlerimi defterlerimi, not kağıtlarını, kuru boyalarımı ve kalem tıraşlarını masaya yerleştirmek beni çok rahatlattı. Giysilerimi dolaba asıp, ilk yazımı yazdım. Yeni bir yerde, ilk yazı zordur, yabancılık çekersin genelde, sanki en başına dönersin, nasıl yazacağım diye düşünürsün. Sonra satırlar akmaya başlayınca ve bütün odayı doldurunca ortam yine sana ait olur. Kendine ait bir odada yaşam kurmak ve geçirmek daha kolaydır.

Sonra ki günler, günlük programımı çıkardım; sabah kalkış, sabah sporu, insani ihtiyaçlar ve boşaltım, kahvaltı, sabah çalışması, öğlen yemeği, öğlen uykusu, öğleden sonra çalışması, çay saati, akşam sporu, havalandırma, akşam yemeği, gece çalışması, gevşeme, meditasyon ve uyku. Bu düzeni on iki yıl hiç bozmadım. Sadece apandisit ameliyatı için hastaneye yattığım üç gün dışında. Haftada bir Avukatım geldi, genelde on beş dakika görüştük, her geldiğinde daha da yaşlanmış oluyordu, yazılarımı alıp bana biraz para bırakıyordu.

Son görüşmemizden iki gün sonra beni telefona götürdüler, arayan Avukatımdı, tahliyemin netleştiğini ve de iki hafta sonra tahliye olacağımı söyledi ve sordu " En çok neyi özledin ? ". İnsan olarak özlediğim kimse yoktu, " Denizi " dedim, "Denizi özledim ". " Öyleyse seni köye götüreyim " dedi. Köy, ikimizin de bildiği, küçük bir deniz köyü. Teslim olmadan önce bir süre saklandığım, geceleri boş sokaklarında dolaştığım, mehtapta denize girdiğim, uzun gecelerini iyi

İllüstrasyon: Mehmet Kaan Sevinç

bildiğim köye. " Çok iyi fikir " dedim, "Ama kimse bilmesin ".

O günden beri yanıma alacaklarımın listesini yapıyordum. Eşyam az olabilir ama yanıma alacaklarım önemli. Biri bile eksik olsa, ne kadar rahatsız olacağımı biliyorum. Bir hafta listem üzerinde çalıştım, yanımda götürmeyeceklerimi kantinden aldığım kolilere yerleştirip numaraladım. Numaralı kolilerin içindekileri listeledim, bu kolilerin evimde hangi odaya gideceklerine kadar not ettim. Ben sadece sırt çantamı alıp köye gidecektim. Yolu kötü olduğundan köy yıllardır aynı kalmıştı, tatilciler, turistler ve yazlıkçılar neyse ki orayı pek beğenmemişlerdi. Her zaman adaçayı içebileceğin, gürültüsüz, esintili, arkada kısık sesle çalan eski radyosuna, zaman zaman Yunan radyolarının karıştığı, duvarında İsmet Paşa ve Gazi'nin resmi asılı eski bir köy kahvesi. On iki yıl önce Hay-dar amca işletiyordu, sonra öldü, şimdi muhtemel oğlu ve gelini işletiyordur. Bunları tekrar düşünmek bile beni çok heyecanlandırdı, şınav ve mekik sayılarını elli arttırdım, havalandırmada yirmi tur daha fazladan koştum.

Gömlek ve pantolonlarımın en yenilerini seçtim, üç gömlek, iki pantolon. Aslında bir pantolon da yeterdi ama belli yaştan sonra pantolon yedeği önemli oluyor. En yeni dört donumu ve dört fanilamı çantaya tıkıştırdım. İki günde bir yıkardım ve her zaman bir takım yedek çamaşırım olurdu böylece. Sandaletlerim yeniydi, odam çok iyi ısıtıldığından yaz kış hemen hemen hiç çorap giymedim. Havalandırmaya çıkarken de spor ayakkabılarımı çorapsız giyerdim. Diş fırçalarımı ve yarıdan fazlasını kullandığım, diş etine faydalı ve hem de çürük önleyen macunumu, sakalımı düzelttiğim makas ve tıraş bıçağımı ve elleri çatlatmayan sıvı sabunumu da çantama koydum. Yanıma sadece Marquez'in "Yüzyıllık Yalnızlık" kitabını aldım, defterlerimi ve kalemlerimi de iç çamaşırların yanına tıkıştırdım.

Çantamı toplama işi bitmişti, son bir kez listemi ve eşyalarımı kontrol ettim. Akşam sporumu eski bir t-shirt ve bir dizi delinmiş ve tarafımdan dikilmiş yeşil eşofmanımla yaptım. Bu yeşil eşofman bana hep Brezilya'yı hatırlatıyordu. Yıllar önce Dünya Kupalarında seyrettiğim ve plajlarının fotoğraflarını gördüğüm Brezilya'yı. Bu yeşil eşofmanın duygusunu seviyordum. Spordan sonra duş aldım, kurulandım ve uykuya hazırlandım.

Bu odada son gecemdi. İlk gecemi de çok iyi hatırlıyorum ama sonra ki binlerce gece aynı gibiydi. Tavanda ki aynı yere gözümü dikip uykumun gelmesini bekledim. Uykum ne zaman geldi hatırlamıyorum. Rüyamda, köyün kıyısındaydım, çantamı sırtımdan çıkarmadan, denize yürüdüm, dizlerime kadar denize girdim. Ellerimi suyun üzerinde dolaştırdım, deniz çok güzel kokuyordu. Avucuma aldığım suyu, defalarca yüzüme sürdüm, gözlük camlarından ve sakallarımın arasından süzülmesini bekledim. Denizi özlemekte çok haklıydım.

Sabah görevli kapıyı açtı, neşeli bir sesle " Hadi uyan ihtiyar, bugün uçacaksın " dedi. Yatağımın baş ucuma geldi, açık gözlerime baktı, tebessümüme bir anlam veremedi, omuzumdan dürttü, bekledi, bir daha dürttü. Telsizinden bir anons geçti, yüzüme bir daha bakmadı, gözlerini odanın diğer tarafına dikti. Deniz suyu hala sakalımdan süzülüyordu.

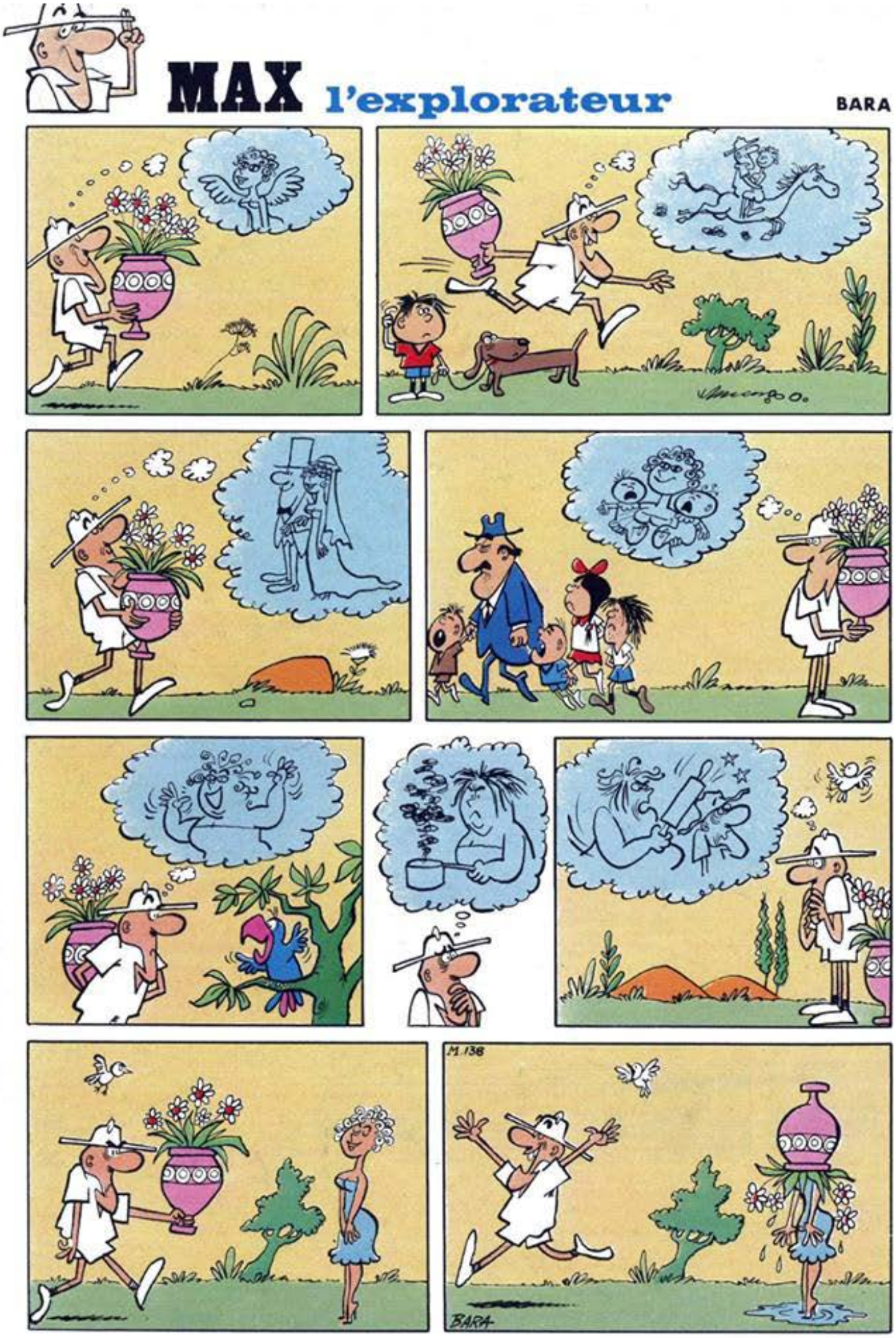

MAX L'EXPORATEUR,
BARA, TINTIN N°43, 1972

ZALİM ZÜHTÜ
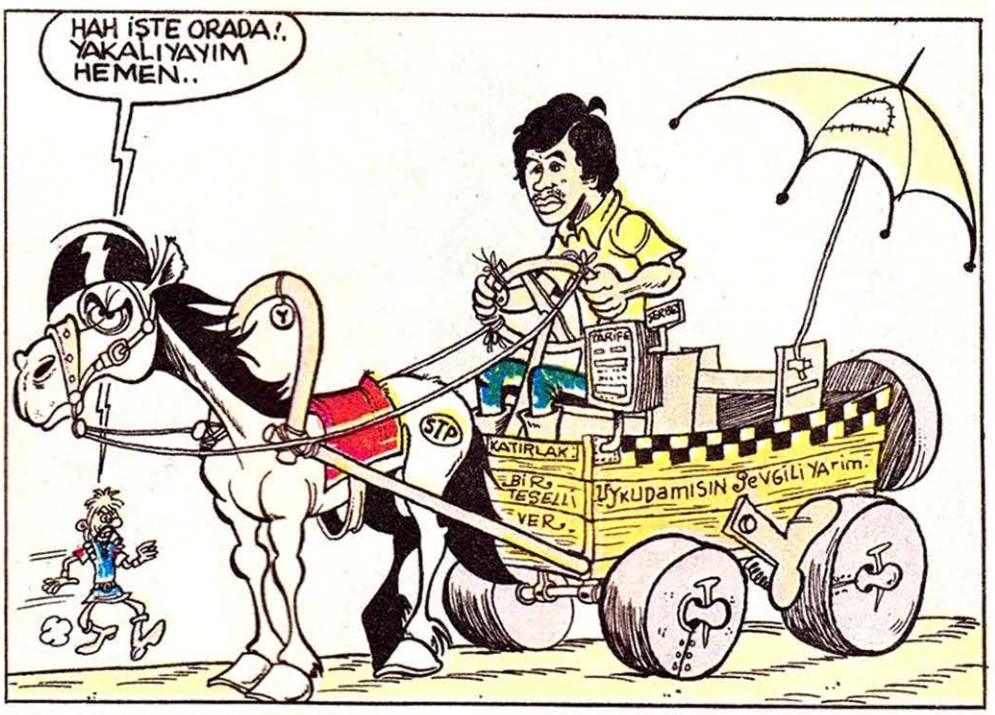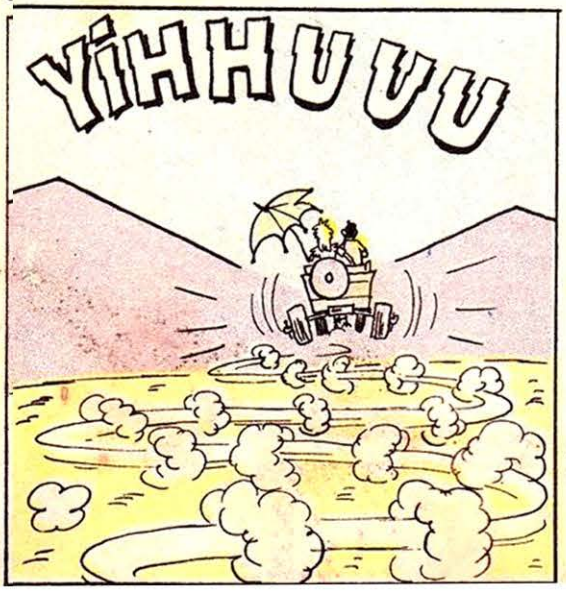
Mesut Ekener